

Thầy, Dạy Tôi Yêu Anh Đi !

Contents

Thầy, Dạy Tôi Yêu Anh Đi !	1
1. Chap 1	2
2. Chap 2	3
3. Chap 3	4
4. Chap 4	5
5. Chap 5	7
6. Chap 6	9
7. Chap 7	11
8. Chap 8	12
9. Chap 9	14
10. Chap 10	16
11. Chap 11	17
12. Chap 12	19
13. Chap 13	21
14. Chap 14	23
15. Chap 15	25
16. Chap 16	27
17. Chap 17	28
18. Chap 18	31
19. Chap 19	32
20. Bonus Chap 19- Ba Kẽ Con Nghe	34
21. Chap 20	35
22. Chap 21	37
23. Chap 22-end	39
24. Ngoại Truyện (1)	41
25. Ngoại Truyện (2)	43
26. Ngoại Truyện (3)	45
27. Ngoại Truyện (4)	48
28. Ngoại Truyện (5)	50
29. Ngoại Truyện(6)-hoàn	53
30. Ngoài Lễ (pr)	55

Thầy, Dạy Tôi Yêu Anh Đi !

Giới thiệu

Vương Nguyên nặng nề lê bước về nhà. Hôm nay là ngày đầu tiên gia sư dạy toán đến nhà. Làm cậu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thay-day-toi-yeu-anh-di>

1. Chap 1

Vương Nguyên nặng nề lê bước về nhà. Hôm nay là ngày đầu tiên gia sư dạy toán đến nhà. Làm cậu lo lắng không thôi

Cậu thực sự rất xấu hổ về vấn đề của môn toán nha! Suy nghĩ đó lâu ngày đã hình thành nên cảm giác chán học môn toán

Vì thế...cậu thầm lên kế hoạch cho buổi học của mình...

~~Theo như kế hoạch Nguyên định trước, cậu đi học về sẽ có gia sư nào đó đến. Rồi hai người vào phòng học của cậu. Rồi cậu sẽ nói với giáo viên: “Tôi không có hứng thú với môn học này, anh/cô có hai lựa chọn. Một là có thể về. Nếu không thì cứ ngồi chơi ở đây với tôi cũng được. Nói chung là tôi không muốn đụng đến toán”

Đại loại vậy. Nhưng tất cả cũng chỉ là che đi sự xấu hổ của cậu thôi. Tại bảo trời không cho cậu năng khiếu học toán. Trách ai cho được!

~Nhưng tất cả chỉ là kế hoạch. Vì một việc xảy ra ngoài tầm kiểm soát của cậu...

Ngay bây giờ, đứng trước mặt cậu đây chính là Vương Tuấn Khải- là người đứng đầu toàn khối trên cậu một khối, là quán quân giải toán trong các cuộc thi. Nói chung là một người rất giỏi. Cộng thêm anh ta còn là hot boy của trường. Lỡ may mọi người từ anh ta mà biết chuyện lớp trưởng như cậu chật vật với môn toán thì thật mất mặt

Ý nghĩ thoáng qua này làm cậu không khỏi đỏ mặt. Còn vô tình bắt gặp ánh nhìn của anh...ô! Da mặt của cậu mỏng lắm mà còn gặp tình huống này!

Giống như cậu đã nghĩ, Tuấn Khải nói mấy câu với mẹ cậu rồi cả hai lên phòng học riêng của cậu. Vì gia sư là người ngoài dự đoán nên kế hoạch thay đổi!

Không thể nói như đã định được, cậu dùng cách...giả ngủ

Về phần Vương Tuấn Khải mới bước vào phòng đã thấy cậu “học trò” của mình nhảy lên ghế rồi nằm dài ra bàn. Rất tự nhiên mà nhắm mắt lại

Anh chậm rãi ngồi xuống, nhìn chăm chăm vào người đang nhắm mắt nằm trên bàn

Mười lăm phút trôi qua, Khải đã mất hết kiên nhẫn. Cậu không tự động ngồi dậy mà học. Anh đành lên tiếng “Vương Nguyên, rốt cuộc cậu có chịu học hay không?”

Câu hỏi bất ngờ của anh làm tim cậu giật thót, nhưng vẫn giả vờ nhắm mắt lại. Vì...cậu không suy nghĩ ra cách gì khác để ‘vẹn cả đôi đường’

Khải đợi thêm hai mươi phút nữa thật sự đã không chịu nổi, nén giận hỏi “Vương Nguyên! Rốt cuộc tôi đến đây để dạy toán cho cậu hay là đến để xem cậu ngủ hả?”

Cậu bất đắc dĩ ngồi thẳng dậy, không tình nguyện nói “Tôi...không thích học”

“Lí do?” Anh nhìn cậu chằm chằm vừa hỏi. Nguyên chợt dạ trả lời “Tôi không có năng khiếu, không được đâu”

Cậu bây giờ rất muốn tự tát mình một cái. Tại sao trước mặt anh ta cậu lại không có chút hình tượng nào thế?

“Tôi sẽ dạy cậu. Đến khi được mới thôi” câu nói của anh kéo những suy nghĩ miên man của cậu về thực tại. Có đánh chết cậu cũng không thể để người khác thấy mình tệ thế được. Mặc dù môn toán của cậu...tệ thật. Phải chi nó giống như môn văn là tốt rồi

Còn Khải thì có chết cũng không buông tha cho cậu. Cứ bắt người ta vào học cái môn toàn là những con số vô vị này. Năn nỉ không được thì...làm cho anh ta tự bỏ cuộc vậy.

Nghĩ thế Nguyên chạy ra ngoài và bê vào phòng một chồng gạch xây nhà, đắc ý nói “Nếu anh đập vỡ hết chúng thì tôi...sẽ học”

“Thật?” Khải không khỏi cảm thấy thú vị với con người của cậu nhóc này. Bộ học toán khó khăn đến nỗi phải làm thế này mới học được sao?

Nhưng anh vẫn đến trước chồng gạch ngói màu cam cam trên sàn nhà. Còn bổ sung thêm một câu “Nhớ giữ lời!”

Nguyên hồi hộp theo dõi từng động tác của anh. Nhìn bề ngoài chắc không phải dân học võ đâu ha. Cầu trời lạy phật cho anh ta tự từ bỏ

Nhưng giây tiếp theo cậu lập tức hối hận vì câu đề nghị trước đó của mình

2. Chap 2

“Rắc” “rắc” tiếng gạch ngói vỡ vụn theo từng đòn đánh của anh. Nguyên tròn mắt nhìn, vẻ mặt không sao tin nổi

Đúng là ngoài dự đoán, anh ta...thật sự có thể đánh vỡ hết kia!!!

Niềm tin của cậu dần tan vỡ như những miếng vụn gạch rơi rớt trên sàn kia. Hết hi vọng, hết hi vọng thật rồi T.T

“Rồi. Giờ thì thực hiện lời hứa đó đi” câu nói của anh kéo những suy nghĩ miên man của cậu về với hiện thực tàn khốc. Vương Tuấn Khải...anh ta thật sự đã đánh vỡ hết đồng gạch đó rồi

“Anh đừng hối hận nha” cậu nói nhỏ, thầm cầu cho Khải không giật mình trước bảng điểm môn toán của mình

Khải nhận lấy vở toán từ tay cậu, rồi giở giở lật lật ra xem thật kĩ. Thoạt đầu anh cũng có vẻ hơi ngạc nhiên. Nhưng đọc một hồi mới hiểu lí do vì sao cậu nhóc kia nhất định không chịu học. Thì ra là...không có năng khiếu thật

“Lấy tập sách ra chúng ta học bài” anh gấp quyển vở lại rồi để sang một bên, bộ dạng rất nghiêm túc

“Hả? Anh...vẫn muốn dạy sao?” Nguyên không tin nổi vào tai mình. Anh ta chịu dạy ột kẻ không đội trời chung với môn học này như cậu, quả là rất có lòng tin nha

“Lấy sách ra tôi giảng lại từ đầu. Không hiểu chỗ nào cứ hỏi”. Cậu cũng cảm thấy anh quả rất kiên trì, nên cũng thử xem anh dạy như thế nào

~Cuối cùng một tiếng đồng hồ trôi qua. Nguyên nhìn thời gian mà không khỏi giật mình. Đã lâu thế rồi sao? Sao cậu cảm thấy thời gian trôi nhanh thế nhỉ?

Vương Tuấn Khải quả thật không phải ‘Có tiếng mà không có miếng’. Những con số vô vị qua lời giảng của anh cũng trở nên sinh động và hấp dẫn hơn bình thường

Cậu thầm cảm thán cho tài năng của con người này. Từ trước đến nay cậu chưa bao giờ có thiện cảm cùng hứng thú với môn toán nhiều như hôm nay

“Anh giỏi thật nha!” cậu hưng phấn, thật lòng khen ngợi anh. Còn tặng kèm thêm một nụ cười thiên thần làm xốn xang lòng người

Tuấn Khải ngẩn người trong giây lát khi bắt gặp nụ cười trên gương mặt sáng ngời của cậu. Nhưng rất nhanh đã bình thường trở lại, cười trả lời “Chỉ cần cố gắng và chú tâm thêm một chút thì có thể dễ dàng giải quyết bài tập thường rồi. Tôi không muốn thấy lại hành động trốn tránh như lúc nãy nữa đâu đó!”

Cậu hơi xấu hổ về hành động ban nãy, đỏ mặt thề lười tinh nghịch nói: “Tôi còn tưởng anh sẽ bỏ cuộc giống như những người gia sư trước kia...”

“Thật ra chỉ cần cố gắng thì cái gì cũng có thể. Tôi sẽ không bỏ cậu”

Câu nói của anh không hề có hàm ý gì khác, nhưng sao mà má cậu lại nóng thế này? Anh ta chỉ đẹp trai một chút thôi mà? Giọng ấm áp một chút thôi mà? Tài giỏi một chút thôi mà? Không thể như vậy được. Nhất định phải điều chỉnh lại tâm trạng thất thường của mình

“Ngày mai có trận đấu bóng rổ ở trường. Cậu có tham gia không?” Đột nhiên anh lên tiếng làm cậu hơi giật mình. Rồi cũng trả lời: “Có! Anh có tham gia không?”

“Có”. Anh trả lời nhẹ nhàng “Thôi cũng trễ rồi. Ngày mai gặp lại. Mong sau này chúng ta hợp tác vui vẻ, nhóc” còn xoa đầu cậu một cái rồi mới rời đi

“Bye” cậu ngây ngốc trả lời. Bên tai cứ vang vang câu nói của anh “Sau này chúng ta hợp tác vui vẻ, nhóc” “Tôi sẽ không bỏ cậu”

Trong lòng cậu chợt dần trào một cảm xúc gì đó không thể giải thích...

3. Chap 3

Nguyên nằm lẩn qua lẩn lại trên giường đến thật khuya rồi vẫn chưa ngủ được. Vì cậu đang suy nghĩ đến gia sư mới của mình-Vương Tuấn Khải

Người ta quả là có điều kiện rất tốt. Đẹp trai, học giỏi. Còn giỏi nhất ngay cái môn quan trọng mà cậu ghét nữa chứ. Còn chịu dạy miễn phí theo yêu cầu của cậu...

Mà khoan! Hình như cậu phát hiện ra điều gì đó không ổn. Anh ta dạy miễn phí thật sao? Điều này không khỏi làm cậu nhớ lại cái lịch sử huy hoàng từ điều kiện tuyển gia sư của mình

~Khi đó cậu rất không thích môn toán. Càng không thích học thêm. Thế là mới thuận theo cái tính giỡn của trời ban mà mặt dày đề nghị với ba: “Ba, con muốn gia sư tới dạy phải miễn phí!”

Ba cậu hơi ngạc nhiên: “Con đòi hỏi nhiều làm gì? Không phải ai đến cũng đều bị con đuổi về hết hay sao?”

Cậu cười hì hì, làm vẻ mặt vô tội, nói: “Con muốn xem thành ý của họ mà. Chứ ba cứ đưa người ta một đồng tiền như vậy mà con học lại không bao nhiêu, con tiếc tiền lắm!” Cậu còn làm luôn bộ mặt cực kì ủy khuất để tăng thêm sức thuyết phục

“Ba sợ con quá rồi. Thôi được được. Tìm được thì phải học cho đàng hoàng nghe chưa!” Ba cậu hết cách nói nổi

Nguyên “dạ” ngọt sốt, còn ôm ba mình một cái

Vương Tuấn Khải gia đình cũng coi như đủ ăn đủ mặc. Nhưng anh muốn làm việc gì đó trong thời gian rảnh. Thế là anh chọn làm gia sư ột gia đình khá giàu có. Còn là làm miễn phí nữa!!

Nhưng dù sao anh cũng muốn tìm việc gì đó để làm. Nên quyết định nhận lời dạy toán cho Vương Nguyên

~~Nguyên lại tiếp tục nằm cuộn mình trên giường như cục bông và suy nghĩ miên man. Còn...nói chuyện một mình a ==

“Khải hỏi mình có tham gia đấu bóng rổ ngày mai không. Nghĩa là anh ấy có tham gia rồi. Thế là Vương Nguyên này sẽ có dịp trở tài với anh rồi!”

Cậu vừa nói vừa cười ha hả lăn qua lộn lại trên giường. Rất không có hình tượng...

Đến khi nghiêm túc trở lại mới tiếp tục “Cứ như chuyện hồi chiều thật mất mặt. Phải lấy lại hình tượng đẹp đẽ trong mắt anh ta thôi!”

Nguyên vô cùng hưng phấn tưởng tượng xem ngày mai mình sẽ đấu bóng rổ như thế nào. Không biết có nên thử thách đấu với Khải hay không

Nằm suy nghĩ một hồi cậu đã thiếp đi lúc nào mà không hay. Nhưng bạn trẻ Nguyên Nguyên đâu biết rằng mình đã vô tình suy nghĩ về Vương Tuấn Khải quá nhiều rồi

Trước đến nay ngoài ba mẹ ra thì có ai mà được cậu để vào mắt chứ? Mặc dù tính tình thân thiện quen biết nhiều người nhưng trước nay chưa ai có thể làm cậu quan tâm đến vậy

Là cậu đã lỡ thích cái tên Vương Tuấn Khải kia rồi

4. Chap 4

Sau một giấc ngủ ngon, Nguyên thức dậy và chuẩn bị đồ đến trường. Đúng là có động lực, làm gì cũng nhanh hơn

Cậu vừa bước xuống nhà đã nhận ngay ánh mắt vô cùng ngạc nhiên của ba mẹ “Làm gì nhìn con ghê vậy? Mặt con dính gì sao? Không được đẹp trai à?” Cậu vừa nói còn sờ sờ mặt mình xem thử

Ba cậu lắc lắc đầu, thật tình nói: “Con trai à, mấy nay con thấy trời không mưa nên cố tình thức sớm đúng không? Nếu vậy nhớ mang theo dù đi học”

Trên trán cậu xuất hiện mấy vạch đen, bất đắc dĩ nói: “Bộ con dậy sớm lạ lắm sao? Cũng bình thường thôi mà. Ba đừng có mà coi thường con”

Không thèm cãi với con trai, ông cúi đầu tiếp tục xem báo, nhưng vẫn nói nhỏ “Con như vậy mới không bình thường...”

~Cậu giải quyết bữa sáng nhanh chóng rồi đi bộ đến trường. Hình như đang vui vẻ nên thấy cái gì ngoài đường cũng đẹp cả

Đến nơi, Nguyên gặp Hoàng đang đứng xem bảng thông báo của trường, tò mò lại bắt chuyện: “Chào buổi sáng, người anh em. Xem gì mà chăm chú thế?”

Hoàng vẫn chăm chú nhìn bảng thông báo, miệng trả lời “Chiều nay tổ chờ trận bóng rổ. Nghe nói cậu cũng thi đấu hả?”

“Đương nhiên có rồi! Tổ còn là đội trưởng nữa. Sao? Có phải rất tự hào vì có lớp trưởng tài giỏi như tổ không?” Cậu khoác tay lên vai Hoàng, vừa cười vừa nháy mắt

Hoàng ngược lại chỉ nhìn cậu bằng ánh mắt khinh bỉ, nói: “Tổ mới không thèm quan tâm đến cậu. Tổ chỉ xem mấy anh khối trên đấu thôi”

“Bạn bè kiểu như cậu là cái thể loại gì thế hả! Còn không thêm ủng hộ cho đội tớ! Coi chừng cậu đó” Nguyên vừa nói vừa đánh đánh vào người Hoành. Rồi cả hai rượt nhau chạy dọc hành lang

“Nè, đứng lại đó! Tớ còn chưa xử cậu đủ đâu!” Cậu vừa rượt theo vừa í ới gọi. Đột nhiên Hoành đứng lại, cậu không kịp chuẩn bị nên va vào người đằng trước

Cả hai người ở một tư thế vô cùng mờ ám. Cậu phát hiện...mình đang nằm đè lên Hoành!!!

Xấu hổ, cậu vừa chống tay đứng dậy vừa mắng “Tại sao tự dưng đứng lại làm gì để tớ đụng vậy chứ! Cậu không biết đường à?”

Hoành xoa xoa cái mông tội nghiệp vừa mới tiếp đất của mình, vô tội nói: “Tại tự nhiên có người bước ra chứ bộ!”

Nguyên lúc này mới phát hiện phía sau có người, quay đầu lại hỏi “Cậu từ đâu đột nhiên bước ra làm hai tụi tôi ngã như vậy?”

Cậu bạn kia có vẻ áy náy, nói: “Tớ xin lỗi. Tại tớ không biết có người ở đây. Hay để tớ đền bù cho các cậu. Có được không?”

Có người đồng ý trả nợ, Hoành liền chịu ngay, con người này quả thật rất dễ bị dụ mà “Cũng được. Vậy cậu đãi bọn tôi một bữa đi. Thế nào?”

“Được thôi. À, tớ tên Thiên Tỉ học lớp 8.2. Sau này có gì cứ việc tìm tớ. Còn bữa ăn kia, cuối tuần này có được không?”

Nguyên và Hoành nghe tới đồ ăn, đồng thanh “Được” một tiếng. Rồi Nguyên thêm “Chúng tôi học lớp 8.1. Cũng gần nhau cả thôi. Vậy, tạm biệt. Bọn tôi lên lớp trước đây. Nhớ là còn nợ đấy!”

“Ok” Tỉ vừa vẫy tay tạm biệt vừa cười thiệt tươi. Không để ý có người xôn xao trong lòng vì má lúm đồng tiền của cậu rồi

~Hôm nay lên lớp Nguyên có vẻ tự tin hơn. Một phần cũng do kiến thức cơ bản đã được Khải củng cố. Một phần cũng do cậu lại không còn chán ghét môn toán như trước. Nên mấy tiết học trôi qua cũng không nhàm chán lắm

Tiếng chuông báo hiệu hết giờ vừa reng, mọi người nhanh chóng thu dọn đồ đạc. Nguyên và Hoành thì hơi chậm một chút. Cuối cùng cũng lết thân xuống được tới căn tin

Vừa đặt mông ngồi chưa nóng ghế, cậu nhanh chóng phát hiện gương mặt quen quen. Là Vương Tuấn Khải Vốn chỉ định chào một cái, nhưng không ngờ anh lại bước đến, cười hỏi “Anh ngồi cùng có được không?”

Nguyên hơi ngạc nhiên, phản ứng cũng hơi chậm nhưng cũng gật đầu đồng ý. Anh ngồi xuống cạnh bên cậu, đối diện là Hoành

Theo tin mà Hoành biết thì người trước mặt mình chính là hot boy khối trên. Không những đẹp trai lại học giỏi, còn giỏi thể thao. Còn có cả hai răng khểnh. Thiệt khiến người ta ngưỡng mộ. Nếu cậu là con gái nhất định sẽ yêu Khải chết mất!!

Nhưng dẹp bỏ cái ước mơ xa vời đó, trước mặt cậu, Khải với Nguyên đang nói chuyện mà cậu lại không tiện xen vào

“Đã bớt ác cảm với môn toán chưa?” Khải cười cười ghẹo Nguyên một chút. Quả nhiên người kia hai má ửng hồng, xấu hổ trả lời “Anh đừng nhắc. Tôi đã cố gắng lắm rồi á”

Bộ dáng cậu xấu hổ thật đáng yêu vô cùng. Khải bất giác đưa tay ra xoa đầu cậu. Vừa cưng chiều như anh trai vừa yêu thương như...

Hành động vô tình ấy lại vô tình làm cho hai vệt hồng trên má Nguyên thêm đậm. Càng nhìn càng thấy dễ thương a~!!!

Cậu chưa kịp ổn định nhiệt độ trên mặt thì Khải tiếp tục nói: “Đã nói cố gắng thì sẽ được thôi. Có anh đây mà”

Nguyên không dám tiếp tục ngẩng đầu, chỉ cười gượng rồi chọc chọc, gấp gấp thức ăn trong khay
Ngẩng mặt lên mới phát hiện...Hoành đi đâu mất tiêu rồi

Lại nói đến bạn Hoàng đáng thương, ngồi đó nhìn hai người kia nói chuyện, thật so với bóng đèn còn tội nghiệp hơn a~ T.T

Cậu ăn thật nhanh phần của mình trong lúc Khải và Nguyên nói chuyện, rồi tản bộ trong vườn trường. Quả thật không khí ở đây rất thích hợp để ngả lưng ngủ trưa

Nghĩ giờ này chắc không có ai ở đây, cậu nằm ườn ra bãi cỏ xanh mượt, hài lòng nhắm mắt hưởng thụ cái mát mẻ trong lành mà nơi đây mang lại

Thiên Tử lúc này trời xui đất khiến sao lại muốn ra vườn trường đi bộ. Không ngờ bắt gặp được một cảnh vô cùng hiếm thấy. Thấy cậu bạn kia thoải mái nằm dài ra bãi cỏ, trong lòng anh ngoài dự tính lại xuất hiện một cảm giác vô cùng khó nói

Cứ một người vô tư nằm ngủ, một người vô ý đứng nhìn. Không biết qua bao lâu mới phát hiện hoàn cảnh hiện tại, Thiên Tử mới mang một mớ cảm xúc rối rắm trong lòng rồi rời khỏi

....

Mấy bạn đọc xong cmt góp ý cho au đi nè :))

5. Chap 5

Chuông hết tiết vừa reng, tất cả học sinh như đàn ong vỡ tổ, ai nấy đều nhanh chóng thu dọn tập vở rời khỏi lớp học của mình

Nguyên nhìn cảnh này không khỏi ngạc nhiên, cậu quay sang hỏi Hoành: “Sao hôm nay mọi người nhanh thế?”

“Cậu không biết thật hay là giả vờ đấy?” Hoành nhướn mắt, gương mặt đầy vẻ nghi ngờ bạn mình. Nguyên trợn mắt, cầm quyển sách đang nửa đường bỏ vào balô đánh Hoành một cái “bốp”, còn nói: “Tớ không biết mới hỏi cậu. Hỏi thì trả lời đi. Hỏi lại làm gì?”

“Ui da đau! Hôm nay cậu thi đấu bóng rổ, đương nhiên là rõ hơn ai hết chứ. Làm sao tớ biết cậu không biết!” Mặt Hoành đỏ gay, cậu không biết trong đầu bạn mình nghĩ cái gì nữa

Nguyên nghe bạn mình nói thế bất giác cảm thấy có lỗi, chỉ biết cười trừ, gãi đầu nói: “Tớ quên mất...”

“Bỏ cậu đi! Tớ đi trước đây. Mắc công hết chỗ ngồi nữa” Hoành lơ Nguyên, xách balô đi trước

Còn cậu thì lật đật dọn cho xong sách vở rồi nhanh chóng theo sau. Còn luôn mồm gọi to: “Đợi tớ nữa! Hoành Hoành...”

Vương Nguyên một thân tiêu soái bước ra sân thi đấu. Mặc dù học cả ngày nhưng tinh thần của cậu vẫn rất tốt, tâm trạng lại thoải mái

Tiếng còi báo hiệu trận đấu bắt đầu vang lên. Vương Nguyên xoay người, thấy bóng cho đồng đội phía tay phải

Đội trưởng cậu đã nói trước, không coi trọng thắng hay thua. Quan trọng là chơi hết mình và đoàn kết, giúp đỡ nhau. Với quan điểm này, đội của Nguyên thi đấu tuy tập trung, nhưng tinh thần lại rất thoải mái

Trái bóng trở ngược về tay Vương Nguyên khi vị trí của cậu chỉ còn cách rổ chưa đầy hai mét. Nhận lấy bóng, cậu đập một chân trụ, người nhảy lên đưa bóng vào rổ

Với kĩ thuật của mình, Vương Nguyên đã ghi được điểm số đầu tiên cho đội của mình. Nhìn điểm số thay đổi, cậu nở nụ cười tươi, đập tay với bạn cùng đội

“Khán giả” là học sinh của các khối lớp trong trường. Hầu như ai cũng muốn xem các trận đấu ngày hôm nay, vì...hàng ghế của sân vận động đều chật ních người. Tiếng reo hò cổ vũ cũng vang lên liên tục. Không khí vô cùng sôi nổi

Tiếp theo đội cậu đấu khá thuận lợi. Nhưng đều do các thành viên khác ghi điểm. Vương Nguyên chỉ dẫn bóng hỗ trợ. Tuy vậy nhưng không nói ai cũng biết, nếu không có những đường chuyền bóng của cậu trợ giúp, những lần ghi điểm kia cũng không được như vậy

Ngoài miệng thì nói không quan tâm nhưng Hoành ngồi trên hàng ghế khán giả trên sân thi đấu của trường vẫn cổ vũ rất sung. Cậu còn không để ý Thiên Thiên ngồi ngay bên cạnh mình, quên cả hình tượng, bất chấp dư luận mà hò hét, cổ động cho Vương Nguyên

Còn Thiên Tổng, anh ngồi cạnh con người này không hề thấy phiền, ngược lại còn bị vẻ phấn khích của cậu ảnh hưởng, làm cho tâm trạng cũng sôi sục hơn. Nhưng vẫn không quên nhắc nhở con người bên cạnh: “Cậu hét vừa vừa thôi, khan tiếng bây giờ”

Cuối cùng, đội Vương Nguyên thắng. Tuy vậy nhưng không một ai kên kiệu chút nào. Họ còn bắt tay với những người đội kia, hẹn một ngày lại cùng đấu với nhau

Cả quá trình cậu thi đấu đều được một người nhìn thấy hết, là Vương Tuấn Khải. Nhìn cậu ghi điểm đầu tiên cho đội của mình, nhìn cậu giúp đồng đội của mình dẫn bóng, nhìn cậu nở nụ cười thỏa mãn khi chiến thắng, nhìn cậu giao lưu với đội trường khác...

Khải chẳng biết mình đang suy nghĩ điều gì, cũng không biết mình quan tâm điều gì. Chỉ biết khi nhìn cậu nhóc kia cố gắng, hoặc khi mỉm cười, trong anh lại xuất hiện rất nhiều cảm giác: thích thú, hài lòng, thú vị, vui vẻ, ngọt ngào?

~~Theo lịch, hôm nay còn có một trận đấu nữa. Là khối trên đấu, hình như là có Tuấn Khải

Vương Nguyên khi chiến thắng bất giác lại nhớ đến anh. Không biết anh có thi đấu không? Không biết khi chơi bóng rổ anh trông như thế nào? Không biết anh chơi có giỏi không? Không biết anh có thấy cậu không?

Trong đầu cậu có rất nhiều câu hỏi được đặt ra. Nhưng đầu nhanh chóng được giải đáp khi Vương Tuấn Khải cùng bạn của anh bước xuống sân

Lúc cậu nhìn thấy gương mặt điển trai quen thuộc kia cũng là lúc mà tiếng hò reo của mọi người bắt đầu vang lên. Phần lớn là của nữ sinh trong trường...

“Nhìn kìa là Vương Tuấn Khải đó! Đúng là đẹp trai quá đi!” “Nam thần của tớ soái quá đi!”...

Rất nhiều câu nói giống như vậy vang lên bị Nguyên vô tình nghe thấy. Người cậu thoáng chốc cứng đờ, nụ cười trên mặt trở nên cứng nhắc, trong lòng rất rất rất không thoải mái...

~Cậu ngồi trên hàng ghế khán giả theo dõi lượt anh thi đấu. Thân hình anh cao, hơi hóm. Anh khoác lên mình bộ đồ thể thao màu xanh đen, vừa vặn nổi bật làn da trắng. Đôi chân dài, vừa vặn, anh mang đôi giày thể thao màu đen

Nhìn anh từ trên xuống dưới, không điểm nào là không nổi bật, cuốn hút, còn anh tuấn hơn cậu mấy phần

Nguyên đang chăm chú quan sát Khải, đột nhiên anh quay sang phía cậu đang ngồi, hai ánh mắt vô tình chạm phải nhau, làm cho cả hai không hẹn mà cùng lúc giật mình, trái tim trật mất một nhịp

Cậu vội vã nhìn sang hướng khác, tránh ánh mắt của anh. Anh vẫn nhìn cậu. Còn vô ý nhìn thấy mặt cậu đỏ đỏ lên, chỉ tiếc không thể nựng ngay một cái. Cho đến khi tiếng còi bắt đầu vang lên, hướng mắt của hai người mới thay đổi

Sao sao đủ dài chưa? Đọc xong cho au xin ý kiến cái đi nè :3

6. Chap 6

Trận đấu bóng rổ của Khải đang diễn ra trên sân. Từ khi bắt đầu, tầm mắt Vương Nguyên chưa từng rời mắt khỏi anh

Lúc anh chơi bóng nhìn góc nào cũng cuốn hút. Gương mặt tập trung, trên trán lấm tấm những giọt mồ hôi, thân hình gọn gàng, nhanh nhẹn, dễ dàng lách qua đối thủ

Vương Nguyên nhìn anh chơi không khỏi khâm phục. Khải không giống cậu cùng đồng đội ghi điểm mà anh đóng vai trò chủ chốt, một mình ghi rất nhiều điểm. Các bạn của anh hỗ trợ

Tiếng cổ động vang lên nối tiếp nhau sau mỗi lần anh ghi được điểm. Đội đối thủ dường như bị tụt lại phía sau, dẫn đến ý nghĩ...chơi xấu

Khải bắt trái bóng đang bay đến, chạy về hướng rổ nhưng đột nhiên vấp phải thứ gì đó làm trượt chân. Thân hình cao lớn mất thăng bằng, ôm trái bóng trong tay ngã xuống đất

Mọi người trên sân đều giật mình, ai cũng đứng cả lên. Cả sân đấu thoáng chốc im lặng không một tiếng động. Nguyên càng lo lắng hơn ai hết. Cậu lập tức đứng dậy, chạy đến chỗ anh

Vừa nhìn thấy vết thương của anh, lòng cậu tràn đầy lo lắng. Vết trầy trên đầu gối anh rướm máu, không cần nói cũng biết là rất đau

Cậu định hỏi anh có tiếp tục hay không thì đã thấy anh cố đứng dậy, lên tiếng “Tiếp tục đi” rồi lại cà nhắc bước đi

Nguyên thấy vậy vội chạy theo “Chân anh như vậy, đi còn khó khăn huống chi là tiếp tục chơi?!”

Đối với vẻ lo lắng của cậu, một cảm xúc hài lòng, vui vẻ thoáng qua trong anh, nhưng lại không rõ ràng

“Cũng sắp kết thúc rồi. Không sao đâu” anh thờ ơ vết thương của mình, định bước đi đã bị một đôi tay kéo lại “Không được! Anh chảy máu rồi kia kia! Mau, vào nghỉ đi. Nếu không...đệ tử này thì giúp anh”

Dù biết đội mình không có người thay thế. Nhưng Khải vẫn thấy mấy tên trường bên kia khá cao. So với cậu là cao hơn cái chắc. Nếu Nguyên thay anh thi đấu, thì chỉ có kĩ thuật kha khá mới có thể qua được

“Cậu?” Anh hơi lo lắng, nhìn cậu hỏi. Nguyên đối với ánh mắt của anh có chút miễn cưỡng. Cậu cũng biết là hơi khó thật. Nhưng phải thử mới biết chứ “Cứ thử xem! Uhm...tôi sẽ cố gắng, không để thầy như anh thất vọng đâu”

Nghe đoạn nói chuyện của hai người, những người bên cạnh chỉ biết gãi đầu không hiểu đầu đuôi. Cuối cùng chỉ nghe Khải nói, khỏe mắt còn có ý cười “Để Vương Nguyên thay tôi hôm nay. Ok?”

Gương mặt ai nấy đều thoáng vẻ ngạc nhiên. Có người còn há hốc mồm thể hiện sự kinh ngạc. Cũng phải vì trước giờ chưa ai có thể thay thế Khải, kể cả những lúc như thế này. Nhưng hôm nay anh lại chủ động bảo cậu thay?

“Được, vậy chúng ta tiếp tục” một giọng nói vang lên làm mọi người tập trung trở lại. Vương Nguyên...chính thức thay Khải thi đấu

Mọi người lại trở về vị trí của mình. Trận đấu tiếp tục. Cậu nhìn đội bên kia có chút lo lắng. Ai bảo khí phách gì kia chứ. Nhưng mà họ đã làm cho Khải bị thương. Dù thế nào cũng phải bù lại. Trận này, cậu nhất định phải thắng!

Nguyên ngừng suy nghĩ, bắt đầu tập trung vào trận đấu. Cậu chưa từng đấu cùng với bạn của anh. Nhưng mà sẽ cố gắng hết sức. Nguyên nhảy lên định bắt trái bóng đang bay đến. Nhưng chưa kịp giữ lấy đã bị tên khác cao hơn giành mất

Thật bực mình mà! Cao là hay lắm sao? Về nhà nhất định phải uống sữa thêm cho cao lên mới được!

Bạn học Vương Nguyên tiếp tục trận đấu, có chút khó khăn. Sao ai cũng cao thế? Cậu thầm than trong lòng. Chỉ còn lại rất ít thời gian. Mà đội bạn họ đã lợi dụng mình cao to mà cản đường bên cậu hoài

Đầu óc thoáng nảy ra một ý nghĩ. Cũng không còn nhiều thời gian nên cậu quyết định thực hiện ngay. Nguyên cầm trái bóng trong tay, nhảy lên như định đưa bóng vào rổ. Tên đội bên kia cũng nhảy lên, cản đường bóng của cậu. Ai ngờ cậu đột nhiên xoay sang hướng ngược lại, ột đồng đội khác, bên cạnh người đó không một ai ngăn cản. Mà theo cậu quan sát thì người này có vẻ chơi rất khá. Có lẽ cũng hơn cậu đôi chút

Đồng hồ tính giờ đếm mấy giây cuối cùng, trái bóng từ tay anh chàng kia một đường bay thẳng vào rổ. Xé xịch vừa đúng một điểm với đội đối thủ. Đội anh đã thắng

Nguyên cười thật tươi trong khi tất cả mọi người vỗ tay vang dội. Tuấn Khải cũng có chút ngạc nhiên. Cứ tưởng cậu sẽ thấy luôn trái cuối vào, nhưng cuối cùng lại chuyển cho đồng đội. Có vẻ...anh cũng phải học hỏi một chút

Nguyên vừa nhìn thấy anh thì giơ tay ra hiệu chiến thắng, rất đắc ý vì thành quả của mình. Khải chỉ nở nụ cười rồi chậm rãi đi về phía cậu. “Làm tốt lắm!” Anh vừa khen vừa ôm lấy cậu. Người ngoài nhìn vào sẽ thấy đây cũng chỉ là cái ôm chúc mừng bình thường. Nhưng người trong cuộc thì rất...không bình thường được

Mặt cậu thoáng chốc đỏ bừng cả lên. Nhiệt độ trên người anh truyền đến làn da nhạy cảm của cậu cũng làm nó tê dại, dần nóng lên. Đây là cảm giác gì đây chứ? Tại sao lúc ôm mẹ cậu lại không cảm thấy giống như vậy? (Làm sao mà giống được hả trời...)

Khải mới đầu chỉ theo thói quen mà ôm lấy bạn của mình lúc thắng. Thật không có một chút suy nghĩ gì khác khi ôm cậu. Nhưng không hiểu sao, khi ôm cậu nhóc này vào lòng, cảm giác lại rất dễ chịu. Thân thể nhỏ nhắn mềm mại. Lại rất ấm áp, như có cái gì đó khiến anh bị cuốn vào, khiến anh nghiện, đến không muốn buông ra

Khải cứ thế ôm cậu, mặc kệ xung quanh có bao nhiêu người, anh chỉ thấy ôm cậu rất dễ chịu, rất thoải mái, rất ấm áp

Nguyên bị anh ôm ngược lưng vô cùng. Lại không thấy người kia có dấu hiệu muốn buông ra, khó khăn mở miệng “Khả...Khải...buông tôi ra đi. Mọi người...nhìn kìa”

Khải lúc này mới ý thức được hành động của mình, lưu luyến buông người cậu ra

Không khí giữa hai người lúc này rất ngượng ngùng, không ai dám nhìn thẳng mắt đối phương

“Tôi...” “Anh...” Cả hai lên tiếng cùng một lúc. Rồi lại quay lại im lặng ngại ngùng. Cho đến khi Hoàng và Tỉ đi đến

“Nguyên Nguyên cậu thắng rồi! Thật là ngẫu nha!” Hoàng bước đến, choàng tay qua cổ cậu. Với hành động này Nguyên như đã chai từ lâu, quay sang cười với bạn “Ừ. Thưởng cho tớ đi!”

Mặt Hoàng lập tức ửng đỏ như bánh bao thiêu “Tớ hết tiền rồi. Định bảo cậu đãi ăn mừng ai ngờ lại bắt tớ bao lại. Gì kìa vậy”

Cậu nhìn bạn khinh bỉ. Không biết nên mắng hay là không. Lúc này Thiên Tỉ bên cạnh mới lên tiếng “Hay hôm nay tớ đãi mọi người một bữa, xem như mừng Nguyên thắng. Có được không?”

Hoàng nghe tới đó liền mừng rỡ, vội vàng nhe răng cười “Được được. Như vậy là tốt nhất rồi”

Nguyên vội lấy tay bịt miệng Hoàng lại. Con người này hề nghe đến đồ ăn là mắt sáng rỡ, cứ lợi dụng người ta hoài “Không cần đâu. Dù sao cũng không lớn lao gì. Không phiền cậu”

“Không phiền đâu. Chỉ là ăn chút đồ ngọt thôi” Thiên vô cùng thân thiện mở miệng mời mọc. Cuối cùng mới làm cậu ngại ngùng nhận lời. Hết cách nói nổi với bạn thân mình mà

“Tuấn Khải, anh đi cùng không?” Lúc này cậu mới quay sang hỏi người bên cạnh này giờ im lặng không biết nghĩ cái gì. “Đi” anh chỉ trả lời gọn lẹ

7. Chap 7

Tại tiệm bánh đối diện trường, mọi người ai nấy đều không thể rời mắt khỏi nhóm thiếu niên vừa bước vào. Đầu tiên là người có đôi mắt lạnh lùng nhưng không làm cho người ta có chút ác cảm nào, sống mũi cao thẳng, làn môi mỏng gợi cảm thỉnh thoảng mím lại vì vết trầy trên chân đau rất

Bên cạnh là thiếu niên có đôi mắt như ánh sao trên trời, sống mũi giống hệt người kia, đôi môi đầy đặn hồng nhuận, trên mặt lấm tấm vài giọt mồ hôi càng làm tăng thêm vẻ đẹp thiên thần với làn da trắng. Cậu đang dịu dàng thiếu niên bị thương

Ngay phía sau còn có một người với vẻ ngoài ầm ập thân thiện, làn da ngăm khỏe khoắn, trên môi luôn nở nụ cười còn mắt thì nhìn về bên cạnh, nơi thiếu niên có ngũ quan tươi tắn hoạt bát đang đứng

Bọn họ đi cùng nhau, như chẳng có điều gì có thể ảnh hưởng đến khí chất của những chàng trai trẻ tuổi đầy sức sống

Cả bốn tiêu sái bước vào tiệm, nhưng sau đó Nguyên là người mất bình tĩnh đầu tiên. Vì mấy tỷ tỷ bên bàn khác cứ nhìn nhìn rồi lại chụp chụp bọn cậu, làm Nguyên không thể nào tự nhiên được. Mặt cậu cứ dần đỏ lên, trông vừa dễ thương lại đáng yêu. Khỏi ngồi bên cạnh nhìn cậu chăm chú, chỉ hận không thể một ngụm nuốt hết vào bụng đôi má trắng hồng đáng yêu như bánh bao ấy

Trong khi đó, Chí Hoành cùng Thiên Tử đã đi đến quầy bánh, và tình huống ở quầy bánh còn đặc sắc hơn...

~“Tôi muốn cái này, cái này, cả cái này nữa” Chí Hoành vô cùng hứng thú chỉ chỉ trỏ trỏ yêu cầu, tốc độ làm người ta hoa mắt

Chị bán hàng tròn mắt nhìn thiếu niên có gương mặt đáng yêu. Làm sao một người có thể ăn nhiều đến vậy chứ? Cô bắt đầu nghi ngờ mình đánh giá quá thấp khả năng của những thiếu niên ngày nay

Thiên Tử đứng một bên thoáng ngạc nhiên trước hành động của người trong lòng. Cũng không biết biểu tình của mình hiện ra biết bao nhiêu yêu chiều, khéo mắt ẩn hiện ý cười rất sâu

“Làm sao mà ăn hết?” Anh vừa hỏi vừa cố kéo tầm chú ý của cậu nhóc trước mặt về phía mình. Có vẻ là có chút hiệu quả, Hoành dùng biểu tình ngờ ngạc ngược mặt nhìn anh. Chớp chớp mắt nói “Chúng ta tận bốn người, làm sao ăn không hết? Không phải cậu nói sẽ bao sao? Không còn cơ hội mà hối hận đâu! Ý kiến cái gì?”

Vừa nói cậu còn phồng má trợn to mắt, bộ dáng vô cùng đáng yêu, lại không biết những biểu tình của mình làm cho người trước mặt nhịp tim lỡ mất một nhịp

Thiên Tử đối với một tràng của cậu lại cảm thấy thú vị, vui vẻ đáp lại “Cậu còn không biết tôi mang theo bao nhiêu tiền, lỡ may không đủ thì thế nào?”

Nghe xong vẻ mặt cậu trở lại nghiêm trọng hẳn. Nghiêm túc mà nói “Cậu đáng ra phải nói sớm một chút. Bây giờ lỡ gọi rồi, làm sao đây?”

Vừa nói cậu còn chọc chọc hai ngón tay trở vào nhau, mắt chung thủy nhìn xuống dưới chân. Tử nhìn cậu chăm chú, sao động tác nào cũng dễ thương thế này. Phải làm sao đây? Làm sao đây?...

Nhìn không được anh xoa nhẹ đầu cậu, rồi ôn nhu nói “Đùa một chút thôi. Vãn đủ mà. Chỉ cần ở bên tôi, thì cái gì tôi cũng có thể cho cậu”

Lời nói mang đầy thâm ý, đáng tiếc Chí Hoành bên này lại là một kẻ ngốc lười suy nghĩ, chỉ cần nghe đến cái gì cũng được thì thật vui mừng trong lòng, nghĩ nếu cậu là con gái sẽ đến hôn tặng Thiên tử một cái rồi

Ý nghĩ trong đầu thoáng qua làm má cậu bắt đầu xuất hiện một vết đỏ đáng nghi. Còn người đối diện thì tưởng cậu đã hiểu, vui vẻ quay sang chọn nước uống

~~Về phía bên này, Nguyên thôi xấu hổ trước những hành động của người xung quanh. Cậu quay sang lo cho vết thương của Khải. Gương mặt thiên thần thoáng hiện nét lo lắng, đôi lông mày nhíu lại, môi mỏng cong lên trách móc “Sao vết thương lại chảy máu nhiều thế? Chắc là đau lắm hả? Anh thế nào rồi, có chịu nổi không?”

Nhìn cậu lo lắng ình như vậy, Khải quên cả đau, chỉ muốn ôm cậu nhóc này lại lần nữa để tìm lại cảm giác thoải mái khi trước...

“Cũng không đau lắm. Ăn xong về chúng ta học tiếp” có không gian riêng vẫn là tốt hơn. Còn cậu thì không cần biết anh trả lời thế nào, bản thân bắt đầu lấy “đồ nghề” ra vụng về sơ cứu

Anh ngồi yên xem cậu sát trùng rồi băng lại. Cả quá trình coi bộ rất gian nan. Nguyên hết xoay qua lại xoay lại, không dám mạnh tay vì sợ anh sẽ đau. Cậu cứ nhẹ nhàng sơ cứu mặc dù kỹ thuật của mình dở tệ. Mặt cậu thì duy trì trạng thái đỏ bừng cho đến khi làm xong

Vừa lúc Tỉ và Hoàn quay về với hai khay đồ ăn nước uống phong phú trên tay. Nguyên nhìn đến liền thấy buồn cười. Thiên Tỉ cậu sau này khổ rồi. Tên tham ăn như Lưu Chí Hoàn mà cũng chịu được thì sau này sẽ bị tên đi đề đầu cười cổ cho coi

Sau khi chọn lấy miếng bánh cùng đĩa kem ình, Nguyên vui vẻ ngồi im lặng thưởng thức, mắt thỉnh thoảng cũng lướt qua bên Tỉ Hoàn, và còn Khải nữa. Khải có vẻ không thích đồ ngọt. Nhưng vẫn cầm một đĩa bánh lên ăn. Vừa ăn vừa suy nghĩ, anh thèm bánh trôi cơ, không phải loại này. Nghĩ đến đây lại đưa mắt nhìn cậu

~Một hồi ăn kem xong, bỗng dưng Nguyên cảm thấy lạnh. Có lẽ là do tiệm vắng khách bớt lại vừa mới ăn kem. Cậu xoa xoa hai bàn tay vào nhau để làm nó ấm lại. Hành động này lại vô tình để Khải thấy được, anh quay sang nắm chặt lấy tay cậu, giữ nó trong bàn tay ấm áp của mình

Cậu vô cùng ngạc nhiên trước hành động bất ngờ của anh. Hai má phớt đỏ lên, định rút tay trở lại nhưng chậm một bước, Khải giữ trọn tay cậu trong tay mình. Anh nhìn thẳng vào mắt cậu, hỏi “Cho đỡ lạnh”. Thế là dù có đỏ mặt như thế nào, cậu vẫn phải ngoan ngoãn để tay mình nằm yên trong tay của ai đó

Và cũng thế là, tối hôm đó, có cả hai người nằm nhìn điện thoại mà không ngủ được...

8. Chap 8

Chân Khải dần lành lại, vết thương cũng không còn đau nữa. Trong lúc này, không ai để ý đến Khải và Nguyên đi bên nhau nhiều hơn

Cứ sáng sớm đi học chung, chiều về cũng về chung, giờ nghỉ lại tìm nhau, lại còn cười cười nói nói. Trong lòng của những cô nàng khác thì khó chịu vì tiếc hai soái ca lại đi bên nhau. Ngược lại hủ nữ khắp nơi đều sáng mắt, rình mò hai hai người bọn họ ở nhiều nơi

Kể cả như lúc này...

Nguyên và Khải đi học về, loay hoay mãi vẫn không bước chân ra khỏi cổng trường được. Vì có cả một đoàn người đứng đó đợi bọn cậu kìa!

Hai người nhìn nhau, rồi nhìn ra phía ngoài, lại quay lại nhìn nhau và thở dài một hơi. Tránh bọn hồ quả thật rất khó a @@

Nguyên chủ động bước về phía họ trước, anh định giữ tay cậu lại nhưng không kịp

“Bọn em...chẳng là gì của nhau cả. Mong các chị đừng làm những việc này nữa!” Vì trong lòng rất thích Vương Tuấn Khải, nên khi nói cậu có chút khựng lại. Vì cậu sợ Khải sẽ không thích cậu, không thích cái tình yêu khó có thể chấp nhận này

Sau câu nói của Nguyên, tất cả mọi người đứng đó đều hóa đá. Thời gian như ngưng trệ, im lặng đến nỗi có thể nghe rõ tiếng mũi bay...cũng chẳng ai nói lời nào. Còn Tuấn Khải khi nghe xong câu nói của cậu thì tâm trạng chùng xuống, rất khó chịu, khó chịu vô cùng. Nhóc con hôm nay lại nói những lời này, là không xác nhận sao?

Đôi mắt sâu hút lạnh lùng thoáng vẻ âm trầm, anh chậm rãi tiến về phía cậu, không đợi người kia đồng ý đã kéo cậu bước đi trước con mắt ngạc nhiên của bao nhiêu người. Ai cũng ngơ ngác nhìn nhau, không biết bây giờ có phải là họ nhìn nhầm không?

~Khải cứ thế kéo cậu bước đi, không biết là đã qua bao lâu, bao xa. Thật thì chân cậu làm sao dài bằng chân anh? Thành ra Nguyên căn bản giống như là chạy theo hơn là đi theo. Được một quãng, đến lúc cậu cảm thấy mình không đủ hơi để đi tiếp thì bắt đầu định vùng tay khỏi tay Khải

Anh cũng không xác định mình muốn đi đâu, chỉ đơn giản muốn đưa cậu đi khỏi nơi đó. Không muốn nghe cậu nói những lời đó. Cho đến khi cậu vùng tay khỏi tay anh, cảm giác hụt hẫng đó làm cho anh hiểu...

“Anh định...kéo...kéo tôi đi đâu chứ? Tôi chỉ...nói rõ với họ thôi mà?!” Cậu nhăn mặt, vừa nói vừa điều chỉnh nhịp thở đều trở lại. Anh ấy làm sao vậy chứ?

“Vừa nãy cậu nói sai rồi!” Câu nói của anh làm cậu rất ngạc nhiên. Sai? Sai chỗ nào? Sự thật là vậy mà?

Im lặng hồi lâu anh mới tiếp “Tôi là thầy của cậu”. Nghe xong trong lòng cậu chưa xót “Ha, thầy thì sao? Bọn họ coi chúng ta là một đôi. Anh biết họ nghĩ gì à?”

Cả hai nhìn vào mắt nhau, không nói một lời. Rồi anh chậm chậm tiến về phía Nguyên đang đứng. Cứ người tiến, người lùi. Đến khi cậu đụng phải bức tường đằng sau mới giật mình hỏi “Anh muốn...gì?”

Khải khẽ nhếch môi, khẽ môi gần sát vành tai nhạy cảm của Nguyên, lời nói mang theo hơi thở ấm nóng phả vào làm nó đỏ lên “Còn có...tôi thích cậu”

“Hả???” Cậu không tin nổi vào tai mình, đại não tạm thời như bị gỡ đem đi sửa, cả gương mặt đỏ bừng, ngại ngần hỏi lại “Anh đang đùa tôi đó à?” Cậu không còn dám nhìn thẳng vào mắt anh nữa. Khải thích cậu? Có thể sao?

Nghĩ vậy cậu đưa tay định đẩy thân hình cao lớn đang ép mình vào tường ra. Ai ngờ Khải chụp lấy tay cậu, ánh mắt không chút nào rời khỏi người đối diện. “Khải, đừng đùa nữa, anh không cảm thấy rất khó để chấp nhận thích một đứa con trai như tôi sao? Đừng đùa tôi nữa”

Sắc mặt cậu hiện thời rất khó coi. Là cậu đang lo lắng anh không chấp nhận tình yêu này. Nhưng anh thì muốn cho cậu biết, từ lúc nào trong đầu anh luôn suy nghĩ tới hình ảnh cậu nhóc có nụ cười thiên thần ấy, muốn cậu biết anh rất thích con người cậu, thích những biểu hiện đáng yêu hay những lúc xấu hổ của cậu... Tất cả những điều ấy, không cần nói ra bằng lời

Vương Tuấn Khải...anh thể hiện bằng nụ hôn. Gương mặt anh gần kề, Nguyên mở to mắt không chớp lấy một cái. Khải đến môi cậu, nhẹ nhàng chạm vào. Khoảnh khắc cánh môi của anh chạm vào môi cậu, cả người Nguyên cứng đờ, trái tim như tan chảy. Cậu cứ mở to mắt, đứng yên cảm nhận nụ hôn nhẹ nhàng của anh

Anh hôn thật chậm, cảm nhận hương vị từ đôi môi đầy đặn kia. Tay đặt sau gáy cậu từ từ giữ chặt lại một chút. Càng ngày, nụ hôn càng sâu, triền miên...

Cho đến khi Nguyên không còn hô hấp được nữa, anh mới lưu luyến rời đi hương vị ngọt ngào kia. Còn xấu xa liếm môi thêm một cái

Lúc này cậu còn trong tình trạng hóa đá, bị câu nói của anh kéo về thực tại “Tại sao không nhắm mắt? Hôn cũng không biết, hay để tôi dạy cho cậu!”

Lúc này cậu đã bình thường trở lại. Chỉ có đôi gò má là đỏ bừng vì bị anh trêu, Nguyên ngại ngần quay lưng định chuẩn mắt “Không...không cần!!” Rồi co giò chạy trốn

Khải nở nụ cười, rượt theo bóng lưng nhỏ bé phía trước “Để xem em chạy đâu cho thoát”

Người qua đường khu này thấy hai thân ảnh, một chân dài một chân ngắn hơn...rượt nhau dọc đường. Và cuối cùng đương nhiên là chân dài thắng rồi. Khải bắt lấy Nguyên, khóa trọn cậu trong vòng tay của mình, làm cậu đỏ mặt không thôi “Có chạy đâu cũng không thoát. Thôi thì ngoan ngoãn ở lại với anh đi”

Giọng điệu vô cùng bá đạo, không cho cậu có cơ hội phản bác tí tẹo nào “Tại sao trước đây em không biết anh lại là người như vậy ha?”

Khải cong khóe môi, hơi gian một chút, nói “Sau này em sẽ còn cơ hội biết thêm nhiều thứ về anh” rồi cả hai tay trong tay cùng nhau trở về nhà với nụ cười hạnh phúc luôn trên môi

9. Chap 9

Buổi chiều, ánh nắng cuối cùng còn sót lại của ngày len lỏi qua phiến lá cây xanh mướt, chiếu xuống ngôi nhà màu mật ong hai tầng. Đây chính là tổ ấm của Vương Nguyên

Bên trong, nơi một căn phòng nhỏ bài trí hòa nhã gọn gàng, có cậu thiếu niên ngồi trước bàn học, ngả lưng về phía lưng ghế dựa đằng sau, hai chân duỗi thẳng gác lên bàn, đôi môi đẹp khê cắn chiếc bút trong tay. Chính là đang nghiên cứu cách giải ra bài toán khó

Tuấn Khải mở cửa bước vào, nhìn thấy người trong lòng ngồi cái tư thế không mấy đẹp mắt này thì nhắc nhở “Vương Nguyên, em cứ ngồi làm bài cái kiểu này thì còn đâu hình tượng đẹp đẽ trong mắt mọi người nữa. Sau này sẽ ế không ai lấy à xem”. Anh lắc đầu, ra vẻ nghiêm trọng chặc chặc vài tiếng

Cậu thôi cảm mặt vào quyển vở trên tay, quay mặt về phía anh “Hứ! Ai bảo em ế không ai lấy? Vương Nguyên đây có cả khối người theo nhá. Trai gái đều có đủ”. Cậu phản bác lại, tí tởn đùa người kia một chút. Chợt phát hiện không có tiếng trả lời, nhìn lại mới thấy mặt anh lạnh tanh, không có một xiu nét cười nào liền im lặng

“Trai gái có đủ của em là có ý gì? Em có ý kiến với người chồng hoàn hảo như anh đây à?” Anh nghiêm túc nhìn cậu hỏi, ngược lại Nguyên nghe xong nhin cười, đưa tay với với lên cao, miệng thì nói “Vương Tuấn Khải, xuống đi anh! Leo cao quá hồi té thì em biết làm thế nào?! Xuống đi anh, xuống anh”

Mặt khải đen như cục than, ngay lập tức đứng dậy, xoay chiếc ghế cậu đang ngồi để cậu quay mặt về phía mình rồi đẩy về sát mép bàn, anh chống hai tay lên bàn rồi cúi đầu rút ngắn khoảng cách giữa hai người. Gương mặt hai người lúc này rất gần, vô cùng gần nhau! Làm hai má Nguyên không khỏi đỏ lên như hai quả cà chua chín

Khải hài lòng khi nhìn thấy biểu hiện đã định trước của bảo bối, mở miệng nói những lời ma mị “Em coi thường anh? Giờ chịu trách nhiệm với lời nói của mình đi!”. Anh đe dọa. Nguyên bị anh ép sát, không dám thở mạnh. Cậu chớp chớp mắt, hàng lông mi dài cũng chuyển động theo làm anh xem không nỡ trêu chọc tiếp mà dừng lại. May mà bình tĩnh kịp

“Anh...định làm gì?” Cậu mở to mắt nhìn anh, Khải cũng nhìn cậu chăm chú, lên tiếng “Phạt em!” Rồi không đợi cậu phản ứng, anh lòn tay ra hai bên eo cậu, dùng ngón tay chọc lét

Đột nhiên bên hông cảm thấy nhột nhột, cậu bây giờ mới phát hiện là anh đang chọc lét mình, đưa tay định giữ tay anh nhưng bị Khải nhanh tay hơn túm lại. Nguyên vận vẹo thân mình trên chiếc ghế xoay, nhin không được cười phá lên. Khải nhìn cậu nhin không được cũng bật cười, nhưng tay vẫn chọc chọc liên tục

Nguyên cười đến muốn rơi nước mắt, liền mở miệng xin “Em không...không dám như vậy nữa...nhột...Khải...haha...” Cậu nói đứt quãng rồi lại không nhin được cười lên

Lúc này anh mới dừng tay lại, hài lòng nhìn cậu “Không coi thường anh nữa?”. Nguyên không cam lòng, dẫu môi nói “Anh trêu cao thật chứ bộ?!”

Thấy cậu tiếp tục phản bác, anh đưa tay tiếp tục chọc lét. Nguyên vừa cười vừa đứng dậy định ngăn anh lại, không ngờ vấp phải chân anh. Cả hai mất đà ngã về phía sau

Vì bàn học ngay cạnh chân giường, nên hai người ngã ra chiếc giường êm ái mềm mại của Nguyên. Nhưng mà...cậu nằm đè lên người anh. Trong khoảnh khắc, hai chiếc mũi chạm nhẹ vào nhau, bốn mắt mở to nhìn nhau, cả căn phòng trở nên yên tĩnh

Hai gương mặt hiện thời rất gần nhau. Đến nỗi cậu có cảm giác môi hai người chạm nhau đến nơi. Hai má cậu lại nóng lên, trái tim đập loạn nhịp như muốn nhảy khỏi lồng ngực. Thậm chí trong tư thế hiện tại, cậu còn có thể cảm thấy nhịp tim của anh cũng giống hệt như mình

Ngại ngần, cậu tránh khỏi ánh mắt của anh rồi chống tay đứng dậy. Đột nhiên cổ bị một bàn tay nào đó giữ lại, kéo cậu lại gần anh. Rồi...đôi môi mỏng của anh áp lên môi cậu

Nụ hôn bắt đầu rất nhẹ nhàng, anh chậm rãi liếm bờ môi cậu, rồi từ từ tiến vào, tìm đến hương vị ngọt ngào nơi đầu lưỡi

Nguyên nhắm lại hai mắt, như chìm đắm trong nụ hôn của anh. Đến khi cậu không còn đủ dưỡng khí để thở nữa thì nụ hôn mới chấm dứt

Nghĩ hai người vẫn ở trong tư thế rất mập mờ, cậu liền chống tay đứng dậy nhưng gương mặt vẫn đỏ hồng. Ngượng chín cả mặt!

Khải cười vui vẻ, ôm cậu vào lòng “Sao em dễ đỏ mặt thế nhỉ” anh còn lấy tay xoa xoa má cậu “Tại anh chứ ài!” Nguyên bĩu môi, vừa cười vừa nói trong cái ôm của anh

~Có một ngày, Khải vừa dạy toán cho cậu xong, ở lại chơi thêm một lát. Anh bỗng để ý đến một cuốn album đặt trên kệ. Tò mò, anh lấy nó xuống và định mở ra xem

Vương Nguyên thấy thế liền giật lấy cuốn album từ tay anh, giấu sau lưng lắc đầu nói “Anh có thể coi bất cứ quyển sách nào ở đây nhưng cái này ngàn lần không thể!”

“Tại sao?” Khải chau mày khó hiểu. Anh có bao giờ giấu cậu điều gì đâu? Mà cậu cũng chưa từng có biểu hiện lạ như vậy. Nghĩ thế trong lòng lại bắt đầu khó chịu

“Tại...tại...” Trong lúc cậu ấp úng không biết trả lời như thế nào thì anh nhanh như cắt đã giật lấy quyển album và mở ra xem thứ gì lại làm cho Vương Nguyên không cho anh biết

Mở ra trang đầu tiên, Khải nhìn thấy một em bé bụ bẫm đáng yêu. Là rất đáng yêu ấy chứ! Da trắng, cái đầu nhỏ tròn tròn, mũi nhỏ xíu còn cái miệng thì chúm chím. Nhưng điều khác thường ở đây là...em không có mặt quần áo. Cái gì gì đó cũng không có gì che lại. Anh chợt hiểu ra lý do vì sao Nguyên không dám nhìn xem

Nguyên nhắm tịt hai mắt, không muốn chứng kiến vẻ mặt anh trêu chọc mình. Khải nhìn thấy vẻ mặt này thì tiến lên gỡ tay cậu đang bịt mắt ra “Làm gì vậy?” “Đừng, đừng gỡ tay em. Mất mặt, mất mặt quá đi mất!” Cậu ngượng ngùng phản kháng. Cuối cùng vẫn bị anh gỡ ra, ép cậu nhìn thẳng vào anh rồi nói “Lúc đó em còn nhỏ mà...Dù sao anh cũng thấy ảnh nude của em rồi. Yên tâm, anh sẽ chịu trách nhiệm mà”

“Trách nhiệm cái đầu nhà anh! Ai, anh làm em tức chết mà!”

~Ngày tháng hạnh phúc bên nhau của hai người họ thường có những lúc như vậy. Nhưng tình yêu nào mà không có sóng gió, không có chia xa? Không sớm thì muộn, sẽ có một ngày phải đối mặt với nó

Hôm nay àu viết dài ra rồi đó nha! Mấy nàng cmt cho àu biết chap sau có muốn cho Tỉ Hoàn vào ko? Hay là vào thẳng lâm li bi đát luôn?

10. Chap 10

Một ngày như mọi ngày bình thường, Vương Nguyên vẫn vui vẻ đến trường vì nghĩ rằng mình lại được gặp Khải. Những ngày bên anh quả thật vô cùng vui vẻ, làm cậu như chìm đắm trong cảm giác ngọt ngào mà tình yêu mang lại

Nghĩ đến những lúc vui vẻ bên anh, trong lòng lại dâng lên một niềm hạnh phúc khó nói thành lời, nhớ đến hơi ấm của anh khi ôm cậu vào lòng, nhớ nụ hôn nhẹ nhàng mà say đắm của hai người...hai má Nguyên bỗng dưng đỏ lên lúc nào không hay

Nhưng dạo này cậu thấy anh hơi là lạ. Làm việc thì không tập trung, nói chuyện với cậu hay lo ra, không chú tâm được vào việc gì, mặt mũi thì luôn như có suy nghĩ gì đó, còn không cười với cậu nhiều như trước...

Còn đang miên man suy nghĩ, phía trước đã nhìn thấy bóng hình quen thuộc của Khải bước ra từ phòng hiệu trưởng. Anh đến phòng hiệu trưởng? Làm gì vậy nhỉ?

Mang theo thắc mắc, cậu bước nhanh rượt theo anh để hỏi thử “Tuấn Khải! Tuấn Khải! Anh đi đâu thế?”

Anh nghe giọng nói quen thuộc phía sau, liền quay người lại, nhìn bảo bối từ từ tiến đến. Nhưng nhìn thân ảnh nhỏ từ từ tiến lại gần, trong lòng lại nổi lên đau xót...

Cậu chạy đến bên anh “Anh đi đâu thế?” Cậu hỏi một lần nữa. Anh cười nhẹ, đan tay hai người vào nhau, nói “Anh lên lớp. Cùng đi với anh”

Cậu vui vẻ gật đầu. Hai người đi dọc mấy hành lang trên đường lên lớp. Bỗng dưng anh hơi xiết bàn tay đang nắm tay cậu lại, làm cậu theo phản xạ quay qua nhìn

“Nếu...anh nói nếu nhé...” Khải nhìn cậu lên tiếng, dừng một chút mới nói tiếp “Một ngày nào đó...anh không ở bên cạnh em...thì bảo bối, em sẽ...như thế nào?”

Cậu nói cứ đứt quãng từng hồi, Nguyên hơi ngạc nhiên trước câu hỏi của anh. Sao hôm nay anh ấy lại hỏi câu lạ thế nhỉ? Mọi việc đang tốt lắm mà? Làm gì có việc anh không ở bên cạnh cậu?

Nghĩ vậy cậu dùng hai tay ôm lấy mặt anh, rồi lại sờ lên trán, vui vẻ nói “Cũng không có sốt nha. Anh hỏi gì lạ thế?”

Mặt anh rất nghiêm túc, lại hỏi cậu một lần nữa “Trả lời anh đi!”

Nguyên nhìn vào mắt anh, rồi cũng ngoan ngoãn trả lời “Em sẽ không làm gì cả. Chờ anh hồi hận mà quay lại tìm em” nói xong còn cười tươi nữa

Khải nhìn cậu, trong mắt ánh lên vẻ chua xót, nhưng vẫn không nói gì nữa, dắt tay cậu tiếp tục đi về hướng lớp

Qua một đoạn, không một ai lên tiếng, chỉ lẳng lặng bước đi. Câu hỏi của anh làm trong cậu dấy lên một sự lo lắng không rõ nguyên do. Cậu thấy anh gần đây rất lạ, nhưng lại không rõ vì sao lạ. Đến khi anh hỏi câu đó, trong cậu lại đặt ra câu hỏi ‘Vương Tuấn Khải, anh sẽ không rời bỏ em đâu, phải không?’

Đang miên man suy nghĩ, tiếng nói của anh lại vang lên bên tai “Ngày mai được nghỉ, anh đi chơi với em cả ngày, có chịu không?”

Cậu nhìn anh, gương mặt suy nghĩ lại hớn hở thấy rõ, liền ra sức gật đầu “Chịu chịu chịu. Đi chơi mà”

“Ừ” anh xoa đầu cậu, muốn nói gì đó lại thôi

~Hôm sau, cả hai như hẹn cùng nhau đi chơi, đến một khu vui chơi thật lớn, cậu vô cùng phấn khích kéo tay anh đi thử tất cả trò chơi ở đó

Nhìn người mình thương yêu chơi vui vẻ, cười cũng thật tươi, trong lòng anh lại là niềm hạnh phúc, ngọt ngào đó. Đôi môi mỏng xinh đẹp nở nụ cười mê hoặc lòng người, mặc cho cậu kéo tay đến các khu vực trò chơi khác nhau

Nguyên hết sức tận hưởng cảm giác thoải mái bên anh, khoe môi lúc nào cũng nở nụ cười, rạng rỡ như ánh mặt trời

Mãi chơi đến tầm xế chiều, khi cậu đã cảm thấy đủ rồi, cả người cũng mệt lả, mệt mỏi quay sang anh “Khải, chúng ta về đi!”

Nhìn bảo bối mệt đến không đi nổi, anh mỉm cười “ừ” một tiếng, định đi tiếp lại thấy người kia không có dấu hiệu lên tiếng, quay lại hỏi “Không phải muốn về sao? Sao em còn không đi?”

Nguyên bày ra vẻ mặt đau khổ, cả người như rũ xuống, rồi bắt lấy cánh tay anh, vô lực dựa vào, còn nũng nịu “Em đi không nổi rồi, Khải”

“Để anh bế em về!”. Cậu nghe xong câu nói của anh, tỉnh lại được vài phần, hốt hoảng xua tay “Ở đây nhiều người như vậy, anh muốn em mất mặt chết hay sao? Đồ đáng ghét này!” Vừa nói còn tức giận đánh vào tay người kia vài cái

Khải biết cậu lại không nhẽo, đương nhiên cũng biết phải làm gì mới vừa lòng cậu. Anh cúi người xuống, đưa lưng về phía cậu. Ý bảo leo lên anh công

Nguyên thấy thế vô cùng vui vẻ, miệng thì nói “Vây mới được nè!” Bản thân thì trèo lên lưng người kia. Cả người cậu lúc này dính sau lưng anh, cảm nhận hơi ấm từ cơ thể trước mặt. Còn thoải mái tựa đầu vào vai anh, nhắm lại hai mắt, yên tâm để anh công

Về đến nhà, cậu liền chui vào phòng, nhảy lên chiếc giường êm ái. Anh thấy thế bước đến phía kế bên, kéo chăn, nằm xuống cạnh bên Nguyên. Thuận tay kéo người kia vào lòng, ôm cậu thật chặt

Hai người nằm trên giường, cậu bỗng dưng không ngủ được nữa, nằm đó nói chuyện trên trời dưới đất với anh. Khải chỉ im lặng nằm nghe nhóc bên cạnh thao thao bất tuyệt, thỉnh thoảng ậm ừ vài tiếng

Chính là như vậy, miệng lưỡi linh hoạt, giọng nói trong trẻo, nụ cười linh hoạt...con người đó mới là người anh yêu thương, mới là người duy nhất khiến anh muốn bảo vệ. Nhưng...

Ánh mặt trời lặn xuống dần mang theo những tia nắng cuối cùng, lúc này hai người nằm trên giường mới ngồi dậy “Anh phải về, đã chơi nhiều rồi, em nhất định phải nhớ ngày hôm nay đó!” “Làm sao em quên được” có kỉ niệm nào giữa anh và cậu mà cậu không nhớ cho được

Khải bước gần đến cửa, Nguyên theo phía sau. Bỗng dưng anh xoay người lại, một tay giữ lấy gáy phía sau của cậu, một tay giữ bên vai nguyên, môi dán xuống đặt một nụ hôn.

Đầu lưỡi anh tiếu vào miệng cậu, không để cho cậu có cơ hội hô hấp. Nguyên vòng hai tay ôm lấy cổ anh, đáp trả lại nụ hôn nồng nàn. Làm cho anh hôn đến không muốn buông ra

Đến khi cả hai đều không còn đủ dưỡng khí để hô hấp thì Khải mới lưu luyến buông ra đôi môi ngọt ngào của cậu

Bước đến cửa, anh lần nữa quay đầu “Tạm biệt” “Tạm biệt” Vương Nguyên cười trả lời. Quay lưng một chút anh lại nói “Vương Nguyên, tạm biệt em” một câu tạm biệt anh nói hai lần làm cậu hơi ngạc nhiên. Nhưng cũng trả lời “Được, tạm biệt”

Cậu đứng đó vẫy tay chào anh. Còn Khải nhìn cậu thật kĩ, sau đó xoay người rời đi, miệng nói nhỏ “Vương Nguyên, tạm biệt em...”

~~Kể từ sau ngày hôm đó, anh không còn ở bên cạnh bảo vệ, săn sóc, yêu thương, lo lắng...cậu nữa

Chuối ngày sau của Nguyên chỉ là một màu xám ảm đạm, cậu thậm chí chẳng nở một nụ cười nào...

11. Chap 11

Sau ngày đi chơi hôm ấy, Tuấn Khải đặt chân lên máy bay, đi đến nước Mỹ xa xôi, lạ lẫm để du học, tìm con đường cho tương lai chính mình

Không phải anh vô tâm vô cảm, ích kỉ bỏ lại Nguyên mà đi. Nhưng chỉ một mình anh hiểu, chỉ một mình anh mới biết phải đấu tranh giữa lí trí và tình cảm đau khổ như thế nào mới có thể rời đi như vậy

Chiếc máy bay to lớn chỉ vài phút nữa sẽ cất cánh, đưa người con trai với bao lưu luyến nơi này đến một nơi thật xa

Nếu cuộc sống là một trò chơi, Vương Tuấn Khải anh cũng sẽ không ngại chơi trò chơi ấy. Chỉ cần nơi đó có Vương Nguyên, dù có ra sao anh vẫn còn có hạnh phúc riêng cho chính mình. Hạnh phúc trong anh chính là cậu, chàng trai tràn đầy sức sống với nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời. Người duy nhất làm anh biết thế nào là rung động, là thật lòng, là ngọt ngào, là hạnh phúc...

Nhưng sao trò chơi này, lại trở trêu như vậy? Bắt buộc anh phải rời bỏ người anh yêu nhất, rời bỏ Vương Nguyên!

Kể từ khi nhận được thông báo, anh đã suy nghĩ rất lâu, rất nghiêm túc. Nhưng sau cùng vẫn phải vì gia đình mà đi du học, chấp nhận rời bỏ người mà anh yêu thương nhất

Ở đâu đó trên một khoang máy bay, có chàng trai gương mặt đẹp nhưng lạnh lùng, đang ngồi chăm chú nhìn vào bức ảnh. Trong ảnh là hình Khải và Nguyên chụp chung khi đi chơi, cậu cười rất tươi. Anh tự nhủ trong lòng rằng, nụ cười này, nụ cười duy nhất anh muốn giữ lại và muốn nhìn thấy mỗi ngày. Nhưng chỉ là một tấm ảnh, cảm giác làm sao giống đây?

Khải nhìn tấm ảnh trong tay mà đầu óc chỉ chạy dọc chạy ngang, hết thấy đều là kỉ niệm giữa hai người. Lòng ngực bên trái nhói đau từng hồi, cảm giác tức nghẹn không thở nổi, xót xa vô cùng

Gương mặt anh đỏ bừng vì cố kìm nén cảm xúc của mình. Hốc mắt đã đỏ hoe, mũi một trận cay cay rất khó chịu. Hàng mi dài khê hạ xuống che phủ đôi mắt đen đã nhòe lệ, vô tình làm ột dòng chất lỏng nóng hổi, chất chứa bao cảm xúc chảy dọc xuống đôi gò má

...Máy bay cất cánh

~~Cùng lúc này từ trường trở về nhà, Nguyên đang thần thờ lê bước vì được tin Khải đã nghỉ học, cũng không còn ở nơi này, tâm trạng cậu như chùng xuống vực sâu, không thể bình ổn được

Mới hôm qua, chỉ mới hôm qua thôi mà? Tại sao lại ra đi?! Tại sao không nói với em một tiếng trước? Tại sao? Tại sao anh bắt em phải trông chờ? Tại sao lại ích kỉ bỏ em lại? Rốt cuộc là tại sao?

Trong đầu cậu xuất hiện rất nhiều câu hỏi. Trong một thoáng, trái tim bỗng dưng như bị một bàn tay vô hình nào đó bóp nghẹt, đau, rất đau. Ngực bị tức lại, ngạt thở. Nguyên cảm thấy dường như mình không thể hô hấp được, chân cũng khụy xuống, hai tay dùng hết sức ôm lấy phần ngực bên trái

Ông trời cũng thật biết trêu chọc người ta, ngay lúc này tuôn xuống một trận mưa xối xả

Nguyên quỳ xuống nền đất lạnh lẽo, hai tay ôm lấy ngực trái đau nhói. Trước mắt mờ ảo không nhìn rõ. Người cậu bắt đầu ướt nhem nước mưa, cũng không buồn đứng lên tìm chỗ trú

Cây muốn ngâm mình trong dòng nước lạnh lẽo này, muốn quên đi cảm giác hoang mang đó. Nhưng tại sao lại không thể? Sao cậu lại không thể quên được, sao lại vô dụng như vậy chứ!

Mặt cậu lúc này đã lấm lem nước, cũng không rõ là nước mưa hay là...nước mắt...

Rồi cậu để cả người như vậy trở về nhà, trốn nhanh vào phòng và chốt chặt cửa lại

Biết hết thấy chuyện xảy ra, Hoàn vô cùng thương cho bạn mình. Tỉ cũng vậy. Nhưng anh chỉ nói với Hoàn một câu “Khải...anh ấy hẳn cũng rất đau khổ”

Hoàn nghe vậy quay mặt lại nhìn thẳng vào mắt anh, hỏi “Đau khổ? Một mình rời đi là đau khổ? Không nói một lời mà để mặc Vương Nguyên lại là đau khổ? Đau khổ chỗ nào? Cậu nói tôi nghe xem Dịch Dương Thiên Tỉ!”

Nói xong đã xoay lưng hướng nhà Nguyên đi tới. Bỏ lại Tỉ ở phía sau vừa chạy theo vừa gọi “Chí Hoàn, đợi tớ nữa!”

~~Đến nơi cả hai lại gặp mẹ của Nguyên, sắc mặt vô cùng lo lắng hỏi “Nguyên nó có việc gì vậy mấy cháu? Cả người ướt nhẹp về nhà đã chui tọt lên phòng chốt cửa, gọi thế nào cũng không ra”

Nghe vậy Hoành và Tỉ quay sang nhìn nhau, Tỉ lên tiếng trước “Dạ, cậu ấy...” “Cậu ấy bị điểm kém nên buồn chút ấy ạ. Không sao đâu bác” sợ Tỉ nói lung tung khai hết ra làm người lớn lo nên Hoành chen vào giải thích trước, rồi quay lại ra hiệu cho Tỉ

“À bác có chìa khóa nè, hai đứa lên phòng xem Nguyên thế nào” “Vâng!” Cả hai đồng thanh trả lời gần như lập tức

~~“Vương Nguyên, cậu...” vừa vào đến phòng cả hai đã thấy cậu cả người còn ướt nước, ngồi bó gối trong một góc, mặt úp vào tay mình. Hoành nhìn thấy vậy rất đau lòng, chỉ muốn tiến đến ôm lấy bạn vào lòng, khóe mắt cũng đã ngân ngấn nước

Lúc này Nguyên không ngửa mặt lên, chỉ cất tiếng “Hai người đến đây làm gì?” Giọng mũi của cậu, nghe là biết người này vừa mới khóc, còn khóc rất nhiều mới ra như vậy

Hoành dừng bước, đứng cách cậu khoảng chừng một mét, cứng ngắc trả lời “Bọn tớ lo cho cậu”

Nguyên: Tớ không sao. Không cần lo cho tớ

Hoành: Cậu chính là có sao! Tại sao lại để mình trong mưa mà không tìm chỗ trú?

Nguyên: Tớ muốn như vậy, không vì sao cả

Hoành: Dù sao người cũng đã đi rồi. Cậu lo ỉnh chút có được không?!

Nguyên: Tớ không còn tâm trí để làm những việc khác nữa rồi...

Cậu bắt lực trả lời, cũng kết thúc đoạn nói chuyện giữa cả hai. Không khí trong phòng lúc này rơi vào trầm mặc

Hoành nghe bạn mình nói như vậy, trong thoáng chốc không biết nên nói gì với cậu ấy nữa. Con người này rất cứng đầu, cái gì cũng một mình chịu đựng, không để ai giúp đỡ cả. Chỉ có thể để cậu tự mình đứng lên thôi

Cứ suy nghĩ như vậy, cuối cùng lại để cho Thiên Tỉ khuyên cậu nên đi tắm nước nóng, không sẽ thật sự bị bệnh mất. Nguyên như người vô hồn, chậm chậm cất bước đến phòng tắm

Cứ như vậy mấy ngày liền, cả người cậu nóng rần, thân thể mỗi như không cử động nổi. Chính là cậu đã bị bệnh rồi

Hoành xin nghỉ phép giúp bạn, tan học lại cùng Tỉ đến thăm cậu. Cũng hết cách. Ai bảo Nguyên là bạn thân nhất của cậu chứ

Nguyên nằm trên giường, hết nhắm mắt lại mở mắt, dù không muốn nhưng hình ảnh khi anh ôm cậu nằm trên chính chiếc giường này, không thể xóa khỏi tâm trí này. Lúc mệt đến ngủ thiếp đi thì không sao. Nhưng lúc tỉnh dậy, xung quanh vẫn là không gian lạnh lẽo. Tại sao lúc cậu yếu đuối như thế này, lúc cậu cần anh nhất, anh lại không có ở đây? Không bên cạnh cậu?

Nước mắt từng đêm cứ theo dòng suy nghĩ mà thấm ướt gối, không cách nào dừng lại được. Vì con người ấy, vì một người dù có cố gắng cách mấy, cậu cũng không thể nào quên...

Vẫn như cũ, các nàng cứ tiếp tục cmt góp ý cho au nhe ==))

12. Chap 12

-Tuấn Khải, anh đây à?

-Phải, là anh

-Đi đâu đó, mau đến đây!

-Xin lỗi, anh phải đi rồi...

Rồi hình bóng đó cứ xa, xa dần. Nguyên cảm thấy mình đã rất lớn tiếng gọi anh trở lại. Nhưng cái bóng ấy cứ nhòe đi ngay trước mắt, cậu thậm chí nghe thấy tiếng nước nở của mình phát ra

“Khải...đừng đi...đừng đi mà! Khải!!!” Cậu choàng tỉnh dậy, nhìn xung quanh một lượt mới biết mình lại nằm mơ. Cảm giác lúc này thật đau đớn, khó chịu

Giấc mơ ấy cứ ám ảnh lấy cậu, thỉnh thoảng lại hiện lên, làm cậu không thể nào quên được. Cảm giác đó, cảm giác bị bỏ rơi lại...

Nguyên nằm gác tay lên cái trán đã nhể nhại mồ hôi, trong đầu hiện lên rất nhiều suy nghĩ

~flashback

~Nguyên thần thờ bước đi trên lề đường, Tỉ cùng Hoàn đi phía sau để theo dõi phòng cậu không làm chuyện gì dại dột

Nhưng trường hợp bất ngờ là không phải cậu định làm chuyện dại dột, mà là một tai nạn không ai ngờ tới lại xảy ra:

Gần đến ngã tư, khi cậu vô tình ngược nhìn phía bên kia đường thì trông thấy một bóng lưng rất giống Khải. Không suy nghĩ gì cả cậu liền không quảng đường đông xe cộ qua lại mà vượt qua đường, đuổi theo bóng lưng quen thuộc ấy

Tỉ và Hoàn thấy thế vô cùng hốt hoảng, tức tốc vừa né xe vừa băng nhanh qua đường đuổi theo

Đến khi cậu chạy tới nơi người đó, vỗ vai người ta và gọi “Tuấn Khải!”, thì chỉ nhận lại một gương mặt hoàn toàn xa lạ, không phải anh!

Vội vàng xin lỗi rồi lững thững rời đi, đầu óc cậu trống rỗng, không biết nên đi về đâu, tìm kiếm người mình yêu thương ở nơi nào

Một bên Hoàn khi trông thấy bạn mình với bộ dáng bất chấp xe chạy tấp nập trên đường mà băng qua chỉ để chạy theo một người giống Khải. Đây là vấn đề mạng người, là mạng người đấy!!!

Hoàn giận đến mặt mũi đỏ bừng, tiến đến giữ lấy vai Nguyên, vừa lay vừa nói “Vương Nguyên! Cậu tỉnh lại cho tớ!”

Nhận lại cũng chỉ là vẻ mặt ngây ngốc của cậu, Hoàn lại tiếp tục

-Cái kiểu hành hạ bản thân như vậy là vui lắm sao? Làm bọn tớ lo lắng không yên cậu thích lắm à? Cậu như vậy anh ta có biết không? Có quay lại không? Tại sao cứ phải như vậy chứ?!! Rốt cuộc cậu đã tỉnh lại chưa?!!

Hoàn gần như hét lên khi nói đến câu cuối cùng. Tỉ bên cạnh đau lòng nhìn cả hai người. Một người là người anh luôn quan tâm, một người lại là bạn thân, anh không đành lòng nhìn cả hai người như ngày hôm nay

Vừa đưa tay vòng qua ôm lấy người Hoàn lại, đã bị cậu dùng hết sức vùng ra. Tiếp tục lớn tiếng

-Buông tôi ra! Tôi còn chưa nói hết đâu! Là bạn thân với nhau, cậu cũng phải hiểu tớ nghĩ như thế nào chứ?! Tớ muốn thấy cậu là Vương Nguyên của ngày xưa, là Vương Nguyên vui vẻ, hoạt bát, lành lợi của ngày xưa. Cậu có biết không???!!!

Ngừng một chút, cậu lại tiếp:

-Còn bây giờ, cậu nhìn lại cậu đi. Giống cái gì chứ hả? Ngay cả ma còn dễ nhìn hơn cậu đó! Vì người đó sao? Không xứng đáng

-Hôm nay tớ phải chờ cho cậu hiểu. Vừa nãy chỉ nhìn thấy một người giống anh ấy thôi, cậu đã bắt chập tất cả mà lao đi. Có biết lúc đó, chỉ cần một chút nữa thì cậu đã “hun” xe luôn rồi không? Người đã đi rồi. Vương Nguyên, cậu tỉnh lại đi!!

Hoành nói xong một hơi lại ôm lấy vai Nguyên, lay nhẹ. Trong đầu cậu lúc này trống rỗng, vô cùng hoang mang, chỉ biết trả lời “Tớ xin lỗi, xin lỗi cậu, Hoành...xin lỗi cậu...” Nước mắt lại giàn giụa trên mặt

Hoành ôm lấy Nguyên, trong lòng quyết tâm phải kéo cho tên này tỉnh lại, liền liều một phen

-Cậu vì Khải mà không màng thứ gì chứ gì? Sống cũng không màng phải không? Được, toại nguyện cho cậu. Có chết chúng ta cùng chết

Nói rồi không đợi Nguyên hay Tỉ phản ứng, cậu đã nhanh chóng nắm tay Nguyên kéo ra khỏi lề đường

Trên đường lúc này khá nhiều xe qua lại với tốc độ nhanh. Chẳng hạn như chiếc xe đang chạy trên tuyến đường mà Hoành kéo Nguyên ra đứng đó

Trong phút chốc, Tỉ hết sức căng thẳng hét lên “Hoành! Đừng như vậy mà! Vào đây rồi chúng ta cùng giải quyết!”

Trong lòng Hoành cũng cảm giác đau đớn. Nhưng vì người bạn thân nhất đời cậu này, không thể không mạo hiểm

Bên cạnh Nguyên mặt mày đã trắng bệch, xanh lét vì hoảng sợ. Kể từ lúc Hoành kéo cậu ra giữa đường, cậu đã hoàn toàn tỉnh trở lại khỏi những cảm giác giằng vò tâm can mình kia

Phải, cậu không nên hành hạ mình như vậy. Không nên để những người quan tâm mình phải lo lắng như vậy. Cậu nhìn bạn mình bên cạnh, vì muốn vực mình dậy mà liều như vậy, tuy nguy hiểm nhưng ánh mắt rất kiên định. Trong lúc này, cậu chợt hiểu ra, mình không thể ích kỷ như vậy được

Chiếc xe cứ một đường lao tới. Trong thời khắc thời gian như ngừng lại...

Kịp...hay không?...chỉ trong một khắc...

Au buồn ngủ quá thôi chap sau viết tiếp nha. Mà chắc mọi người cũng đoán được cả rồi :3

13. Chap 13

Nguyên mặt mày đã trắng bệch vì hoảng sợ, chiếc xe đang lao về phía trước cứ bấm còi liên tục. Cứ đứng ở đây chắc chắn hai người chỉ có một kết thúc...

Không suy nghĩ nhiều thêm, mà thật sự cậu cũng không thể suy nghĩ cái gì cả. Cậu lấy hết sức, nhanh nhất có thể kéo hoành vào bên trong. Vừa lúc chiếc xe kia chạy bằng qua

Cả hai ngã trên lề đường, không hiểu sao từ sau khi đối mặt với chuyện vừa rồi, cậu mới thấy được mình đã làm cho bạn mình thật lo lắng. Còn không quản sống chết mà vực mình lại. Quả là rất có lỗi với hai người họ

Trong khi Tỉ chạy đến nơi xem xét coi cả hai có bị làm sao không, Nguyên quyết tâm nói với Hoành “Tớ xin lỗi. Sẽ không như vậy nữa. Tớ sẽ là Vương Nguyên của ngày xưa. Thật”

Hoành nghe vậy ngược mặt nhìn cậu, rồi ôm chặt lấy bạn mình “Phải. Như vậy mới là bạn tốt của tớ chứ! Đồ ngốc này. Bọn tớ luôn ở bên cậu. Nhớ cho kỹ!”

“Ok. Lên mặt đủ rồi. Giờ tớ đói bụng. Muốn ăn. Nhưng mà phải là cậu trả không phải Thiên Tổng. Cậu ăn của người ta đủ rồi”. Tinh thần đã lấy lại, ngại gì mà không lợi dụng của cái tên hay lợi dụng mình này một bữa ha

Chí Hoành ngêch mặt ra, nói “Sao không phải cậu trả mà phải tớ trả?”. Nguyên giả bộ xụ mặt trở lại làm Hoành dù không muốn cũng phải chấp nhận “Được thôi. Cho cậu ân huệ một lần này thôi đó! Haizza mình lại lỗ nặng rồi”

Thế là Nguyên vui vẻ phỉ phui bụi trên tay áo, đi đằng trước. Ở phía sau, Hoành rầu rĩ không thôi vì phải cho của nợ kia ăn không một bữa. Lúc này Thiên Tỉ mới lên tiếng “Tôi cho cậu mượn”

Hoành không tin nổi, mắt tròn to hết mức hỏi anh “Cho tôi mượn? Thật không? Nhưng mà lâu lắm mới trả được đấy”

Mấy chữ cuối càng ngày càng nhỏ, dù nghe được nhưng Tỉ vẫn vui vẻ trả lời “Trả mượn cũng được. Nhưng có điều kiện”

“Điều kiện gì?” Cậu hỏi lại liền lập tức. Có người ượn tiền, còn được trả dài hạn, ngu sao không chịu?

“Làm người yêu của tôi” “Được”...vì đã định bụng điều kiện cậu ta chắc cũng không có gì quá đáng nên không kịp hiểu cho rõ đã đồng ý liền. Nhưng cậu bắt đầu thấy kì kì

“Cậu nói...” “Tôi nói điều kiện là làm người yêu tôi. Cậu vừa đồng ý rồi” Tỉ đương nhiên rất mừng vì người trong lòng đã đồng ý. Còn Hoành thì ==’

“Vậy sao được...” Trong khi còn ngập ngừng thì anh đã nói một câu làm cậu không biết phản kháng ra sao “Nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất. Sao có thể nói rồi nuốt lời. Quyết đìnhh vậy đi. Bắt đầu từ hôm nay, cho tới khi...cậu trả hết nợ”

~~Đến tiệm ăn, Nguyên gọi đồ ăn rất hăng hái. Đã vào nhà hàng cao cấp, lại gọi một lúc mấy món. Chưa hết, Hoành và Tỉ nhìn cậu ăn, chưa kịp đụng đến một miếng đã bị cậu chén sạch vào bụng

Hoành ngồi gặm nhấm nỗi khổ từ bạn mình đem lại. Vương Nguyên, cậu hại tớ rồi. Ăn hết nhiều đây thì khi nào mới trả hết nợ cho cái tên kia được đây T.T

Đến khi bụng đã no căng, Nguyên mới nhìn về phía bạn mình, “ngây thơ” nói “Tớ ăn xong rồi. Công nhận ngon ghê a~” còn cười hìhì với bạn

“Vương Nguyên, tớ có cảm giác rất muốn bóp chết cậu ngay lập tức cậu có biết hay không?!” Cậu dùng ánh mắt đầy sát khí nhìn Nguyên. Chỉ thấy bạn mình chẳng thèm quan tâm, dùng ánh mắt kiêu “còn không mau trả tiền đi” làm mình tức muốn chết

“Không vì cậu là bạn thân của tớ tớ đã xử cậu lâu lắm lắm rồi” mặt Hoành đã đỏ bừng vì giận. Nhưng cũng không làm sao được vì đã hứa với người ta rồi

Từ sau bữa ăn hôm đó, Hoành chính thức làm người yêu của thiếu gia nhà họ Dịch. Tuy chỉ đến khi trả xong nợ nhưng anh đối với cậu rất thật lòng. Cho nên lâu ngày Hoành cũng thấy thích thích người đó

Một người con trai tài giỏi, đẹp trai lại thích một người ngốc nghếch thích nhiều lời, luôn quan tâm đến cậu dù là những việc nhỏ nhất. Nói không rung động là nói dối rồi

Cho nên, khoản tiền hôm đó, cứ là cầu nối để kéo hai con người này lại với nhau

Và cũng vì thế hai người này cũng thành lí do khiến Nguyên không muốn đi cùng họ nữa

...

-Thôi mà Nguyên Nguyên. Cậu sợ cái gì? Cứ đi chung với bọn tớ này

-Không. Tớ không muốn chen vô giữa hai người nữa đâu

-Cái gì? Cậu đó giờ vẫn đi với bọn tớ vậy thôi

-Chí Hoành cậu nhớ cho kĩ. Từ sau hôm cậu đồng ý làm người yêu của THIÊN TỔNG NHÀ CẬU thì số lần tớ đi cùng hai người là bao nhiêu hả? Lớn hết cả rồi, hẹn hò cũng rủ bạn thân đi theo là thế nào?

-Bọn tớ mới quen nhau có gần mười năm thôi chứ nhiều...

-Bớt khoe đi! Quen kiểu gì mà đi chơi rủ tui theo cho gato chết luôn. Rồi quăng tui ở đó tình tứ anh em. Nghỉ đi! Tớ nói cho cậu biết tớ nhất định không đi nữa

Cơ mặt Thiên Tỉ giật giật. Ngồi nhìn hai người này nói chuyện quả là rất sống động

-Cậu có biết là nhiều lúc tớ muốn cho cậu mượn tiền một phát trả hết cho tên này, không ai nợ ai nữa. Làm người ta ghen tị, quá đáng!

-Sau này tớ sẽ nuôi em ấy. Dùng thân báo đáp là được rồi

Thiên Tỉ nói không chút ngại ngùng, Hoành thì hai má hồng hết lên. Trong khi đó mặt Nguyên nó cứ ==

-Tôi thì muốn trả hết cho hai người lắm đây. Ngày mai đi đâu thì đi đi. Tớ bận đi với Quang Anh của tớ rồi

-Cậu lúc nào cũng Quang Anh. Dắt về nhà luôn đi cho rồi

-Tớ cũng muốn dắt về lắm chứ. Vấn đề là thời gian thôi

Ngày hôm sau trong cuộc nói chuyện của họ chính là ngày nghỉ cuối tuần. Hoành lúc nào cũng rủ rê cậu đi cùng trong khi cậu chẳng muốn cản trở không gian riêng của hai người bọn họ

Hôm nay cậu mặc áo thun đơn giản với quần jean đen. Vừa nhẹ nhàng lại thoải mái. Hôm nay thời tiết lại mát mẻ, quả là rất thích hợp để đi “hẹn hò” nha

Nhìn từ xa đã thấy người đằng trước vẫy tay kịch liệt về phía mình. Cho thấy tâm trạng vô cùng tốt. Khóe môi mỉm cười thật tươi, cậu mỉm cười gọi “Quang Anh! Đến rồi nè!”

~~Au cảm thấy dạo này viết càng ngày càng tệ. Không biết mọi người chê không nữa. Để từ từ cải thiện tiếp nha Q.Q

14. Chap 14

Nguyên vui vẻ hướng về phía người đằng trước đi tới. Nhìn Quang Anh đáng yêu trong bộ đồ do chính tay mình mua, cậu không khỏi cảm thấy thỏa mãn

Cậu vốn vẫn còn rất nhớ Khải, nhưng chỉ giấu kín ở trong lòng. Mặc dù đã cố quên đi, nhưng giấc mơ, à không đúng. Là cơn ác mộng khi anh rời xa cậu vẫn ám ảnh giấc ngủ cậu, từng đêm

Đến một ngày đi kiếm việc làm, mong muốn làm thầy giáo của cậu cuối cùng cũng được thực hiện. Cậu đã chọn làm giáo viên dạy toán. Cũng không rõ vì sao nữa. Có lẽ do cậu yêu thích môn học này mặc dù trước kia nó đã từng là môn học cậu ghét nhất. Cũng có lẽ là vì một ai đó...đã từng rất giỏi bộ môn của toàn những con số khô khan này

Và cũng nhờ môn toán mà cậu gặp được Quang Anh. Sự thật thì...Quang Anh chính là cậu nhóc 5 tuổi thông minh lanh lợi cậu đã quen trong lớp học từ thiện. Cảm thấy nhóc này vô cùng đáng yêu, lại học rất giỏi và siêng năng. Liên tạo điều kiện cho em ấy phát huy tài năng của mình

Quang Anh là trẻ mồ côi. Nhiều lúc cậu cũng muốn mang luôn nhóc con ấy về nhà nuôi lắm chứ. Vì em ấy dễ thương lắm lắm kìa. Nhưng bản thân mình còn ổn định chưa xong nên mong muốn ấy tạm thời bị gác lại. Nhưng cậu cứ muốn Quang Anh gọi mình là ba...

“Ba Nguyên!! Lại bắt con đợi nữa rồi. Mỗi chân muốn chết!” Quang Anh chu môi làm nũng trước mặt “ba” yêu dấu của nó. Cái môi chúm chím dẩu lên, đôi gò má phính lại phồng lên theo đó. Làm cậu lại muốn đưa tay ra bẹo cái má phấn nộn đó

“Xin lỗi tiểu Anh. Ba mới đến trễ có xúu thôi mà. Ba biết con ngoan mà. Hôm nay muốn ba dẫn đi đâu chơi nè?” Cậu vô cùng cưng chiều “con trai” của mình. Cứ nhìn thấy nó là muốn nựng một cái, hôn vài cái vào cái má phính đó cho đã...

“Con muốn đi công viên trò chơi!!” Thằng nhỏ kích động trả lời. Nó rất thích chơi những trò cảm giác mạnh. Đặc biệt là khi có ba của nó đi cùng

Nguyên thoáng chốc khựng lại. Nơi đó...chẳng phải là nơi cất giữ kỉ niệm của ngày cuối cùng cậu và Khải bên nhau sao? Đã lâu lắm rồi chưa quay trở lại...

Quang Anh mở đôi mắt to tròn nhìn nét mặt ba mình bỗng nhiên thay đổi. Chắc là ba không muốn đi

-Ba Nguyên, nếu ba không thích thì chúng ta đi chỗ khác. Con chỉ muốn đi chơi với ba thôi. Đi đâu cũng được

Cậu xoa đầu con, rồi nhìn vẻ mặt lộ vẻ tiếc nuối mà thằng nhỏ không giấu nổi, lại không đành lòng nói

-Được. Ba Nguyên đi với con. Nhưng hôn ba một cái thật kêu đã nào!!

Nói rồi cậu bế nó lên, đưa má lại gần đôi môi nhỏ của nó. Thằng nhỏ rất vui vì ba đã đồng ý, phóng khoáng ôm mặt cậu hôn chùn chụt mấy cái rồi cảm ơn rối rít

~Dẫn “con trai” đến khu cảm giác mạnh, cậu cảm giác con mình hơi khựng lại, hỏi nó

-Con thích nhất là trò cảm giác mạnh mà? Sao lại lưỡng lự?

-Đứng trước nó con thấy mình nhỏ bé quá. Ba, con mới nhỏ xíu à...

Bé con xụ mặt xuống. Nó như ông cụ non, thấy gì cũng suy nghĩ đi đâu xa vời so với cái tuổi của nó cả. Cậu cứng cựa bông nhỏ này lắm, nên nói với nó

-Có ba Nguyên bảo vệ con, không việc gì phải sợ. Biết chưa!

Mặt mày nhóc con liền giãn ra, vui vẻ lên hẳn. Rồi lại như ông già mà nói

-Không! Con sẽ là hiệp sĩ bảo vệ ba. Dù nhỏ hay là lớn, con cũng sẽ bảo vệ ba!

-Ngoan!

Đã nói nhóc con này rất đáng yêu mà. Thấy chưa. Nó yêu cậu như vậy, làm sao mà không thương yêu Tiểu Anh của mình được cơ chứ

Nguyên hôn trán nó, rồi vui vẻ dắt tay con trai vào bên trong khu trò chơi cảm giác mạnh

-Hiệp sĩ nhỏ à, còn không mau vào

-Dạ!

~Hai người thử hết từ trò này đến trò kia, la hét, nghịch ngợm, đùa giỡn với nhau. Nhìn như hai cha con thật vậy

Cũng vào lúc này, chuyến bay từ Mỹ đáp xuống sân bay, mang theo người con trai ngày nào với nỗi nhớ nơi này bao lâu nay trở về...

Vừa đặt chân xuống máy bay, tiếng chuông điện thoại đã vang lên từ túi áo vest

“Alô?” Người đàn ông trẻ thành đạt, gương mặt tuấn tú đẹp trai có chút lạnh lùng. Dáng người cao ráo đang rảo bước nhanh về phía chiếc xe hơi sang trọng chờ sẵn ở cửa, tay cầm chiếc điện thoại

“Tôi đã làm theo lời anh dặn, tất cả hình đều đã gửi vào địa chỉ ghi sẵn. Có cần gì thì cứ liên lạc với tôi”

“Được” cuộc nói chuyện kết thúc. Người đàn ông nhìn về phía xa đằng trước, vô định, nhớ về những chuyện quá khứ, nhớ những kỉ niệm tốt đẹp thời thiếu niên và nhớ về người đó...người làm anh nhớ nhưng bao nhiêu năm nay, cũng do chính anh làm người đó đau khổ

“Vương Nguyên, em có còn nhớ anh không? Có thể hiểu cho anh không?...xin lỗi”

~Nguyên cùng Quang Anh chơi rất vui vẻ. Lâu rồi mới có một ngày đi chơi cùng con trai, cậu thật thích như vậy. Trán cả hai ướt đầm mồ hôi nhưng mặt mày lại tươi rói

-Tiểu Anh, thỏa mãn con chưa?

-Dạ rồi. Con chơi hết nổi nữa rồi

Thằng nhỏ vừa nói vừa lấy hơi điều chỉnh lại nhịp thở. Cậu nhìn nó như vậy rất buồn cười

-Ai bảo con ham chơi quá làm chi. Giờ ệt chết luôn

Làm mặt đau khổ, nó bắt đầu làm nũng

-Baaa!! Công con đi

-Không. Tự đi đi nào

-Đi mà. Con đi không nổi nữa rồi

-Ba dẫn con đi. Hôm nay xin cô bảo mẫu ở lại với ba một đêm có chịu không?

-Dạ

Nó trả lời giọng ỉu xìa. Xong cũng phải ngoan ngoãn để ba nó dắt tay dẫn về. Trong khi bé con mỗi chân cứ đi nép nép dựa dựa vào người ba nó, cầm mặt xuống đất, mắt thì lơ mơ

Đến ngã tư đường, cậu đứng lại chờ đèn xanh để đi bằng qua. Nhưng Quang Anh này giờ chỉ lo cầm mặt xuống đất nên không để ý, một chân thò ra ngoài đường định đi tiếp

Một chiếc xe từ đâu đang chạy tới làm nhóc con hốt hoảng ngẩng mặt lên, Nguyên cũng giật mình kéo ngay nó lại. May là vẫn kịp

Cậu ôm lấy con mình, lo lắng hỏi

-Tiểu Anh con có sao không? Sao lại không chú ý gì cả?! Con bị gì thì ba biết làm sao hả?!

Quang Anh vẫn chưa hết hoảng sợ, nhìn ba nó lo lắng vẫn cố tỏ ra mạnh mẽ, mặc dù tròng mắt đã ngập nước

-Con xin lỗi. Con đâu có sao đâu, vẫn đứng trước mặt ba nè

-Con này...

Lúc này, tài xế chiếc xe khi này mới tấp vào, bước xuống hỏi

-Hai người không sao chứ? Khi này tôi còn tưởng sẽ xảy ra tai nạn

Giọng nói này...sao lại quen thế? Vương Nguyên từ từ ngược mặt lên phía người vừa nói. Đến khi hai ánh mắt chạm vào nhau, cả hai bất giác giật mình...

15. Chap 15

...Khoảnh khắc hai ánh mắt chạm phải nhau, cả hai cùng giật mình. Gương mặt này, tại sao lại quá quen đến thế. Giọng nói vẫn như cũ. Chỉ có quan hệ là không còn như xưa

Nguyên thầm cười cho cái suy nghĩ của mình. Đúng là thời tuổi trẻ, chuyện gì cũng có thể làm được. Có lẽ anh đã quên cậu rồi. Chỉ có mình cậu ngu ngốc mới còn ôm tình cảm đó đến tận bây giờ

Còn Khải? Đương nhiên anh rất vui mừng vì có thể gặp lại cậu ngay khi vừa mới trở về. Nhưng ánh mắt của cậu sao xa cách quá, không phải như ngày xưa khi nhìn anh

Lòng thầm quyết tâm nhất định sẽ cảm hóa cậu, bù đắp cho đau khổ ngày trước mình đã gây ra. Vì lòng còn vương vấn, còn nhớ thương, còn yêu vô cùng...

Thật tâm anh cũng đau lắm chứ! Những tưởng rồi đi một thời gian là có thể quên được. Nhưng sự thật là không!! Anh đã thất bại. Thất bại thảm hại, trong việc quên đi người mà anh yêu thương nhất, trong việc quên đi một Vương Nguyên đã gắn liền với cuộc sống của chính mình

10 năm, con số không hề nhỏ ột sự xa cách. Nhất là khi hình bóng, thói quen, nụ cười của cậu luôn hiện diện trong từng hành động, suy nghĩ của anh. Dù có cố gắng cách mấy, nụ cười ấy vẫn hiện lên trong trí nhớ, làm anh mong da diết, mong một lần được nhìn thấy cậu, được ôm cậu vào lòng và cảm nhận hơi ấm từ cơ thể ấy

Vì anh ích kỉ chọn con đường cho tương lai của mình mà bỏ lại Vương Nguyên không nói một lời. Sự đánh đổi này, có hối hận cả đời cũng không dứt

~ Trở về hiện tại, hai người một nhìn lên, một nhìn xuống. Hai mắt nhìn nhau, mỗi người một suy nghĩ, một nỗi lòng

Chỉ có Quang Anh đứng giữa là chẳng hiểu gì, cứ nhìn ba Nguyên, lại nhìn chú lạ mặt nào đó xém đụng vào nó. Cứ nhìn qua, nhìn lại. Mà cả hai người này lại cao quá, làm bé con mới cao chưa đến thắt lưng của ba Nguyên nhìn đến mỏi cả cổ. Bất đắc dĩ lên tiếng phá tan bầu không khí quỷ dị

-Ba, chú này là ai vậy? Sao lại nhìn ba ghê thế?

Nguyên nghe thế thì giật mình nhìn xuống con trai, quên mất này giờ còn có nó ở đây

-Không có. Tiểu Anh, chúng ta về!

Vì không biết nên bắt chuyện từ đâu nên cậu quyết định rời đi. Không đối mặt nhiều khi sẽ tốt hơn. Nhưng người còn lại thì không nghĩ vậy, quyết theo cho bằng được. Liền đưa tay ngăn lại

-Đã lâu không gặp. Không thể nói chuyện với anh một lúc sao?

Quang Anh nghe vậy thì ngạc nhiên, mở to đôi mắt đen láy hỏi

-Ba quen với chú này hả?

-Ừm. Chú quen với ba con. Lâu rồi- Khải đã trả lời trước khi cậu kịp giải thích. Rồi quay sang nói chuyện với “con của Nguyên”

-Cậu bé, con tên là gì? Bao nhiêu tuổi rồi?

-Con tên Quang Anh, 5 tuổi rồi ạ. Con có thể bảo vệ ba Nguyên của con rồi đó!

-Ha. Hảo tiểu tử! Con thật đáng yêu. Chắc chắn rất được ba con thương yêu

-Chú thật thông minh! Ba Nguyên rất là thương Tiểu Anh a!

-Uhm. Con phải ngoan ba Nguyên mới thương con chứ, đúng không? Nào, chú chờ hai người về nhà nhé?

-Dạ được! Hihi

Nguyên này giờ bị bỏ qua một xó, bất mãn đưa tay kéo con lại vừa nói

-Nhóc con, ba đã đồng ý đâu mà con đã lanh chanh thế hả?

Tiểu Anh chỉ biết cười hìhì rồi nhìn vào Khải đầy mong đợi. Làm anh thật hài lòng nựng má nó, vui vẻ nhìn cậu

-Để anh đưa hai người về. Anh thích con em rồi. Quả rất lanh lợi nha!

-Con mà!

Nhóc con được khen, tí tởn nắm lấy tay Khải để chú lạ mặt dắt nó ra xe. Đúng là xe đẹp, lại hiện đại nữa. Nó vui vẻ ngồi ghế phụ, lú lo bài hát mới học thuộc

Cậu ngồi phía sau nhìn con trai. Đúng là con nít mà. Hơi rơ một xíu đã bị dụ. May mà còn có ba nó ở đây. Nếu không sẽ bị “người ta” dắt đi mất cho coi

Bất quá...đâu có ai ngờ tương lai ba người này lại là một gia đình hạnh phúc ấy chứ...

16. Chap 16

Về đến nhà, Tiểu Anh rất muốn cùng nói chuyện với chú vừa mới quen kia. Nhưng ba Nguyên bảo không được, đành hẹn lần sau gặp lại, về phòng làm bài tập theo lời ba dặn

Cậu đứng trước cửa nhà, định mở miệng đuổi khách thì Khải đã lên tiếng trước

-Nói chuyện với anh một chút...có được không

-Uhm- Cậu miễn cưỡng đồng ý. Chẳng muốn đối mặt với anh thêm nữa. Càng nhìn càng làm cậu nhớ về ngày xưa...

Hai người ngồi đối diện nhau, chỉ nhìn nhau mà không nói một lời. Rốt cuộc cũng là cậu chịu không nổi, mở miệng trước

-Nếu anh muốn ở lại chỉ để ngồi nhìn kiểu này thì thôi về đi, tôi không tiễn

Thấy mình hơi mất tập trung mà nhìn cậu, anh bắt đầu cuộc nói chuyện

Khải: Khụ, à, ba mẹ của Tiểu Anh đâu?

Nguyên: Thằng bé là trẻ mồ côi

Khải: Thế...em đã nhận nuôi nó?

Nguyên: Không. Chỉ là quý nó nên lâu lâu dắt về chơi thôi. Đợi đến khi ổn định thì sẽ đón nó về ở cùng

Khải: à, thì ra là vậy

Sau đó anh lại im lặng, làm cậu rất thắc mắc. Anh ấy không hề hỏi thăm mình trong 10 năm qua ra sao, công việc như thế nào, sống tốt hay không. Chỉ hỏi có Tiểu Anh... Đúng là cậu không là gì trong tim của anh ấy cả

Nhếch mép cười cho cái suy nghĩ ngu ngốc thoáng qua lúc đầu của mình, lần này, cậu quyết tâm đuổi khách

-Không còn việc gì nữa. Anh mau về đi. Không hẹn gặp lại

Không ngờ anh cũng không tiếp tục nữa, tạm biệt rồi trở về. Trước khi rời đi còn cố nói lại một câu

-Nhất định sẽ gặp lại. Chào em

Câu nói của anh làm cậu ngỡ ra, đành nhanh chóng chui ngược vào nhà, không nhìn theo bóng lưng người nọ nữa

Mấy ngày sau, khi cậu đang dọn dẹp lại nhà cửa thì có tiếng bấm chuông. Ra mở cửa nhìn thấy Quang Anh mắt nhắm lệ, mũi máu đứng đó

Cậu hốt hoảng kéo con vào nhà. Hỏi tiểu bảo bối

-Tiểu Anh ngoan, đừng khóc. Nói cho ba biết ai bắt nạt con ba nhất định sẽ xử người đó!

Nó nghe thế lại càng khóc to hơn, nói trong tiếng nấc

-Con...hức...con không muốn có...có ba mẹ khác...hức...các cô nói con sắp có người nhận nuôi...hức...ba Nguyên...con không muốn...người khác...hức...con muốn...ba Nguyên...hức...thôi...huhuhu

Nói xong nó lại huhu khóc. Cậu ôm con mình vào lòng. Cậu hiểu cảm xúc của nó. Bé con không muốn xa cậu. Và đương nhiên, cậu cũng vậy. Nhưng có thể làm gì được? Đã không nhận nó ngay từ đầu, thì có tư cách gì ngăn cản người khác nhận nuôi nó chứ

Lau nước mắt cho con trai, cậu đau lòng nhìn nó. Chỉ có thể bất lực nói

-Tối nay con ở lại với ba bữa cuối. Sau này, ba sẽ đến thăm con. Gia đình mới sẽ tốt với con thôi mà, ngoan

Tối đó, Tiểu Anh khóc liên tục trong lòng cậu, làm trái tim cũng đau từng hồi. Cảm giác mất đi người thương yêu...là như vậy...

~~

Hôm sau cậu cũng đến đó để xem gia đình nào sắp nhận nuôi Tiểu Anh nhà cậu. Đang chờ thì thấy từ xa bóng dáng quen thuộc

-Vương Tuấn Khải, anh đến đây làm gì?

-Anh đến đón con trai. Sao lại không thể ở đây?

-Cái gì...cái gì mà con trai?

Cậu còn đang lóng ngóng không hiểu anh đang nói cái gì thì Tiểu Anh được dắt ra. Bé con vẫn còn lưu luyến, méo máo mắt ngấn lệ, cúi gầm mặt

-Con trai, đây là người nhận nuôi con. Mau chào ba đi!

Cậu đứng một bên mắt chữ O mồm chữ A không thể nào tin nổi. Cậu...có...có đang nhìn nhầm không đây? Ba mới của Tiểu Anh...là Vương Tuấn Khải!!!!

Cậu chạy về hướng Khải, lời anh qua một bên mà hỏi

-Tôi cần một lời giải thích

-Không phải em nói muốn nuôi Tiểu Anh sao? Anh thực hiện giúp em sớm một chút

-Bây giờ anh nhận nuôi nó, tôi mới không có cơ hội a!!

Cậu ôm mặt than trời. Tên này ghê gớm gì trong đầu thế?! Ngang nhiên cướp mất con trai yêu của cậu rồi giờ còn làm cái điệu bộ này

Trong khi cậu than bao nhiêu lần trong lòng thì anh lại ung dung nói tiếp

-Sao lại không? Cơ hội dễ hơn nhiều. Chỉ là...thân phận thay đổi thôi

-???

-Là làm mẹ của nó

-...

Bé con đứng một bên bây giờ mới ngược mặt nhìn lên người nhận nuôi nó. Lập tức cảm giác ủy khuất trong lòng tan biến, lại thấy có một cái gì đó gần gũi

-Chú Khải! Chú...là ba mới của con?

Nghe bé con lớn tiếng gọi, cả hai người đồng thời quay lại. Anh nhẹ nhàng mỉm cười

-Phải! Con có thích không? Tiểu Anh?

Vừa nói anh còn dang tay ra chờ đợi. Như ý muốn, con trai lao ngay vào ôm chặt lấy anh

Nguyên khóc trong lòng. Cả hai người họ cho cậu ra rìa hết rồi. Đành quay lưng bước đi. Cậu...mất hết hai người họ rồi...

17. Chap 17

Nguyên buồn bã xoay người bước đi, rầu rĩ đến nỗi hốc mắt cũng đỏ cả lên. Vương Tuấn Khải thì cậu đã quen bị anh bỏ rơi. Nhưng mà ngay cả Tiểu Anh cũng theo anh ấy mà bỏ cậu...tại sao ai cũng bỏ rơi Vương Nguyên này một mình vậy chứ??!!

Thấy cậu như thế, hai cha con bên này cũng thấy khá buồn cười, nhưng lại thương con người này quá đi rồi. Quang Anh nhìn Khải, Khải nhìn lại nó, hai người nhìn nhau rồi lại nhìn lên Vương Nguyên đang chậm chạp rời đi. Không hẹn mà hai người cùng nhau nhấc chân đuổi theo cậu

-Nguyên Tử!! Đợi anh với!

-Ba Nguyên, đợi Tiểu Anh!!

Cả hai cùng lúc gọi theo cậu, chân vẫn không ngừng chạy theo. Trong khi Nguyên ngơ ngác không hiểu hai người họ chạy theo làm gì thì đã thấy mỗi bên cánh tay đã bị một bàn tay giữ lại

Ngạc nhiên xoay người lại, cậu nhún nhó nói

-Hai người đi theo tôi làm gì? Mau về nhà với nhau đi, tôi là người đứng!!

Cậu nhấn mạnh từng chữ, giận dữ hai người đã bỏ rơi mình. Trong khi Khải thì vui vẻ nói

-Em cũng phải về cùng bọn anh chứ?!

-Tiểu Anh là con của anh, anh là ba của nó. Tôi ở đây làm trò mèo gì? Để các người bỏ rơi một mình à?

-Đừng giận lấy nữa, về với anh đi! Chúng ta nói chuyện với nhau

-Đã nói là không rồi mà!!-Cậu bực bội nhăn mặt cố gắng giằng tay ra khỏi tay anh. Khải lại xấu xa nắm chặt bàn tay mềm mại của cậu hơn nữa, giữ người cậu rồi kề mũi sát bên vành tai cậu làm nó đỏ ửng, nói

-Nếu em còn không đồng ý, anh sẽ hôn em trước mặt trẻ em đấy!!!

Câu nói của anh làm bao nhiêu khí thế của cậu lập tức xui xuống, mặt cũng biến sắc, không dám khản cự lại nữa. Khải thấy thế thì cười rất hài lòng, nắm lấy tay cậu, một bên lại dắt tay Quang Anh, ba người cùng nhau trở về nhà

~~~Sau này nơi đây chính là nhà của con. Con tên là Vương Quang Anh, con trai của ba Vương Tuấn Khải. Có nhớ chưa?

-Dạ!- Bé con rất ngoan ngoãn nghe theo lời ba nó. Ổn định xong xuôi, anh nói với nó

-Sau này con ở phòng này nhé! Có gì cần cứ nói với ba, liền đáp ứng cho con. Bây giờ ba phải đi nói chuyện với ba Nguyên của con, phải ngoan ngoãn ngồi trong phòng học bài, dù có nghe thấy tiếng động gì cũng không được tò mò bước ra, có hiểu không?

-Dạ- Quang Anh thực sự vô cùng ngoan ngoãn

-Được. Hôn ba một cái nào!

-Chụt...chụt

Nhóc con hào phóng tặng ba nó mấy cái hôn vào má, rồi ngoan ngoãn trở vào phòng theo lời dặn của anh

Giải quyết xong xuôi, anh bắt đầu trở lại phòng khách, nơi cậu đang ngồi trên sofa bực dọc nãy giờ

Vừa thấy anh, cậu đã lập tức đứng dậy nói to

-Tôi giao con trai yêu dấu của tôi lại cho anh rồi, nhất định phải đối tốt với nó. Sau này tôi sẽ kiểm tra. Nếu anh dám tệ bạc với nó thì có rá sao tôi cũng giành lại nó cho bằng được!!

Anh không nói gì, chỉ đứng đó lẳng lặng nhìn cậu. Làm hai gò má kia lại không tự chủ mà đỏ rần hết lên. Nguyên xấu hổ quay mặt đi chỗ khác, lên tiếng trước

-Xong rồi, tôi về đây!

Chỉ mới xoay lưng đã bị anh tóm trở lại, một phát kéo cậu ôm trọn vào lòng, nhẹ giọng thủ thỉ bên tai

-Anh nhớ em...

Cả người cậu thoáng chốc cứng đờ, đầu óc tạm thời coi như là ngừng hoạt động. Anh ấy vừa nói gì ấy nhỉ? Nhớ cậu sao? Nực cười! Ngày trước chính anh bỏ đi không nói một lời, giờ lại nói nhớ cậu?

-Vương Tuấn Khải! Chúng ta đều đã trưởng thành cả rồi, đừng nóng nổi như tuổi trẻ nữa, đều sẽ ảnh hưởng đến cả hai chúng ta- cậu vừa nói vừa cố gắng gỡ vòng tay đang ôm chặt ngang lưng mình

-Nguyên Tử, anh sai rồi. Tha thứ cho anh có được không? Xin em...

Khải cúi đầu vào hõm cổ cậu, giọng nói yếu ớt tâm tình. Cậu cố kìm nén lại cảm xúc của mình

-Ngày trước anh đi không nói một lời, lẽ ra phải quên tôi đi. Tại sao lại nói những lời này với tôi?

-Anh rất muốn mình có thể quên được em. Nhưng mà tất cả đều là lừa dối bản thân! Anh lừa dối bản thân mình rằng có thể quên được em. Nhưng hình bóng của em cứ liên tục xuất hiện trong tâm trí anh, giày vò trái tim anh từng ngày từng đêm. Anh cũng khó chịu lắm. Em có biết không?

Nói đến đây nước mắt kìm nén bao nhiêu lâu nay của anh bắt đầu rơi xuống. Từng giọt...từng giọt...Cậu nhìn anh như vậy, trái tim cũng nhói đau lên. Nhất thời mềm lòng đưa tay đến gương mặt giàn giụa nước mắt của anh, lau đi những giọt nước mắt hiếm hoi

Bất ngờ anh giữ lấy vai cậu, một tay giữ sau gáy, ấn xuống một nụ hôn

Vương Nguyên nhất thời không phản ứng kịp, chỉ biết ngạc nhiên mà đón nhận nụ hôn của anh. Rồi theo cảm xúc của bản thân, cậu nhắm mắt cảm nhận nụ hôn ấy

Khải liếm láp đôi môi mềm mại của cậu, cẩn nhẹ rồi lại mút lấy hương vị ngọt ngào từ đôi môi hồng nhuận ngọt ngào. Không biết say sưa bao lâu, anh từ từ tách hai hàm răng ra, đầu lưỡi ẩm nóng tiến vào trong, nhẹ nhàng thưởng thức từng góc ngách trong khoang miệng cậu. Quay trở lại nơi hai đầu lưỡi giao nhau, cảm xúc trong anh càng mãnh liệt hơn nữa, liền tìm đến chiếc lưỡi nhỏ nhắn kia mút mát, hút lấy hương vị riêng biệt của một mình cậu

Cứ đây đưa như vậy không biết là qua bao nhiêu lâu, cho đến khi cậu cảm thấy mình không còn hô hấp được nữa thì mới được anh tha à dừng lại

Nguyên hít thở gấp gáp để lấy lại không khí vào phổi. Còn anh hài lòng đứng nhìn cậu, nhìn đến đôi môi sưng đến căng mọng do vừa bị mình chiếm lấy xong, cảm giác ngọt ngào lại dâng tràn trong lòng

Nhìn đến đây, anh lại nhịn không được, một lần nữa bước tới, ôm lấy người bấy lâu nay mình nhớ mong vào lòng, cảm nhận hơi ấm từ cậu mang lại, lại tiếp tục cúi xuống, hôn lên trán, xuống cánh mũi thẳng, rồi hai má hồng, đến vành tai...cuối cùng lại chung thủy dừng lại tại đôi môi ngọt ngào của cậu, một lần nữa ngậm lấy, chiếm cứ sự ngọt ngào chỉ riêng cậu mang lại

Nguyên vừa lấy lại đủ dưỡng khí đã bị người nào đó không nể mặt mà tìm đến “ăn đậu hủ” một lần nữa, không cam lòng nên muốn giãy dụa. Bàn tay đặt trên lồng ngực vững chắc của người đối diện muốn đẩy anh ra, còn thân người thì cự quậy không yên

Sự giãy dụa của cậu căn bản là không thể cản được anh. Nhưng mà những hành động đó vô tình lại khơi dậy một thứ khác trong anh, làm tất cả các mạch máu trong người đều như muốn nóng sôi lên

Cảm thấy cơ thể có sự thay đổi, anh thần nói trong lòng “Không được rồi!”. Rồi không tiếp tục hôn nữa, kể môi sát bên tai cậu, thì thầm đầy ái muội

-Nguyên Tử, không xong rồi! Em làm cơ thể anh phản ứng!

Thế là không hôn nữa, mà chuyển qua...sờ soạn

~~~Ấy da tình hình là chap sau có H a. Các nàng cmt cho ta biết muốn H nhiều hay ít, mạnh hay nhẹ để đây còn biết đường kìm chế lại tâm trạng cùng trí tưởng tượng của mình nhé =)))

18. Chap 18

Cần cân nhắc trước khi đọc, hoặc là cứ rơi vào bẫy của tôi cũng được *cười gian*

Nguyên hốt hoảng chặn tay anh lại, cảm giác bàn tay không an phận kia chạm vào da thịt mình thật xa lạ, làm cậu hốt hoảng

Tay Khải luồn vào bên trong lớp áo thun, chạm vào da thịt mát lạnh có cảm giác thật là thích. Anh vô cùng hưởng thụ loại cảm giác kích thích sức giác như thế này

Cậu đẩy tay anh ra chưa được bao nhiêu đã bị anh một tay chế trụ hai cổ tay mình lại, tay kia tiếp tục đưa độ ẩm lan khắp làn da cậu

Môi lưỡi tiếp tục quấn lấy nhau, cơ thể cả hai lúc này cũng vậy. “Ừm” một tiếng, cậu kháng cự yếu ớt rồi cũng để mặc người kia muốn làm gì thì làm

Khải càng hôn càng nghiện, càng hôn càng phát hiện mình không thể quên được độ ẩm này, hơi thở này, ngọt ngào này...

Được một lúc, tay anh bắt đầu chạm đến thắt lưng cậu, làm cậu lập tức hoảng hốt chặn lại, khó khăn mở miệng

-Đừng...

Người còn lại nào có quan tâm đến kháng cự yếu ớt của cậu, không an phận mà tiếp tục

Cảm giác xa lạ này làm cậu hoảng sợ vô cùng, một tia lí trí còn sót lại cũng kéo cậu trở lại

-Dừng...dừng lại!

Vừa nói cậu vừa cản gương mặt anh lại muốn gần kề. Trong lòng cậu giờ đây vô cùng rối, rốt cuộc cậu đang làm gì thế này?! Anh ấy là ai cơ chứ! Không thể dễ tin người như vậy được

Cơ thể Khải bị phản ứng của cậu làm cho cứng đờ, thoáng cái phải dằn nén lại cảm xúc, nhẹ nhàng ôm lấy cậu

-Em còn không tin tưởng anh sao?

-Tôi không biết. Tạm thời chúng ta dừng như vậy

Nguyên vừa trốn tránh khỏi vòng tay anh vừa khó khăn mở miệng. Định nói câu xin lỗi nhưng nghĩ lại, cậu có lỗi gì đâu mà xin? Đến với cậu là anh, bỏ cậu mà đi cũng là anh, giờ anh quay trở lại muốn làm lành. Rốt cuộc xem cậu là gì đây?

Khải nhìn phản ứng của cậu, biết rằng không thể tiếp tục được nữa, cũng không thể cưỡng ép cậu. Nếu cậu đã đứng lên ình lớp phòng bị, thì anh sẽ dần mở ra lớp phòng bị đó, để hai người lại được bên nhau. Cho dù lớp phòng bị đó có như thế nào đi nữa, chỉ cần Vương Nguyên còn yêu Vương Tuấn Khải thì nhất định anh sẽ nắm bắt cơ hội này

-Xin lỗi...

Anh chậm rãi lên tiếng, buồn bã hướng ánh mắt về phía Nguyên. Mặc dù cảm nhận được ánh mắt ấy, nhưng cậu vẫn cố tình lơ đi. Cậu chính là không phải một thứ đồ chơi!!

Cả hai rơi vào trầm mặc. Phòng khách rộng rãi của căn hộ trong khu chung cư cao cấp giờ đây như muốn thiếu đi không khí đến nơi. Cứ im lặng đến khi Nguyên bức bối muốn đứng dậy ra đường tìm lại không khí thì chuông cửa đột nhiên vang lên

-Ding dong! Ding dong! Ding dong!...

Người bấm chuông có vẻ rất vội vã, làm cậu giật mình, Khải thì động tác nhanh một chút ra mở cửa

Cửa mở, thần kinh cậu thoáng chốc lại trở nên căng thẳng

-Thiên Tỉ! Chào em

Khải nhìn thấy người ngoài cửa thì bày ra vẻ mặt tươi nhất có thể, chào người anh em tốt bao nhiêu năm rồi chưa gặp

-Chào anh. Chuyện là...em muốn nói...

Tỉ đứng ngay cửa cứ ấp úng không ngừng. Người phía sau lưng anh nhin không nổi mà xông lên phía trước trừng mắt nhìn Khải, rồi gằn giọng

-Anh bắt cóc Vương Nguyên của tôi!!

~Híhí tui đã nói là tui gian lắm, phụ lòng các cô mong đợi xôi thịt rồi. Hẹn mấy chap sau sẽ bù vào cả nha. Với lại tui còn một vấn đề nữa. Các cô các bác nhớ giùm là au tên là Jay nha~ cmt vào thì xưng Jay vs ... Hoặc là ta-nàng cô-tôi bla bla gì cũng được. Au hoài thấy mình chẳng thân...

Nào thì đoán người đằng sau Thiên là ai đi a~

19. Chap 19

-Anh bắt cóc Vương Nguyên của tôi!

Hoành xông lên trước ba cặp mắt ngạc nhiên của mọi người. Thật chứ từ sau khi Khải bỏ đi không nói một lời làm Vương Nguyên buồn đến thế thì hình tượng nam thần của anh trong lòng cậu đã sớm biến mất rồi

Vì sao ư? Ai nhớ giùm cậu Vương Nguyên đã như thế nào sau khi Khải rời đi không? Để cậu đây nhắc à nhớ. Là xem bị mấy chiếc xe hơi chạy ban ban “hun” cho ấy! Có ai nhớ chưa??

Vậy nên đừng hỏi tại sao một người có tính cách dễ thương, thân thiện, đáng yêu như cậu đây lại có hành động như thế

Từ sau khi nghe tin Khải trở về cậu đã nhanh hết mức chạy đi tìm Vương Nguyên. Cậu không muốn bạn mình lại như vậy một lần nữa

Hơn nữa, Quang Anh cũng là con nuôi của Thiên Tỉ và Hoành, hai người họ cũng thương nhóc con ấy lắm. Thế mà dùng một cái bắt con nhà người ta về, có ý gì đây? Ý gì đây?!!

Trong lòng cậu bây giờ rất bức bối, làm ngữ khí cũng lạnh đi vài phần. Kiểu không-cần-biết-anh-như-thế-nào-chỉ-cần-trả-bạn-tôi-đây a~ @@

Quay trở lại đây, sau câu nói của Hoành, biểu cảm của ba người còn lại rất đặc sắc, mà cũng khó hình dung được. Nụ cười của Khải bỗng chốc trở nên gượng gạo, khóe môi Tỉ giật giật, còn Nguyên thì trán rịn từng tầng mồ hôi

Cậu rất không cam lòng a! Cậu ấy nói như là cậu dễ dụ với cả thích đi theo người ta lắm vậy. Hừ (Không nhưng mà hình như sự thật nó là như vậy)

Nguyên bắt mắt trừng mắt, bĩu môi một cái rồi nói vọng ra

-Tớ đang sờ sờ ở đây. Cậu xàm ngôn cái gì?!

Khí thế của Hoành tuột xuống một nấc, nhưng vẫn cứng miệng

-Cậu còn đó thì tốt. Nếu không tớ sẽ không tha cho anh ta. Vương Tuấn Khải, làm ơn tránh ra cho tôi tìm người

Khải nghe thế một mặt ử dột đứng sang một bên, nhường đường cho Hoành đi qua. Vừa thấy bên trong là Hoành lao tới, nắm lấy cổ tay Nguyên rồi kéo cậu rời đi. Trước khi ra khỏi cửa còn để lại câu nói

-Mong sau này anh đừng làm phiền đến cậu ấy nữa. Lo đối xử với Tiểu Anh cho tốt

Rồi Hoành kéo tay cậu rời đi. Nguyên theo sau lưu luyến nhìn lại Khải một cái. Ngay lúc này, anh cũng ngược lên nhìn cậu, ánh mắt rất tha thiết, khẩn cầu. Trái tim lại nhói lên một cái nhưng biết làm sao đây? Có lẽ là do trời đã định

~~Buổi tối, tại nhà của Nguyên...

-Nhị Hoành!! Tổ không nuôi nổi hai người đâu. Cậu dọn nhà qua đây luôn làm cái gì?

-Kể từ bây giờ tớ và Tỉ sẽ ở đây với cậu. Phòng có kẻ xấu lợi dụng cơ hội mà giở trò

Câu nói này có kẻ ngốc mới không hiểu. Người xấu mà Hoành nói không phải là Khải thì còn ai nữa. Thật thì Nguyên cũng không biết trong đầu bạn mình nghĩ cái gì cũng không biết cậu ấy lo cái gì nữa

-Tớ đã nói tớ không nuôi nổi hai người rồi mà!!!

-Yên tâm. Về khoảng này có Thiên Tổng của tớ lo hết rồi. Cậu cứ hưởng thụ sự chăm sóc đặc biệt của tớ đi!

-Aishh!!! Sao cậu không đi chết đi!

Cậu không cam lòng nhìn bạn mình. Ôi cái cuộc đời tự do, nó rời xa cậu sớm thế sao?? Mặt mày vok cùng bất mãn

-Tớ không dễ chết như vậy đâu. Còn phải ở đây coi chừng cậu đây

‘Coi chừng cái đầu nhà cậu ấy!!’ Trong lòng Nguyên thầm nói. Đương nhiên cũng không có can đảm mà tuột ra khỏi miệng. Thôi mặc kệ cậu ấy vậy

-Tuỳ cậu

Buông lại một câu rồi cậu rảo bước về phòng. Treo cái “Không phạm sự miễn vào” lên tay nắm cửa rồi khóa luôn nó lại. Trốn vào phòng là đỡ phiền nhất!

Bỏ lại ngoài này Tỉ và Hoành loay hoay dọn đồ đạc vào “nhà mới”. Được một lúc thì cửa phòng Nguyên đột nhiên lại được mở ra, cậu thò đầu ra nói

-Ở lại thì hoặc đóng tiền nhà, hoặc phải dọn dẹp, giặt đồ, nấu ăn, rửa chén không công cho tớ. Suy nghĩ đi! “Rầm”. Hảo tâm buông lại một câu “giao ước” bất bình đẳng cho hai người kia rồi lại nhanh chóng chui vào ổ chăn ấm của mình

Hoành và Tỉ cười khổ, xong cũng phải chịu với tên tiểu nhân kia thôi. Ai bảo quan tâm người ta quá làm chi. Đúng là làm ơn mắc oán mà >

Trong lúc này tại căn hộ khu chung cư cao cấp, lại là một cuộc nói chuyện khác...

-Nào, bé ngoan phải ngủ sớm, lên đây ba đắp chăn cho

Khải hỏi con trai đi ngủ, giọng cưng chiều hết mực. Bé con ngoan ngoãn leo lên giường riêng của mình, khi anh chuẩn bị rời đi thì bàn tay nhỏ bé lại giơ ra, kéo lấy tay anh

-Ba, kể chuyện cho con nghe đi!

-Hmm? Con trai thích nghe kể chuyện trước khi đi ngủ sao?

-Dạ! Trước đây ngày nào ba Nguyên cũng kể cho con nghe

Bé con nhớ những câu chuyện mà ba Nguyên kể. Nhưng giờ có ba Khải thôi, thì thay thế vậy

-Được

Anh biết cậu rất thương đứa trẻ này, nên cái gì Tiểu Anh cũng đều liên tưởng đến cậu. Đã là ba của nó, thì nên tròn trách nhiệm một chút vậy

Anh nằm bên cạnh Quang Anh, ôm nó vào lòng rồi nhẹ nhàng nói

-Để ba kể cho con nghe...

Nhà hàng nhà! Chap này ta ra dài hơn rồi. Hồi nữa sẽ đến câu chuyện của Khải daddy =)) nhanh thôi. Giờ linh tối nay gặp lại. Tại sợ các cô đợi lâu í mà. Thương vậy thôi chứ...

20. Bonus Chap 19- Ba Kể Con Nghe

Ở một bờ biển nọ, có một chú cua rất tài giỏi, hiểu biết rất nhiều, tính toán cũng rất giỏi

Ở gần đó có một bạn bánh trôi, da dẻ trắng bóc mịn màng, mắt to mi dài, làm người ta nhìn vào là muốn cắn ngay một ngụm

Lúc đó do bánh trôi không học được, cho nên cua nhỏ đã trở thành một thầy dạy toán siêu cấp đẹp trai của bánh trôi

Mà đến đó mới thấy, trước đây bánh trôi rất tệ về môn toán. Thảo nào lại ghét không muốn đụng đến cái môn học ấy

Nhưng từ khi có thầy cua bên cạnh, bánh trôi đã tiến bộ lên rất nhiều. Phải qua bao nhiêu tiết học thêm mới luyện cho bánh trôi thành thục các dạng toán

Lâu ngày gần nhau như thế, cua nhỏ phát hiện mình đã thích bánh trôi rồi. Thế là âm thầm quan tâm bánh trôi, lo lắng cho em ấy

Cho đến một ngày các chú ốc nhỏ thấy cua và bánh trôi hay đi chung với nhau, mới ghép cặp bọn họ

Cũng nhờ họ mà cua nhỏ mới biết bánh trôi cũng có cảm tình với mình. Nên dũng cảm tiến lên một bước, nói rõ lòng mình với bánh trôi

Sau đó, hai người có quãng thời gian rất hạnh phúc, rất rất hạnh phúc. Mỗi ngày đều được gần bên nhau, lo lắng, chăm sóc. Tình cảm tưởng như không thể tách rời

Thế nhưng một ngày, cua nhỏ phải đi đến một nơi cách đó rất xa, không muốn cho bánh trôi buồn nên lặng lẽ ôm nỗi đau ấy cho riêng mình, cứ ngỡ rằng thời gian sẽ giúp cua quên được hình ảnh người mình yêu

Nhưng ông trời lại trở trêu, từng ấy năm trời vẫn không cách nào quên được hình ảnh bánh trôi trong tâm trí mình

Lúc cua nhỏ vừa mới ra đi, bánh trôi vô cùng buồn bã. Có một lần nó còn nhìn thấy vật gì giống cua nhỏ ở dưới biển mà lao xuống

~Đang say sưa nhập tâm kể, Khải bỗng thấy ống tay áo mình như bị gạt xuống, quay sang Tiểu Anh thì thấy bé con mắt long lanh nước, lo sợ nép mình sát chặt vào người anh

-Con làm sao vậy?

Vừa vuốt tóc con, anh vừa nhẹ nhàng ôm lấy nó

-Bánh trôi sẽ không bị nước biển cuốn trôi đi mất chứ ba?

Cái miệng nhỏ mếu máo hỏi, như chực khóc mà cố gắng nhịn lại. Đúng là con nít. Nghe truyện tưởng tượng mà mắt đã rơm rớm rồi

-Đừng khóc như vậy chứ, xấu quá! Nghe ba kể tiếp đã

~~May mà lúc đó có Hạc nhỏ cùng Thiên Nga nhỏ đi ngang qua, nhờ họ mà bánh trôi vượt qua những ngày tháng buồn bã

Sau đó bánh trôi có một bé bánh trôi nhỏ vô cùng đáng yêu lại lạnh lợi tên là Tiểu Trôi. Nhưng mà...Tiểu Trôi là trẻ mồ côi giống Tiểu Anh nên được một người khác nhận nuôi

~~~Sao kì vậy! Tiểu Trôi đang ở cùng bánh trôi rất vui vẻ mà?

-Vì người nhận nuôi Tiểu Trôi chính là cua nhỏ

-Tại sao vậy ba?

-Vì sau khi cua nhỏ trở về, muốn cho bánh trôi biết là cua còn rất yêu bánh trôi, sẽ cho bánh trôi một gia đình hạnh phúc

-Thế là kết thúc có hậu hả ba?

Tiểu Anh hào hứng vì biết cái kết như ý. Đó giờ bé con chỉ thích những truyện kết thúc vui thôi

-Đáng ra là vậy, nhưng Thiên Nga nhỏ vì lo cho bánh trôi nên không cho cua nhỏ gặp mặt bánh trôi nữa

-Không được! Bánh trôi và cua nhỏ rõ ràng là yêu nhau mà, sao Thiên Nga lại làm như vậy?!

-Bạn ấy làm vậy cũng không sai. Nhưng mà con có thấy cua nhỏ tội nghiệp không?

-Dạ có

-Thế có muốn giúp cua nhỏ trở về với bánh trôi không?

-Dạ muốn!!!

Bé con hồn nhiên đáp. Đâu có biết trong lòng người kể bên đang suy tính cái gì

-Trước tiên ngủ một giấc đã. Sáng mai ba sẽ chỉ con cách giúp đỡ cho cua nhỏ nhé!

-Dạ. Chúc ba ngủ ngon. Chóc!

Bé con đưa bàn tay nhỏ chạm vào môi rồi mi gió cái chóc. Khỏi cưỡng chiều nhìn nó, hôn lên cái trán nhỏ một cái rồi tắt đèn ra khỏi phòng

Đúng là Tiểu Trôi a. Dễ thương y hệt như ba của bé vậy (-_-)

Người nào đó sau khi “dụ dỗ” con nít xong trở về phòng, nằm gác tay lên trán nhớ đến người trong lòng, một bên suy nghĩ đến kế hoạch thuyết phục “Thiên Nga nhỏ” kia

21. Chap 20

Chap này chủ yếu là tâm tư tình cảm khó nói của mỗi người thôi. Có thể coi là một lúc dừng lại, không ngược cũng không hường. Nhưng như vậy mới hiểu hơn chứ nhỉ. Mong các cô không chê và cố gắng đợi tôi tiếp tục tìm cảm hứng

~Đã hơn một giờ sáng mà cậu mãi vẫn chưa ngủ được. Nhắm mắt lại là bao nhiêu kỉ niệm cứ như cuộn băng, tua ngược lại trong tâm trí

Cậu không ngủ được, cũng không dám để mình ngủ vì sợ khi chìm vào mộng mị sẽ lại thấy cơn ác mộng kia, cơn ác mộng mà từ ngày anh đi, không giấc ngủ nào của cậu được yên ổn, bởi nó

Vương Nguyên sợ nhất là cảm giác cô độc một mình. Nên trước khi ngủ luôn phải mơ đến những người mà mình thương yêu nhất. Nhưng lúc Khỏi ra đi, người mà cậu thương yêu nhất đã biến giấc mơ hồng ngọt ngào của cậu thành ác mộng. Đến nỗi không cách nào thoát ra được

Rồi người lại trở về. Nói yêu cậu. Nói nhớ cậu. Làm ba của đứa con mà cậu thương yêu. Rốt cuộc thì khi nào giấc mộng kia mới buông tha cậu đây?

Cứ như thế, Nguyên trần trọc mãi, lặn qua lặn lại trên giường. Hoạt động làm mờ hơi bắt đầu thấm lên lớp áo ngủ. Cảm giác bí bách làm cậu khó chịu

Bật người dậy, Nguyên lồm cồm bước xuống giường, không mở đèn mà mò mẫm bước ra ngoài. Rót ỉnh một cốc nước, cậu bó gối ngồi thần thờ bên khung cửa sổ. Ánh sáng le lói của ánh trăng hắt vào khuôn mặt xanh xao có phần gầy hơn trước, khung cảnh này, yên tĩnh này, lạnh lẽo này, cô độc này...cậu sợ!

Dù có thân với một người cách mấy, thì khi nhìn vẻ bề ngoài mà thường ngày họ dựng nên, bản thân mỗi chúng ta đã vô tình tưởng tượng và gán cho họ những tính cách mà mình nghĩ. Nhưng thật tâm của họ, con người thật của họ, ta hiểu được bao nhiêu?

Có lẽ bình thường cậu rất “siêng” cười, nên ai nhìn vào cũng nghĩ rằng cậu rất tốt, rất ổn. Nhưng đêm về, trong bóng tối cô độc, chỉ có cậu mới hiểu, chỉ mình cậu gặm nhấm nỗi đau và cô đơn riêng mình

Cũng vì không muốn bạn bè lo, cậu luôn cố tỏ vẻ ổn nhất có thể. Nhưng nhiều lúc...cậu ổn đến nỗi chính bản thân mình còn phải sợ. Cậu luôn tự hỏi mình ‘Ổn sao? Thoải mái sao?’

Cuối cùng vẫn phải tự đầu hàng. Tại sao lại buồn đến thế? Lại cô đơn, khó chịu đến thế?

. . .

Phòng của Hoành và Thiên thì lại khác...

Thiên Tổng đang tay ra đặt cạnh bên gối để Hoành dựa vào. Nhìn cậu chăm chú hồi lâu, phát hiện người bên cạnh còn đang suy nghĩ hay đấu tranh nội tâm gì đó còn ghê rợn hơn mình

Vì sao anh biết à? Bởi Hoành cứ nhìn chăm chăm vào trần nhà, không chú ý đến anh đã nhìn cậu rất lâu rồi. Cậu cũng đang suy nghĩ rất nhiều. Hàng lông mày nhíu lại, nắm tay bắt giắc cũng chặt lại thêm một chút

Cậu đang nhớ đến hôm đó, ngày Khải không từ mà biệt rời khỏi nơi này

Cậu là bạn thân của Nguyên, là người chứng kiến người bạn mà mình vô cùng quan tâm, có được một tình yêu hạnh phúc

Lúc đó cậu chưa quen với Tĩ, độc thân một mình đã buồn chán mà tối nào cũng bị Nguyên gọi điện kể hết chuyện trên trời dưới đất, cùng một chủ đề một: Vương Tuấn Khải

“Hoành Hoành! Cậu biết không? Hôm nay anh ấy nắm tay tớ trên đường về đấy! Cậu nói xem có phải việc trọng đại hay không?”

“Hoành Hoành! Hôm nay tớ và anh ấy hôn nhau! Thật là kích động a!”

“Hoành Hoành! Ngày mai tớ quyết định chủ động hẹn anh ấy đi chơi. Thật là hồi hộp quá đi! Cậu nói xem phải bắt đầu như thế nào đây?”

“Hoành Hoành! Tớ phát hiện ra một chuyện. Điện thoại của anh ấy mặt khóa là ngày sinh của tớ. Ảnh nền cũng là hình của tớ!”

“Hoành Hoành! Tớ và anh ấy quả thật có thần giao cách cảm nha! Tặng quà bất ngờ không hẹn mà cũng giống nữa. Cậu nói xem có phải rất xứng đôi không?”

“Hoành Hoành, Hoành Hoành”....

Cậu ấy cứ như thế. Mỗi một kỉ niệm dù là nhỏ nhất giữa cậu và “anh ấy”, cậu đều không bỏ sót. Hoành quen dần với những cuộc gọi như thế. Nam thần và bạn thân của mình quen nhau. Cậu mừng cho họ còn không kịp nữa là. Cho đến một ngày...

“Hoành Hoành, anh ấy mấy ngày nay rất lạ! Không cười nhiều với tớ như trước nữa, lạnh nhạt với tớ hơn”

“Hoành Hoành...anh ấy đi rồi...rời xa tớ rồi...”

Sau cuộc gọi ấy là quãng thời gian cậu không muốn nhớ lại. Nhất là lúc mà Vương Nguyên xem bị tai nạn. Lúc đó...không còn nam thần nào trong lòng cậu hết. Chỉ có một Vương Tuấn Khải làm bạn thân nhất của cậu đau khổ

Rồi sao nữa? Sau đó trở về, cướp đi con trai nuôi mà cả ba người bọn cậu đều yêu quý. Có phải con người đó muốn làm khó, làm khổ người khác đến vậy?

Tạm gạt đi dòng suy nghĩ miên man, cậu chậm rãi lên tiếng

-Có phải em rất đáng ghét không?

Anh nằm bên cạnh nhìn cậu thật lâu. Lâu đến nỗi cậu tưởng anh sẽ không lên tiếng thì giọng nói ấm áp quen thuộc mới vang lên, hòa vào đêm tối, trôi nhẹ nhàng vào tai, dịu dàng vỗ về sự lo lắng trong cậu

-Em không đáng ghét, cũng không sai. Hay đúng hơn, chúng ta không thể nói ai đúng ai sai. Mỗi người một nỗi, làm sao em có thể lo hết được?!

-Nhưng mà ngày đó...cậu ấy đau khổ đủ rồi!

-Anh biết em lo cho cậu ấy. Nhưng em có nghĩ, Vương Nguyên cũng yêu Tuấn Khải lắm không? Có nghĩ thật ra hai người họ, thực chất chỉ có một sóng gió xa cách như thế, có trắc trở mới hiểu được nhau mà quý trọng chứ

-Vậy là em đã sai thật rồi...

-Có thể bù đắp mà. Chỉ cần ời người một cơ hội. Em rất tốt mà

-Nhưng mà em vẫn lo...

Cảm thấy đã thả thông tư tưởng của người bên cạnh rồi, bây giờ là lúc làm cho em ấy vui tươi trở lại, anh bắt đầu giả vờ giận lẫy một chút

-Lưu Chí Hoàn! Em nói xem có phải em đã yêu Vương Nguyên rồi sao? Cái gì cũng cậu ấy. Em không có yêu anh

-Không có không có! Em chỉ quan tâm cậu ấy thôi. Em yêu anh! Em chỉ yêu anh thôi mà! Đừng có giận

Hoàn nghe Tỉ đột nhiên đổi giọng thì lo lắng, tay chân nín chặt bám vào người anh. Còn vùi mặt vào lòng, kẹp cứng ngắt cả người như sợ anh đột nhiên biến mất vậy. Vui vẻ nhoẻn miệng cười thật tươi

-Được được. Ngoan, anh biết em yêu anh rồi. Không cần phải nín anh chặt như vậy

Miệng nói vậy nhưng tay vẫn không an phận ôm lại người kia. Rồi hoạt động một hồi mới ôm nhau chìm vào giấc ngủ

Một đêm như vậy, lại có bao nhiêu tâm tư...có lẽ nên thả lỏng bản thân một chút. Cho mỗi người một cơ hội để bước đến tương lai

~Đọc xong xin để lại ý kiến cho tôi nhé! Ăn mừng một ngày hiếm hoi Jay đây ko đăng giờ linh đi :))

22. Chap 21

Một ngày mới lại đến, mọi thứ đều khoác lên mình một bộ dạng khác, Nguyên cũng vậy

Hôm nay, cậu lại trở về cuộc sống một mình của mình, không gò bó, không phải lo cho ai cả

Bàn tay quơ quào loạn xạ trên không trung, cuối cùng cậu cũng chạm vào được cái đồng hồ báo thức trên tủ đầu giường. Ai! Buồn ngủ chết đi được

Đấu tranh tư tưởng một hồi cậu mới ngồi bật dậy, suy suy nghĩ nghĩ gì đó mông lung trong đầu, rồi chậm chạp bước vào nhà vệ sinh

Bôi kem đánh răng, xúc miệng, cậu mắt nhắm mắt mở bắt đầu đánh. Đến khi tát nước vào mặt, nhìn lại mình trong gương mới bất ngờ “A” một tiếng

“Mình tàn tạ đến mức này rồi sao?”

Dụi dụi mắt nhìn người trong gương, tóc tai rối bù chẳng theo nếp như thường lệ, mặt mày xanh xao, gò má hóp lại, dưới mắt “vinh hạnh” xuất hiện hai quầng thâm. A! Cậu có thể coi là họ hàng của gấu trúc rồi??

“Vì cái gì chứ?!” Tự nói với lòng, hai tay vờ đưa tới nhéo nhéo hai má mình cho thêm tỉnh táo. Tiếp theo là luồn tay vào tóc, vuốt chải một hồi mới tạm ổn

“Vương Nguyên! Tới đây thôi. Phải đối tốt với bản thân một chút!” Nhìn chàng trai trong gương mỉm cười với mình một cái, cậu hài lòng điều chỉnh tâm trạng rồi bước ra ngoài

Giờ tự kỉ, kết thúc...

Mở cửa ra ngoài, ngoài phòng khách, phòng ăn, nhà bếp trống không. Trí nhớ tua lại, cậu nhớ là còn hai người nữa ở trong nhà mình từ hôm qua, nhưng sáng sớm đã không thấy đâu?

Không may may để tâm, cậu mở cửa tủ lạnh, phát hiện có một tờ giấy “Nhị Nguyên, bọn tớ có việc ra ngoài sớm một chút, cậu tự giải quyết bữa sáng một mình rồi đi làm nhé! Nhớ kĩ, tớ lúc nào cũng giám sát đấy. Đừng có nghĩ quẩn, tớ không lo nổi cho cậu đâu. Bye”

Đọc đi đọc lại vài lần, cậu thở dài thườn thượt. Đã không quan tâm được nhiều gì cho cam mà còn ra về. Lại phải một mình lẻ loi cô đơn rồi

~Hôm nay cậu lại đến trường dạy học. Cố gắng cũng có thể tập trung dạy tốt. Đến cuối giờ thì lại theo thói quen đến trường của Tiểu Anh

Dừng chân bên lề đường trước cổng, cậu bỗng khựng lại. Tại sao mình lại đến đây?? Trong lòng thắc mắc không thôi, nhưng làm sao mà lí giải được. Chắc là...quen rồi

Định xoay người rời đi, lại thấy từ xa bóng dáng nhỏ bé trông rất quen mắt đang tiến lại, ngày càng gần

Tiểu Anh chạy từ lớp học về phía cổng. Hình như khi trông thấy cậu ở đó, nó khựng lại một chút, mở to mắt nhìn cậu. Một chút lại khẽ khàng thu hồi tầm mắt, xoay người về hướng chiếc xe đang chờ sẵn phía kia

Bàn tay định giơ ra vẫy chào con giờ đây cứng đờ, thất vọng. Nó không muốn nhìn mình nữa? Chào một tiếng cũng không?

Đau lòng lê bước về phía đối diện, cậu quyết định sẽ không quay đầu lại. Vì vậy cũng không biết đằng sau, chiếc xe mà bé con trèo lên khi nãy đang đổi hướng ngược lại, chậm rãi theo phía sau

Trên xe...

-Con tuyệt tình quá đấy!

-Đâu có! Con sợ nếu con tiến lại, sẽ mềm lòng mà khai hết...

Cái miệng nhỏ nhắn chu lên, mặt cúi xuống nhìn bàn chân năm ngón. Anh vừa lái xe vừa nhìn con, miệng cười tủm tỉm bảo

-Thấy con biết suy nghĩ như vậy...thành công rồi, ba tặng Tiểu Anh một món quà nhé!

Nghe tới quà, bé con lập tức ngẩng đầu, gương đôi mắt to tròn đầy mong chờ nhìn anh. Rồi nói

-Con muốn có em gái!

-Cũng được- anh trả lời, kèm theo một nụ cười đầy ẩn ý...

~Có thêm người ở trong nhà thật phiền nha! Tỉ như lúc này...

Nguyên kéo ghế ngồi xuống bàn ăn, nhìn những món ăn hấp dẫn đang tỏa khói nghi ngút, trông hấp dẫn vô cùng. Cậu đưa mũi sát lại, hít hà mùi hương thức ăn quyến rũ, máu huyết trong người sôi trào, cậu cầm đũa lên với quyết tâm cắn quết to lớn

Tưởng như nước miếng sắp chảy ra đến nơi, người ngồi đối diện lại xấu xa đánh vào tay cậu đang cầm đũa

-Ai ui! Đau!- cậu nhăn mặt khó chịu, ai oán nhìn người kia khoanh tay trước ngực, ra dáng ông già

-Rửa tay cái đã!

Vì đồ ăn, cậu nhin. Dùng tốc độ nhanh nhất đi rửa tay, mà thực chất là chà chà kì kì mấy cái lại nhào ra. Ngay lúc Thiên Tử bưng đĩa thức ăn nóng hổi cuối cùng tới

Không thể nhin được nữa, không cần biết có còn ai ngăn cản hay không, cậu chớp ngay lấy bát tay trái, đưa tay phải...gắp ăn lia lịa

Hai người kia từ tốn vừa ăn vừa trò chuyện, bàn luận cái gì đó. Cậu thêm quan tâm! Lúc ăn thì phải tập trung chứ đúng không? Vừa ăn vừa bàn luận gì đó thật mất hứng!

Thế là Vương Nguyên trở thành một con sâu đói, nhanh chóng gom hết thức ăn ngon lành vào bụng. Xong xuôi đặt chén trở lại, dùng khăn tào nhũ lau miệng

Hai người còn lại nhìn cậu không chớp mắt, còn hỏi

-Nguyên, cậu bị đả kích ảnh hưởng đến khả năng ăn uống sao? Làm sao mà ăn như chưa từng được ăn vậy?

Cậu ngồi vắt chéo chân, xoa xoa bụng đã no căng rồi nói

-Có lợi mà, hai cậu hảo tâm qua đây chăm sóc tớ như thế, không biết tận dụng là đồ ngốc rồi

Nghe giọng điệu chủ nhà như thế, Hoành trong một lúc không biết phải nói gì, đúng là tự đâm đầu vào tự chuốc lấy họa mà!

Nguyên tiêu sái phui mông bỏ về phòng, bỏ lại hai người kia tiếp tục đi rửa chén dọn dẹp. Trong bụng thắc mắc “Mình có chọn nhầm bạn không nhỉ? Sao tên đó phờn thế!!!”

Vì chán quá không có việc gì làm, nên cậu quyết định tiếp tục đi dạy học cho trại trẻ mồ côi

Nhìn thấy gương mặt đáng yêu của những bản nhỏ ở đây, lòng cậu lại vui vẻ hơn, nhưng lại nhớ đến Tiểu Anh...

Các bạn nhỏ lanh lợi hơn rồi. Cơ sở vật chất, thiết bị cũng tốt hơn. Nhưng có điều là...chúng đều gắn mác “Bố mới của Tiểu Anh”

Nhà giàu có khác! Cung cấp cho trường thiết bị mới nữa chứ

Dạy xong, cậu thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra về. Thành linh ở cửa, một khuôn mặt nhỏ nhắn thò vào làm cậu giật mình

Định thần lại thì thấy đó là Tiểu Anh, thở phào một cái, cậu vừa bước đến vừa hỏi

-Tiểu Anh, con sao lại đến đây?

Gương mặt nhỏ lộ chút gian manh, lại vô cùng vui vẻ nắm lấy tay cậu kéo kéo

-Ba Nguyên, con muốn cho ba coi cái này hay lắm!

~Sr các cô vì tôi post trễ.Tại đạo này học nhiều quá. Mà khoảng một chap nữa là end rồi. Tiếp tục sẽ có ngoại truyện. Mong các cô sẽ ủng hộ đến khi truyện kết thúc luôn nhé! <>

23. Chap 22-end

Bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay cậu, lôi lôi kéo kéo đến một nơi nào đó

Đi hết dãy hành lang của lớp học, Quang Anh đưa cậu đến một khu vườn phía sau trường. Không biết ai đã trang trí lại nơi này, mà cây cỏ rất đều, hình như còn có thêm nhiều hoa hơn nữa. Có người dùng nơi này dã ngoại sao??

Trong bụng còn đang thắc mắc không biết bé con lại bày trò gì, thì Tiểu Anh đã đứng lại, quay sang nói với cậu

-Ba Nguyên, con có quà tặng ba

Sau đó bé buông tay cậu ra, ục ịch chạy lên phía trước, bắt đầu...

“Ồ một bờ biển nọ có một chú cua nhỏ tài giỏi là thầy giáo của bạn bánh trôi...”

Tiểu Anh đứng đối diện với cậu, bắt đầu câu chuyện mà ba Nguyên của nó là nhân vật chính. Vừa kể vừa khoa tay múa chân để diễn tả

Giọng kể của bé nghe vừa trẻ con mà lại rất đáng yêu, mang thời tuổi trẻ của cả hai trở lại trong tâm trí cậu...

Những buổi học mệt mỏi, những lúc bên nhau, chơi đùa với nhau, yêu thương, cùng nhau cố gắng... từng câu từng chữ, từng động tác của Quang Anh, chậm rãi ngấm sâu vào trái tim cậu, làm cho cậu nhớ Vương Nguyên và Vương Tuấn Khải đã yêu nhau như thế nào, đã bên nhau vui vẻ ra sao

“Nhưng...” Đột nhiên giọng nói của con trai thay đổi, cậu thôi thất thần, ổn định lại tâm trạng nghe nó tiếp tục

“Cua nhỏ phải đi...bỏ lại bánh trôi một mình rất cô đơn”

“Nhưng mà bánh trôi không biết, thật ra cua nhỏ cũng rất đau lòng” bé con vừa kể vừa cụp mắt, tay phải chậm rãi đưa đến bên ngực trái, vỗ nhẹ vào đó

...

“Đến khi cua nhỏ trở về, nhận nuôi Tiểu Trôi cũng vì muốn cho Bánh trôi có một gia đình nhỏ hạnh phúc, bù đắp cho khoảng thời gian đã để Bánh trôi lại một mình”

“Nhưng mà Bánh trôi dường như không hiểu, mà Thiên nga nhỏ cũng lo cho Bánh trôi” Tiểu Anh lại xua xua bàn tay nhỏ bé, diễn tả thay cho tâm trạng của cua nhỏ

“Uhm...thật ra con chỉ biết đến đây thôi, còn quyết định của Bánh trôi...daddy bảo hỏi ba mới biết” bé con mở đôi mắt to tròn nhìn cậu, trông đầy mong đợi

Cậu tạm thời chỉ thấy có một cảm xúc gì đó lan tỏa trong lòng, không rõ là vui hay buồn. Định nói với con trai gì đó nhưng từ phía sau lại có một người tiến đến

-Anh rất muốn biết câu trả lời của em

Cậu giật mình quay sang, là Tuấn Khải. Anh bước về phía hai người, dắt Tiểu Anh đứng sang một bên rồi nhìn cậu

-Bánh trôi có thể...trở lại bên cua nhỏ không?- anh vừa hỏi vừa cầm lấy tay cậu, ánh mắt chân thành làm cậu lúng túng

Trong khi còn đang không biết phải làm sao, đã bị anh kéo vào vòng tay, giữ rất chặt

-Lúc trước em nói, nếu một ngày anh không còn ở bên em nữa, em sẽ ở yên một chỗ chờ anh hối hận mà trở về bên cạnh em. Bây giờ anh hối hận rồi. Nguyên tử, anh hối hận lắm rồi! Có thể cho anh một cơ hội không??

Có gì đó ấm áp len lõi, chạm đến nơi mềm yếu nhất trong cậu, nhẹ nhàng xoa dịu nỗi cô đơn tràn ngập bấy lâu nơi ấy. Tay cậu chậm rãi đưa lên ôm lấy anh, đáp trả lại cái ôm nhẹ nhàng

Còn chưa kịp trả lời lại nghe từ phía sau có giọng nói truyền đến

-Nguyên Nguyên...

Cả người cậu cứng đờ, thần kinh căng thẳng khi nghe tiếng nói kia. Lập tức đẩy vòng tay Khải ra, thoát khỏi cái ôm của anh, lúng túng giải thích

-Cậu...đừng giận...tớ...tớ...

Cậu không biết phải giải thích như thế nào. Cậu muốn quay lại bên anh, nhưng còn Hoàn? Cậu ấy có chấp như vậy, có chấp nhận được hay không?

-Tớ biết cậu vẫn còn yêu anh ấy. Vậy nên đừng cảm lên, đừng cảm với tình yêu mà cậu đã chọn đi!

Đột nhiên lại cảm thấy rất xúc động, nước mắt trào ra không cách nào ngăn nổi. Cứ như vậy cậu khóc, khóc như một đứa trẻ. Cuối cùng cậu cũng có thể cùng những người mình yêu thương thoải mái ở bên cạnh nhau rồi. Có phải rất đáng vui mừng không? Sao nước mắt lại không kịp được thế này?!

Trong khi đó những người còn lại ai cũng lo lắng, Khải ôm lấy cậu, nói

-Ngoan, đừng khóc. Có anh ở đây, sẽ không để em cô đơn nữa. Chúng ta sẽ lại ở bên nhau. Có được không? Đừng khóc nữa

Cậu gật gật đầu trong khi nước mắt giàn giụa đầy mặt. Không biết bộ dáng của mình lúc này trông như thế nào

Đỗ mãi mà cậu vẫn không thể ngừng nấc được, hết kiên nhẫn, anh giữ chặt đầu cậu, dán môi mình lên môi cậu để tìm lại tiếng nấc liên tục kia

Hoàn và Tỉ đứng bên nhìn thấy thế vội vàng kéo Quang Anh qua một bên, đưa tay che mắt nó lại. Bé con đang xem mọi người nói chuyện, chỗ hiểu chỗ không rồi lại thấy ba Nguyễn khóc. Chưa kịp dỗ gì đã bị bịt mắt lại, ngơ ngác vịn tay Hoàn, hỏi

-A? Sao lại bịt mắt con??

-Con nít không được xem. Đợi khi nào con lớn chú dạy cho con

Bên này, môi hai người dán chặt vào nhau, cảm nhận tư vị của người kia. Khải vẫn như vậy, chậm rãi cảm nhận từng chút một từ đôi môi ngọt ngào của cậu. Quả thật là ngọt như đường a! Lúc nào cũng làm cho anh nghiện

Tách nhẹ đôi môi, anh bắt đầu tiến vào bên trong miệng, tìm đến cái lưỡi xinh xắn cũng ngọt vô cùng kia. Đầu lưỡi vừa chạm đến, người cậu khẽ run lên một cái, anh lại càng xiết chặt vòng tay hơn, giữ cậu thật chặt trong lòng

Hai đầu lưỡi tìm thấy nhau, quấn chặt không dứt. Mút mát đến khi cả mặt cậu đỏ bừng vì thiếu dưỡng khí mới lưu luyến rời nhau ra

Nguyễn chậm rãi mở mắt, vì lúc này vừa khóc xong nên tròng mắt còn long lanh ngấn nước, trông rất quyến rũ, như dự đồ người ta

Cả hai người đứng đó, nhìn nhau, nở nụ cười. Ngày tháng sau này, anh nhất định sẽ không rời xa cậu nữa. Chấn chấn sẽ cho cậu một cuộc sống hạnh phúc, một gia đình nhỏ, chỉ cần như vậy là đủ

-End-

24. Ngoại Truyện (1)

Cuộc sống hạnh phúc của gia đình ba người, bắt đầu

Sau khi chuyển hết đồ đạc qua nhà của Khải, Nguyễn ngồi phịch xuống ghế salon, tay phẩy phẩy tạo chút gió cho đỡ nóng

“Tại sao không giúp em chứ?! Em ghét anh, ghét anh, ghét anh!!”-Nguyễn không phục, ngồi dẫu môi trách móc. Muốn dậm chân cũng không đủ sức mà dậm

“Anh vô tội mà. Em không muốn có đồ ăn ăn sao? Em thì không nấu được. Nên anh đành phải để em một mình mà đi nấu thôi”-Anh nhún vai buồn cười nhìn cậu. Mỉm cười bước đến ngồi xuống bên cạnh, vòng tay ôm lấy cậu

“Tránh xa em ra, mệt mỏi quá, ăn xong em phải đi tắm. Tiểu Anh, con đâu rồi, ra ăn cơm với ba nào!”

“Dạ! Con ra liền”-sau tiếng trả lời là thân ảnh nhỏ đáng yêu chạy ra, leo lên ghế ngồi bên cạnh cậu

Khải cũng bước đến dọn đồ ăn ra, rồi kéo ghế ngồi đối diện cậu, bắt đầu cùng ăn tối

“Em mỗi người đúng không? Để anh dứt cho!!” Khải nham nhở đề nghị, cậu dù có buồn nôn cũng không thêm khản cự, ngồi đó cho người yêu vừa dứt vừa nói mấy câu

“Há miệng ra nào!...Ừm, Nguyên Nguyên giỏi quá”

“Một miếng nữa, một miếng nữa thôi...ùmm”

Trán cậu chạy đầy hắc tuyến, trừng mắt nói “Em mới không phải con nít! Anh im miệng, không được nói mấy lời nham nhở đó!”

Tuấn Khải ngược lại không chịu đả kích, nhào đến ôm cậu, kéo đầu cậu vùi vào vai mình nói: “Bảo bối ngoan, đừng giận lấy mà. Anh thương, thương Nguyên Nguyên nhất!”

“...”-phải nói, cậu thật sự đã chọn nhầm một tên bệnh hoạn?

Quang Anh ngồi đối diện nhìn một màn này, che miệng cười khúc khích để tránh cho cơm trong miệng không bị văng ra

Cơm nước xong xuôi, cậu buông đũa, kéo ghế đứng dậy đi vào phòng, bỏ lại một câu “Hai người tự dọn dẹp” rồi chuẩn bị đồ đi tắm

Hai cha con còn đang ăn chỉ biết nhìn nhau, đau khổ cắn cắn đũa “Em thật biết cách hành hạ bọn anh”

Lúc cậu tắm xong đi ra, cảm thấy khát nước nên mò vào bếp. Vô tình lại bắt gặp một cảnh rất đẹp mắt...một lớn một nhỏ nhà cậu mỗi người một bên, đứng rửa chén. Cậu uống hớp nước, khoanh tay nhìn hai người kia hợp tác như thế nào

Quang Anh có cao lên một chút, nhưng vẫn phải nhón chân mới rửa tới. Rửa một hồi thấy chén nhớt nhớt, nên đưa qua bên Khải

“Daddy, cái này còn nhớt quá, daddy rửa lại xem”

“Uhm”-anh cầm lấy, chà lại thật kĩ. Một lát lại nghe Quang Anh nói

“Daddy, cái này cũng nhớt, lại”

“Uhm”-anh miễn cưỡng lại cầm lên chà lại. Một hồi con trai lại nói

“Daddy, cái này còn dơ, cái này chưa sạch...”

Chịu không nổi, anh gom tất cả những thứ mà rửa mãi mà Tiểu Anh vẫn trả lại...một phát ném vào sọt rác Nguyên và con trai cùng trở mắt ngạc nhiên, đồng chén rơi vào va chạm nhau nghe “choang choang” “xoảng xoảng”

“Ngày mai đi mua cái khác!” Anh nhần tâm phán một câu xanh rờn, bỏ luôn đồng chén đĩa phiên toái kia. Nguyên thấy thế bước đến vỗ vai anh, chép miệng nói

“Em nghĩ là mình nên đổi nước rửa chén thì hơn. Anh thật lãng phí!” Chán ghét lê dép về phòng

“Ai bảo chúng rửa mãi không sạch” chán ghét nhìn đồng chén đĩa, lẻo đẻo theo sau

Bỏ lại bé con không hiểu gì, đành ra ngoài xem phim hoạt hình, biết điều không cản trở hai người ba của mình

Nguyên về tới phòng, nói với anh: “Lo xong cho con rồi hãy nói với em”. Rồi mệt mỏi nằm ỉn ra giường, không thèm động đậy

Khải ngậm ngùi ra khỏi phòng, nói với con trai: “Tiểu Anh, con xem xong rồi đánh răng đi ngủ nhé. Mai dậy sớm daddy chở đi học”

“Dạ” Quang Anh trả lời qua loa, dán mắt vào TV tiếp tục xem hoạt hình, dần dần chìm vào giấc ngủ, anh định quay về phòng lại nhớ ra gì đó, nói với bé con

“Hay là con đừng gọi ba Nguyên nữa!”

“Vì sao ạ?”

“Gọi mẹ đi! Nhớ chưa? Ngoan”

“...”

Quang Anh không trả lời, coi như là đồng ý. Thế là anh vui vẻ vừa đi vừa nói

“Vẫn quy định cũ”

“Dù nghe tiếng động gì cũng không được thắc mắc hay tò mò, con nhớ rồi”

“Ngoan!”

“Vợ à, để anh xoa bóp cho em”-Khải vừa nói vừa cầm tay cậu, xoa xoa, bóp bóp, vuốt vuốt

“Cả ngày nay có thèm ngó ngang đến em đâu? Xoa bóp làm chi?”-cậu nhắm mắt nằm lì ra đó, dù lời nói trách móc nhưng cũng không khản cự động tác của anh

“Anh phải nấu bữa tối mà, em cũng biết là em không nên miễng cưỡng...”

“Không thì ra ngoài ăn”

“Chính em bảo lãng phí còn gì?”

“...”-lần này cậu câm nín, lại bị chính mình hại. Uất ức trong lòng quyết định ngậm miệng không thèm nói
Khải thấy vậy lại lay lay chột chột: “Vợ yêu, đừng giận mà. Anh đau lòng lắm” lại giả giọng không nghiêm túc

“Hơn một tháng nữa mới cưới, vợ con cái gì?” Chán ghét, đẩy ra

“Em biết giới trẻ bây giờ có một gì không?” Mặt nham nhở, cười gian

“Không biết” lạnh lùng

“Trước khi cưới cũng có thể ấy ấy á!” Nói xong lấy tay cậu che lên mặt mình, làm vẻ xấu hổ

“Ấy ấy cái gì?”-cậu khó hiểu nhìn biểu hiện của anh

“Là thực hành ấy ấy á” tiếp tục e thẹn

“Ấy...ấy...biến thái”

Trong một chốc hiểu ra được ý đồ của người kia, cậu lập tức vùng vẫy hòng thoát khỏi móng vuốt của sói. Nhưng mà đau đốn thay...không kịp nữa rồi

À tiết lộ cho biết, phiên ngoại sau: đêm đầu tiên nhá! Có cô bác nào mong chờ ko? H nhiều lắm á (nói vu vơ thôi)

25. Ngoại Truyện (2)

A~ ta vì các cô mà viết H đây. Đọc bình thường thì được. Nhưng mà viết thì...ô...ô không biết đâu

Những chi tiết bên dưới vô cùng nhạy cảm và có cảnh người lớn. Ai không thích có quyền không xem chap này, au không để tâm =))

Nhưng mà ta lần đầu viết H nhiều khi không tốt mong mọi người đừng chê nhé. Giờ thì bắt đầu...

~~“Đồ lưu manh...ưm...” Miệng thì mắng nhưng môi lại không nghe lời, đáp trả lại cái hôn của anh. Day đưa một hồi anh mới buông ra, cậu thở hổn hển nói “Đừng giở trò. Hôm nay em mệt lắm”

“Vận động một chút cũng tốt mà. Lần trước em làm anh nhịn rất đau khổ, ác lắm có biết không? Hôm nay đền bù cho anh đi”- xấu xa đề nghị xong, cậu còn chưa kịp trả lời lại bị môi anh chặn lại

Khải hôn cậu rất say đắm, như chìm vào một chất gây nghiện ngọt ngào không cách nào thoát khỏi

Anh nằm đè lên người cậu, dịu dàng hôn, nâng niu như một món bảo bối. Tiếp xúc thân mật như vậy làm hai má cậu không khỏi đỏ rần rần

Nhìn biểu hiện đáng yêu như vậy, anh cảm thấy bản thân thật sự đã mê đắm người này lắm rồi. Lại nhìn chăm chú nữa, thấy đôi mắt xinh đẹp của người trong lòng ngấn nước, làn da trắng nõn không chút tì vết, đôi môi mỏng căng mọng vì mới bị anh mút mát, gặm cắn. Lại đến vành tai đỏ lựng, xương quai xanh gợi cảm...

“Nguyên tử...cho anh nhé!” Anh kề môi sát vành tai của cậu, nhẹ nhàng tâm tình. Tim cậu đánh thịch một cái, cảm giác xấu hổ lẩn át, lấp bấp “Ưm...em...em...có sao không?”

“Bảo bối...không sao. Anh sẽ nhẹ nhàng” nói rồi lại giáng xuống môi cậu một nụ hôn. Day đưa thật lâu mới chuyển sang hôn đến vành tai đỏ lựng vì thẹn thùng, nhẹ nhàng nỉ non “Nguyên Tử, anh yêu em. Thật sự đã yêu em đến nghiện rồi...” Xong lại hôn xuống xương quai xanh hoàn hảo cuốn hút

Bàn tay không an phận lần mò xóc ra chiếc áo ngủ, vuốt ve làn da trắng nõn, mang theo xúc cảm mát mẻ mịn màng.

Rồi anh lại tiếp tục hôn xuống ngực, xuống bụng. Cảm giác nhột nhạt làm cậu khẽ rên lên vài tiếng, làn da của cậu được anh vuốt ve, từng nơi lướt qua đều nhiễm một màu hồng đẹp mắt, trông vô cùng quyến rũ, đầy mị lực

“Ưm...a...” Khoái cảm khiến cậu không chịu được, thân thể run lên từng hồi, môi gất gao kiềm chế cho tiếng rên rỉ không thoát ra khỏi miệng

Nghe được thanh âm ấy động tác của anh lại nhanh lên một chút, tìm đến hai viên hồng trước ngực. Một bên xoa nắn kích thích, một bên trực tiếp đặt lên nụ hôn, tạo lên cho cậu nhiều nguồn khoái cảm

Một tay cậu luồn vào mái tóc đen mượt của anh, tay còn lại nắm lên như muốn giữ bàn tay đang vờn ve đầu ngực mình

Cậu không chịu nổi nữa, không chịu nổi nữa! Cơ thể cậu đang vô cùng nóng, còn những khoái cảm này lại khiến đầu óc mụ mị, đắm mê chìm đắm

“Ưm...em...nóng...ưm-nóng...Khải” cậu lên tiếng cho cơ thể bớt rứt rứt khó chịu của mình. Sau câu nói ấy lại xấu hổ vùi mặt xuống gối, cố gắng không để anh thấy gương mặt đỏ bừng của cậu bây giờ

Khải cũng dừng động tác hiện tại, lại hôn xuống bụng, tay còn lại kéo ra chiếc quần ngủ cùng quần nhỏ của cậu

Phần dưới cơ thể không có lớp vải che đậy, tất cả đều được anh nhìn thấy. Nguyên xấu hổ không thôi, vội vàng khép chân vừa nói: “Uhm...đừng...đừng nhìn”

Thấy cậu như thế, anh lấy tay chặn giữa hai chân đang muốn khép lại, chậm rãi mở nó ra

“Đừng sợ, để anh xem một chút”

Qua một lúc, tay anh chạm vào vật bí mật kia, cậu lập tức giật mình, bắt lấy bàn tay mang theo hơi ấm đang chạm vào da thịt mình

Khải không có cần cậu, chỉ đơn giản bắt đầu động tác trên tay, làm cậu không kịp phòng bị liền bị khoái cảm chưa từng có kia lấn áp, môi anh đào khẽ bật ra tiếng rên rỉ yêu mị

“uhm...a...a...Khải...”

Tay anh đang hoạt động lại gia tăng tốc độ cùng lực, mang đến cho cậu từng trận từng trận kích thích. Nhịn không nổi cậu vừa bật ra câu nói, giọng nói vì ái tình mà trầm khàn, nửa như nức nở

“Khải...cảm giác...a...lạ quá!...em...chịu...a...không được...”

Động tác của anh vẫn như thế, chỉ có thân mình nhoài người lên một chút, cúi đầu hôn lên cánh môi anh đào sừng mọng vì cắn chặt giữ tiếng rên rỉ từ nãy giờ

Hôn môi một hồi, anh mới thì thầm bên tai: “Bảo bối, thả lỏng một chút. Chuyện này...mới đầu có lẽ sẽ hơi khó thích ứng. Nhưng mà...anh sẽ thật nhẹ nhàng mà”

“Uhm...uhm...” Cậu cuối cùng cũng không kiềm chế nổi rên rỉ của chính mình. Ở trước mặt người yêu, không ngờ cậu lại có thể có bộ mặt đáng xấu hổ như thế này

Cuối cùng khoái cảm từ tay anh mang lại làm bụng dưới cậu trướn lên một chút, rồi “A” một tiếng bắn trong tay anh

Dòng dịch trắng chảy từ tay anh nhỏ xuống drap giường mới trắng muốt giờ đây không biết đã nhàu thành dạng gì, ánh mắt cậu mơ màng, khoái cảm còn lại sau phóng thích làm cậu không còn nghĩ ngợi được gì nữa

Anh lại tìm đến trên mặt cậu, hôn lên đôi mắt đã nhắm lẹ, hôn dọc xuống đôi gò má đáng yêu đỏ lựng, lại tìm đến nơi chung thủy nhất, ngậm lấy đôi môi ngọt ngào mà cắn mút, dây dưa đến khi cậu không còn thở nổi nữa mới thôi

Nguyên thở dốc, nằm ngửa nhìn lên đôi mắt sâu hút của anh, như bị cuốn cả tâm tư vào đó, một hồi lại thấy đôi mắt ấy ánh lên nét cười ôn nhu, mang theo rực lửa vì dục vọng, anh cất giọng khàn đục

“Bà xã, đêm đầu tiên ông xã sẽ ”phục vụ” cho em thật chu đáo. Sau này em phải đền bù lại cho anh đấy nhé!”

Ngừng một chút lại nói: “Đây là khởi động cho em làm quen. Bây giờ mới là bắt đầu”

Tuyên bố xong, bắt đầu hành động...

A~ ta không chịu được. Hay mình tạm dừng tại đây, để ta đi học hỏi thêm rồi viết tiếp đoạn gây cản nha~
=3=

26. Ngoại Truyện (3)

A~ ta phải đến tối không tưởng tượng được mà vẫn thấy nó chưa được tốt lắm. Mong là các cô không chê trình độ viết H kém cỏi của tôi

Cơ mà cho nó kích thích hơn thì khuyên mọi người nên đọc lại chap trước rồi hãy đọc tiếp chap này nha~
=3=

À còn nữa, những bạn nào ko thích đọc có cảnh người lớn thì cuvs việc click back. Ngoại truyện sau mình gặp lại cũng dc. Tại tôi định khuyến mãi cho các cô mấy cái ngoại truyện cho nó sinh động ý mà =))

~~Khải đặt cậu dưới thân, cúi đầu nhìn đầy sủng nịch. Nhìn Vương Nguyên như mèo nhỏ ngoan ngoãn nằm trong lòng mình, anh thấy vừa thỏa mãn vừa rung động. Trời a~ sao em ấy lại đẹp như thế chứ?!!

Quả là càng nhìn càng đẹp a! Đôi mắt to tròn nay như ngập sương, cánh mũi vừa vặn, môi anh đào sừng mọng sau những cái hôn nồng nàn, xương quai xanh vừa vặn quyến rũ, chiếc cổ cao in đầy dấu hôn của anh, làn da trắng nõn ửng hồng vì xấu hổ, eo thon gọn, bụng bằng phẳng, cặp đùi thon dài...

Hết thấy của cậu đều hoàn hảo, đều cuốn hút anh, xoáy con người này vào trầm luân, không cách nào tách ra được

Chịu không được kề môi gần vành tai ửng hồng của cậu thổi khí

“Nguyên Tử, em thật đẹp!”

Nói xong lại ngậm lấy vành tai xinh đẹp, nhẹ nhàng liếm mát, thỉnh thoảng day nhẹ làm cậu bật lên tiếng rên rỉ

“Uhm...đau...Khải...”

Khóe mắt Nguyên đã hồng lên, nước mắt lưng tròng, cậu thật không chịu nổi cảm giác vừa đau vừa nhột nhạt này

Nhận được phản đối, anh chậm rãi dời đến môi cậu, hôn tới tấp mấy cái liền, làm cậu chỉ nằm đó tròn mắt nhìn. Xong lại chính mắt nhìn thấy anh chồm dậy, vươn tay kéo áo của chính mình, cởi ra

Vương Nguyên mới đầu ngỡ ngẩn, cảm thấy ông trời quả thật ưu ái cho con người này quá mức đi. Làm sao anh ấy lại có body vừa vặn đẹp dễ thế chứ?! Quá không công bằng, quá không công bằng rồi!!

Trong mắt cậu hiện lên hình ảnh người yêu nửa thân trên phơi bày trước mắt, làn da trơn bóng, ẩn hiện dưới ánh đèn mờ ảo. Vai rộng, eo thon, cơ ngực cơ bụng cũng có đủ, làm trong lòng cậu thầm cảm thán ‘Oa! Ông xã mình thật là tuyệt hảo mà! Lão công nhà mình đúng là cực phẩm soái ca a~’

Ánh mắt mê mẩn có phần sỗ sàng làm môi mỏng của anh khẽ nở nụ cười, ôn nhu đầy mặt nhưng cũng không lấp nổi vẻ gian tà ở trong

“Vợ yêu, em nhìn đã đủ chưa? Có phải cảm thấy mình không mua lắm hàng không?”-anh dí mặt mình sát đến mặt cậu, hai cánh mũi chạm vào nhau làm cậu không khỏi ngượng ngùng, khôi phục tỉnh táo được đôi chút

“Không biết xấu hổ!”-máng thế thôi nhưng trái tim cậu giờ phút này như muốn nhảy khỏi lồng ngực rồi

“À, cho em kiểm luôn phần quà cuối cùng!”-nói rồi chưa kịp để cho Nguyên phản ứng, anh tự mình hoàn thành bước cuối cùng trong công đoạn...lột đồ

Nguyên thiếu điều muốn chồm người dậy chạy ra khỏi phòng. Má ơi! Cái thứ đó...cái thứ đó lại có thể lớn như vậy?? Cậu làm sao mà chịu nổi được a

Than trời một hồi, cậu chống tay định ngồi dậy lại bị anh đẩy ngược trở xuống, nắm lấy tay cậu đặt trên vật to lớn của mình (tới rồi tới rồi. Cuối cùng cũng tới rồi)

Cậu hốt hoảng định rút tay ra, lại bị anh gắt gao giữ lấy. Không còn cách nào đành mặt đỏ tía tai để nguyên nơi đó, mặc anh điều khiển

Khải cảm nhận được người kia ngoan ngoãn, mới bắt đầu dẫn dụ cậu xoa nắn cự vật to lớn đã sớm cương lên của mình, một bên nhìn chăm chú khuôn mặt đỏ bừng của người trong lòng

“Nguyên tử, em phản kiểm hàng trước khi sử dụng chứ đúng không? Ngoan, dùng sức một chút!”-anh không ngại nói ra lời thô bỉ. Vì ở nơi này, ngay tại cái giường thuộc sở hữu của cả hai người, sinh hoạt vợ chồng có gì là không đúng?

Nguyên không thẹn trả lời, để mặc cho anh cầm tay mình di chuyển lên xuống trên vật nóng bỏng kia

“A...a...”

Bên tai truyền đến tiếng thở dốc của anh, cậu biết Khải cũng giống mình khi này, nơi đó cũng như cả người đều muốn nhũn ra trong bàn tay điều khiển. Khoái cảm làm cho gương mặt anh thắm một tầng mồ hôi mỏng, cả căn phòng nhiệt độ tăng cao cùng với tiếng thở dốc đầy ái muội

Tốc độ của tay ngày càng nhanh khiến anh mau chóng phóng ra, bắn trên chiếc bụng bằng phẳng của cậu. Dịch trắng từng dòng từng dòng chảy dọc theo tay cậu, chảy ngược xuống da thịt

Lúc này cậu rướn người lên, chạm vào đôi môi mỏng của anh. Nụ hôn chủ động của cậu kéo anh từ sau cao trào trở lại, đưa tay đến sau gáy cậu, bắt đầu tiếp tục một nụ hôn

Lần này cậu chủ động, đầu lưỡi ngọt ngào linh hoạt cạy mở đôi môi anh, chậm rãi khuấy đảo từng nơi trong khoang miệng, rồi quay lại chơi đùa cùng đầu lưỡi người kia

Lưỡi cậu vừa chạm nhẹ vào anh, đầu bên kia chưa kịp đáp lại lưỡi nhỏ đã vội bỏ trốn, thế là trêu đùa đến khi anh bắt được, cuốn lấy lưỡi nhỏ xinh của cậu, mút lấy tư vị ngọt ngào say đắm

Vừa hôn như vậy, bàn tay cậu lại chủ động sờ soạn lên khuôn ngực của anh, miết nhẹ trên các múi thịt rắn chắc, mỗi nơi đi qua đều để lại hơi ấm từ bàn tay

Cơ thể anh được kích thích lại nóng lên, hôn cậu càng thêm gấp gáp, môi lưỡi càng day dưa mạnh mẽ

Đến khi cậu không còn thở nổi, anh lưu luyến buông ra đôi môi ngọt ngào, sợi chỉ bạc vương ra như minh chứng cho cái hôn ngọt ngào say đắm

Cậu thở hổn hển, lồng ngực phập phồng lên xuống, vô cùng kích thích dục vọng của người phía trên, thế là chưa kịp phòng bị đã bị anh một lần nữa đem ra hôn từ trên xuống, mỗi nơi đi qua đều để lại dấu đỏ sở hữu

Bên dưới của anh đã sớm vì thân thể mê người ấy mà một lần nữa nổi lên phản ứng, dương vật cương cứng đau nhức như kêu đòi được giải thoát

Anh hôn một đường xuống tới bụng dưới, đem “cậu bé” của cậu ngậm cả vào trong miệng, nhẹ nhàng chuyển động lên xuống. Đầu lưỡi khẽ chạm đến đỉnh vật, thỉnh thoảng mút xuống làm cậu không khỏi run lên từng chập cùng “A...um...” rên rỉ

Thấy cậu một lần nữa cương lên trong miệng mình, anh hài lòng buông ra, một tay tiếp tục xoa nắn nơi đó, còn lại dứt ba ngón vào hậu huyệt phía sau khuếch trương...

Đang chìm trong khoái cảm đột nhiên có thứ khác xâm nhập vào cơ thể, cậu giật mình theo phản xạ trườn người lên muốn thoát khỏi vật lạ đó

Nhưng lại bị anh nắm giữ trở lại, động tác trên tay lại thêm nhanh hơn, làm cậu bật ra tiếng rên rỉ

“A...um...a...a”

Đến khi cảm thấy cậu đã chuẩn bị tốt, anh động thân, đẩy cự vật to lớn vào bên trong huyệt động ẩm ướt vừa được khuếch trương

“A!” Nguyên hét lên một tiếng, đau đón đột ngột làm cậu không chịu nổi nhú chặt mày, tay gắt gao bầu lấy vai anh

Khả nhìn cậu như vậy, không dám động đậy thân, cuối xuống hôn môi cậu mong có thể giảm bớt đau đón

Một hồi khi cậu đã không còn đau nữa, mày khẽ giãn ra, anh lại bắt đầu động thân, đẩy vật to lớn vào sâu bên trong cậu

“Uhm...a...a...Khải...”

Cự vật to lớn mạnh mẽ đâm thọc, ngày càng sâu mà tiến vào không ngừng. Đầu óc cậu giờ đây mù mịt, nguồn khoái cảm ập đến làm cậu không cách nào chống nổi, chỉ biết đưa eo theo nhịp ra vào mạnh mẽ của anh

“Khải...uhm...chậm chút...a...a”

Huyệt động nóng bỏng, ẩm ướt chặt chẽ ngậm lấy vật thô to cường đại của anh, nhịp ra vào càng lúc càng nhanh, anh đẩy vào càng lúc càng sâu, mỗi lần đều rút đến gần hết lại dùng hết sức đâm thật sâu trở vào

Cậu giờ đây như đứng trước ngưỡng cửa thiên đường. Khoái cảm xa lạ đầy kích thích khiến cậu không thể ý thức được, chỉ biết cùng anh hòa làm một, chặt chẽ quấn lấy nhau

Đến khi cậu muốn ngắt đi thì tay anh nắm chặt lấy tay cậu, đẩy mình một cái, cả hai cùng lên đến đỉnh. Anh bắn vào trong cơ thể cậu, giữ nguyên tư thế để bên trong thấm hết dòng dịch trắng, rồi từ từ rút trở ra

Cậu cũng bắn ra trên bụng anh, cảm giác lâng lâng sau kích tình không cách nào diễn tả, cậu khẽ nhắm lại mắt, khóe mi tràn ngập nước mắt, đọng lại trông vô cùng quyến rũ

Anh bế ngang cậu đi đến phòng tắm, xử lí xong xuôi ôm cậu cùng nằm vào chăn ấm, hôn nhẹ lên cái trán trơn lán, khẽ thì thầm

“Vương Nguyên, Nguyên tử, vợ, bà xã, anh yêu em!”

Nói rồi kéo cậu vào trong lòng ngực, cả hai cùng chìm vào mộng đẹp, mà trên môi Nguyên vẫn nguyên đó nụ cười hạnh phúc

27. Ngoại Truyện (4)

Một ngày mới lại đến, ánh ban mai rực rỡ chiếu những tia nắng ấm áp làm vạn vật đều trở nên có sức sống. Trong căn hộ chung cư ba người...

Ánh nắng lọt qua khe cửa chiếu vào làm cậu khẽ hé mắt, nhìn thấy Khải bên cạnh, đột nhiên trong đầu chạy dọc lại cảnh tối hôm trước

Đồ mắt a đồ mắt! Làm sao mà không ngượng ngùng được a? Nhưng mà cậu lại cảm thấy thực hạnh phúc vì có thể được ở bên anh

Nguyên xoay người nằm đối diện vào anh, nhìn chăm chú người đang say ngủ, lòng lại tràn đầy cảm giác hạnh phúc ngọt ngào

Nhìn ngắm đã mắt, nhìn không nổi cậu vươn tay ra khẽ chạm vào mặt anh, hơi ấm từ bàn tay chạm vào da thịt mát lạnh

Đột nhiên người kia mở mắt làm cậu không khỏi giật mình, tay không tự chủ định thu về lại bị người kia áp tay mình lên, giữ nguyên ở đó, còn dụi dụi vào tay mình

Cứ im lặng như thế, cả hai nằm nhìn nhau, có bao nhiêu lời yêu cũng không cần nói. Vì anh và cậu đều biết, đối phương chính là báu vật quý giá nhất cả cuộc đời mình

Từng giây từng phút trôi qua, bình yên cảm nhận niềm hạnh phúc bé nhỏ khi ở cạnh nhau. Rồi anh nắm lấy tay cậu, đưa đến môi đặt lên một nụ hôn, xong còn lấy ngón tay xoa xoa lên nơi đó

Cử chỉ ôn nhu này làm trong cậu dâng lên một cảm xúc khó nói thành lời. Chỉ biết sóng mũi đột nhiên cay cay, hốc mắt cũng sớm đỏ hoe rồi tràn ra một dòng nước mắt

Anh có chút hoảng hốt, vội lau đi giọt nước mắt kia, hôn lên trán cậu một cái rồi ôm thật chặt vào lòng

“Vì sao em lại khóc?”

“Em chỉ cảm thấy...mình thật hạnh phúc”

“Ngốc, làm sao lại khóc chứ” trách thì trách nhưng cũng đầy ôn nhu cưng chiều

“Nếu không có anh-Vương Tuấn Khải...em không biết mình sẽ như thế nào” lại là một hàng nước mắt nữa chậm rãi rơi xuống

Anh ôm cậu càng chặt, nhẹ nhàng trả lời “Nếu như không có duyên phận, chúng ta đã không gặp được nhau. Nếu như không có Vương Nguyên...là thế giới này đã nợ Vương Tuấn Khải. Vậy nên sẽ không có nếu như nữa, vì Vương Nguyên đã có Vương Tuấn Khải. Vì anh yêu em”

Ánh nắng vẫn chan hòa như thế, nhẹ nhàng sưởi ấm ái ấm nhỏ tràn ngập hạnh phúc

~Hôm nay là ngày cuối tuần, cả hai người đều được nghỉ nên quyết định cả nhà đi siêu thị mua...chén đĩa. Lí do vô cùng đơn giản là chén đĩa ở nhà đã bị Khải không thương tình ném hết vào sọt rác rồi

Mặc dù Nguyên có chút đau thắt lưng, nhưng được hai cha con kia hì hục xoa xoa bóp bóp một hồi đã khỏe mạnh bình thường

Ba người tận hưởng trước tiên là bữa sáng ấm cúng bên nhau. Đột nhiên bé con thấy trên cổ ba Nguyên có cái gì đó là lạ, một dấu đỏ đáng nghi y hệt như khi bé bị muỗi cắn, nên không suy nghĩ gì mà ngay thơ hỏi

“Ba Nguyên, ba lớn rồi cũng bị muỗi cắn sao? Tận mấy dấu trên cổ lận”

“Phụt!”

Sau câu nói của bé con, tất cả thức ăn trong miệng Khải lập tức bị trào ngược ra ngoài, thâm tình nhìn về phía Nguyên đang ấp úng xấu hổ vừa kéo kéo cổ áo lên cao vừa trả lời

“Uhm, ba Nguyên...bị một con muỗi rất to cắn a~. Một chút con nhớ nhắc ba mua thuốc diệt muỗi để không cho nó lại gần ba luôn nhé!”

Đây có thể coi là một lời cảnh cáo. Cậu vừa trả lời vừa trừng trừng nhìn về phía người kia. Hừ! Đồ con muỗi lớn!

Đổi lại là vẻ mặt cười lấy lòng của anh, còn mở miệng

“Nguyên Tử, ăn nhiều một chút đi em! Anh thương em lắm lắm a~”

~~Xong xuôi bữa sáng, cả ba người cùng nhau vào siêu thị sắm đồ. Vì tất cả chi phí đương nhiên do Vương Tuấn Khải đảm đương nên cậu không suy nghĩ nhiều, cùng con trai kéo xe hơn hở dạo khắp các quầy hàng

Siêu thị có xe đẩy, bé con làm nũng đòi daddy ẵm lên xe, anh cũng chiều theo ý nó, đặt con trai ngồi yên vị rồi vừa đẩy xe, vừa nắm lấy tay cậu, để mười ngón tay đan vào nhau

Cậu ngạc nhiên quay sang nhìn anh, nhìn gương mặt nghiêng cùng thần tình bình tĩnh của anh, người kia một bộ vô tội, không có chuyện gì xảy ra. Còn cậu thì lại nhìn xung quanh, lo sợ rút tay ra

Anh nắm càng chặt hơn, quay sang hỏi

“Em làm sao?”

“Nếu em là con gái thì chúng ta có lẽ sẽ danh chính ngôn thuận nắm tay nhau giữa nhiều người nhỉ?”

“Em là con trai anh vẫn nắm. Nắm chặt tay em, nhất định không buông ra. Mặc kệ người ngoài nói gì, đừng suy nghĩ lung tung nữa, ngốc”

Ôn nhu khuyên bảo, anh luồn tay vào mái tóc mềm mại của cậu, nhẹ nhàng dỗ dành. Trong lòng vợ anh thật sự là lo lắng quá nhiều rồi

Giải tỏa được lo lắng trong lòng, cậu một lần nữa nở nụ cười rạng rỡ, vui vẻ cùng chồng con đi chọn đồ

Từng quầy rồi lại từng quầy, đi đến quầy chén đĩa, cậu ngắm nhìn thật kĩ. Đang suy nghĩ không biết có nên mua chén nhựa hay không thì tầm mắt đã quét thấy một bộ chén cực kì vừa ý

Chén sứ trắng có viền nâu trên vành, hoa văn tinh tế hài hòa, một bộ kết hợp quả là thực vừa mắt

Không suy nghĩ nữa, cậu quyết định vợ ngay bộ này về nhà. Kèm theo còn chọn luôn một bộ ấm trà có hoa văn tương tự

Lúc này bé con đã leo xuống khỏi xe đẩy, ngoan ngoãn nắm tay đi cạnh cậu. Hai người cầm đồ về tới xe, đặt vào rồi nhìn về phía Khải. Thấy anh vẫn một bộ chán ghét đối với chén đĩa, cậu phóng ánh mắt hù dọa về phía đó rồi buông lời cảnh cáo

“Anh mà đập luôn bộ này thì đừng hòng chạm vào em”

“...”

Đẩy đẩy đẩy...đến quầy khăn tắm, drap giường, cậu chọn chọn lựa lựa một hồi đem về thả lên xe

Anh nhìn nhìn chỉ thấy có hai bộ drap giường, giường mất hỏi

“Em làm sao chỉ mua có hai bộ?”

“Một bộ cho con một bộ cho chúng ta”

“Chúng ta cần ít nhất ba bộ dự phòng. Vợ yêu, lỡ may mình” vô tình” làm bẩn mà giặt không kịp thì thế nào”

“...”-thế là Vương Nguyên mặt đỏ tai hồng, không tình nguyện đi chọn thêm hai bộ nữa cho vừa lòng người kia

Đẩy đẩy đẩy...đến quầy thực phẩm nấu ăn, Khải này giờ chỉ lo đẩy xe giờ mới giao lại cho Nguyên, dắt tay Tiểu Anh đi chọn lựa. Cậu cũng ngoan ngoãn đứng một bên, vì đảm đương nấu ăn trong nhà đương nhiên là...Khải rồi @@

Xong xuôi, tiếp tục đẩy đẩy đẩy...đến quầy bánh kẹo, Nguyên cùng con trai không hẹn mà cùng sáng mắt lên, lao vào lấy điên cuồng

Khải một bên lắc đầu cảm thán. Mặc dù anh không tiếc tiền nhưng em không cần làm gương xấu cho con trai vậy chứ a?

...

Kiểm hàng lại lần cuối, đến khi ba thành viên đều thấy đầy đủ rồi thì kéo xe hướng quầy tính tiền đi tới. Mà không biết Vương Tuấn Khải là vô tình hay cố ý, kéo ngang qua quầy chuyên dành cho phụ nữ...

Còn xấu xa kéo tay cậu lại, nói nhỏ bên tai

“Hay là em cũng vào xem một chút?”

“Ồ thần kinh, vô liêm sỉ, đáng ghét!!!”

Tính tiền xong còn lại chỉ giao cho dịch vụ giao hàng đưa về nhà, Khải lại chở hai người ra công viên dạo chơi

Mua một cây kem cho con trai và vợ, anh mỗi tay dắt một người đến bãi cỏ xanh mượt sạch sẽ ngồi chơi

Dụ dỗ Tiểu Anh đi chơi ở gần đó, anh ngồi chăm chú nhìn cậu ăn kem

Gương mặt thiên thần đáng yêu, hồn nhiên vươn lưỡi nhỏ liếm kem, hết như một đứa trẻ

Anh cưng chiều vuốt tóc mái vén sang một bên cho cậu, đến khi cây kem hết sạch, đột nhiên vươn người đến, chạm vào đôi môi anh đào mềm mịn

Anh vươn lưỡi nếm từng nơi trên đôi môi xinh đẹp, xong lại luồn vào bên trong, thực hiện một màn quấn lưỡi với nhau

Đến khi cậu muốn không thở nổi, hai người mới lưu luyến dời nhau ra

Đang chìm ngập trong hạnh phúc ngọt ngào, đột nhiên nghe thấy tiếng bé con hét lên

“Aaaaaa!!!”

28. Ngoại Truyện (5)

Sau tiếng hét thất thanh của bé con, hai người lớn lập tức lo lắng chạy qua

Đang cùng nhau đi đến hướng đó, thấy xa xa có một cậu bé khác, ngồi chồm hổm trước mắt Tiểu Anh, vẻ mặt ấy nẩy đưa tay quệt quệt lên mặt bé

Khải lại giữ tay cậu lại, hai người đứng ở khoảng cách nhất định nhìn tình hình của hai đứa trẻ, chứng kiến toàn bộ cuộc nói chuyện của chúng

Tiểu Anh: Hức...hức...oa oa oa đau quá đau quá!

Bé trai: Cậu đừng khóc! Xin lỗi mà, đưa trán đây xem nào

Nói rồi cậu bé liền đưa hai cánh tay nhỏ bé vươn đến ôm lấy mặt Tiểu Anh, bé con tròn mắt nhìn đến quên cả khóc

Hai người lớn bên này thấy con trai như thế toan tiến lên ngăn lại, song lại thấy đứa bé kia nhìn kĩ cục u mới sưng lên trên đầu bé con, rồi cúi đầu hôn chụt một cái lên đó

Ba cặp mắt hoàn toàn sững sốt trước hành động này. Cậu bé đó cứ nhiên lại...lại...hôn bé con a

~Tiểu Anh thật sự bị dọa đến không biết mếu máo ra sao, tự nhiên thấy hai má mình nóng lên, cúi đầu né tránh ánh mắt của người trước mặt

“Baba tớ nói bobo một cái có thể giảm bớt đau a!”-cậu bé hồn nhiên giải thích cho cái hôn của mình

“Tớ không biết, daddy và ba Nguyên chưa từng nói”-Quang Anh không khuất phục, dẩu môi lên phản bác

“Bây giờ biết là được rồi. Xem cậu kia, hôn một cái liền hết than đau rồi”

“Phải ha!”- bé con triệt để thừa nhận. Nhưng bất quá sự thật là vết u không đáng kể nên nhanh hết đau là chuyện bình thường

Quang Anh lúc này cười tươi rạng rỡ, hai mắt cong cong, đôi gò má phính hồng cũng nâng lên theo đó, đôi môi xinh đẹp vẽ lên một đường cong. Yêu nghiệt, đúng là yêu nghiệt mà

Cậu bé đối diện cảm thấy cậu bé này rất đáng yêu, liền tươi tắn nói

“Sau này cậu đến đây chơi nữa nhé, tớ sẽ đến đây đợi. Mà cậu tên gì?”

“Quang Anh. Còn...”

“Tớ là Thiên Minh. Hẹn gặp lại”

Bé Minh nói xong, không kịp để Tiểu Anh trả lời đã một lần nữa ôm mặt bé, nựng nựng hai má phẩn nộn rồi lại...hôn chụt một cái

Xoay người đi, cậu bé không biết Tiểu Anh đằng sau bàng hoàng cỡ nào. Lúc này Khải và Nguyên mới đi đến, kéo bé con lại hỏi

“Tiểu Anh, con có đau chỗ nào không?”

Bé con còn đang thất thần, xông đến nhào vào lòng Nguyên, ô ô khóc lóc

“Ba Nguyên, con bị người ta bobo lén! Ô ô ô con bị cậu ấy bobo. Xong lại thản nhiên bỏ đi như vậy”

Hai người lớn ngược nhìn nhau dở khóc dở cười, đành dỗ cho bé con nín, rồi cuộc trở về nhà

~~Vương Tuấn Khải ngồi kế bên cậu, bàn tay thuần thục mát xa, vừa suy nghĩ

“Vợ, em nói xem anh có nên tìm thằng nhóc kia tính sổ không?”

“Hả? Anh nói ai?”

“Thằng nhóc dám cướp mất nụ hôn đầu của con trai anh”

“Haha, anh định đi ăn hiếp một đứa con nít sao?”

“Con nít thì con nít, dám ăn đậu hủ của con trai anh trắng trợn như vậy!”

“Còn chưa nói, ngày trước anh cũng ăn đậu hủ của em không ít. Muốn xử lí luôn một thể không?”

“Không không không. Coi như anh rộng lượng một lần, tha cho nó”

~Hôm Quang Anh bắt đầu ngày đầu tiên đến trường của cấp tiểu học, Khải nhớ lại chuyện hôm ở công viên, xấu xa hỏi nó

“Tiểu Anh, tan học có muốn ba chở đến công viên chơi một chút không?”

“Daddy! Đừng bao giờ đến đó nữa! Con không muốn lại bị hôn lén”

Bé con mặt đỏ tai hồng lủi thủi ra xe trước, đáng yêu hết như bánh trôi nhà anh. Thiệt nhìn là muốn hôn mà. Cũng không trách bé trai hôm bữa cho được

~~Trường tiểu học...

Quang Anh lóng ngóng, ngập ngừng bước vào lớp học mới, nhìn bạn học mới, cô giáo mới

Không lo, không sợ. Ba nguyên đã nói rồi, chỉ cần vui vẻ bắt chuyện với bạn mới, ngoan ngoãn nghe lời liền có thể làm quen

Bé con chọn một bàn cạnh cửa sổ, vui vẻ ngồi xuống. Chưa ổn định xong đã thấy có một bạn khác thấy cặp lên bàn, nhanh chóng ngồi xuống ghế bên cạnh

Bé con ngạc nhiên, nâng mắt nhìn bạn mới lập tức há hốc mồm. Bạn kia có vẻ khó chịu trong lòng, bực dọc nhìn chằm chằm Tiểu Anh, hỏi

“Tại sao không đến công viên?”

“Hả?? Tại...tại...” Bé con biết là Thiên Minh, không biết nên giải thích như thế nào. Lúc này Tiểu Minh không nhận được trả lời nên khó chịu trong lòng, nhướn mắt nói

“Cậu không trả lời được? Hay là không muốn đến?!”

Bé con hoảng sợ lú lẫm cả lưỡi, lúng túng định trả lời thì tiếng chuông vào lớp vang lên, thế là đành im lặng đến hết tiết

Lời giáo viên nói bé nghe câu được câu mất, chỉ bồn chồn liếc mắt về phía Thiên Minh

Tiểu Minh một bộ không thèm để ý, bực dọc trong lòng, quyết không liếc nhìn bé con nữa

Giờ ra chơi đến, Thiên Minh toan đứng dậy rời đi, bé con đã lo lắng nắm chặt tay bạn, lo lắng nói

“Cậu đừng giận. Tớ không có cố ý đâu”

Tiểu Minh không quay lưng, cũng không trả lời, nắm lấy tay của Tiểu Anh, kéo bé con đến vườn trường

Vì lực bàn tay hơi lớn, bé con đau đến nước mắt muốn tràn ra cũng ngoan ngoãn theo sau. Thiên Minh hỏi

“Quang Anh, cậu tại sao lại không đến?”

Bé con không biết trả lời ra sao, chỉ giương mắt nhìn Tiểu Minh chằm chằm

“chụt!...có nói không?”

“O.O ...”

“Chụt!”

“...”

“Chụt!”

Thiên Minh hôn tới tấp lên đôi môi xinh đẹp của bé con, làm bé thẹn quá hóa giận, hét lên

“Vì tớ không muốn bị cậu cưỡng hôn!!”

Thiên Minh thoáng ngẩn ra, xong lại nhìn thấy Quang Anh bị mình ép cực kì xấu hổ, vội kéo bé con ôm chặt vào trong lòng

“Xin lỗi, tớ không cố ý đâu. Không hiểu sao...tớ chỉ muốn hôn cậu, rất thích hôn cậu. Tớ không biết mình bị gì nữa...”

Bé con rời khỏi vòng tay ôm ấp, nhìn thật kĩ người trước mặt. Dù bằng tuổi nhưng Minh lại cao hơn bé nửa cái đầu. Đôi mắt đẹp cùng lông mày vừa vặn, sống mũi cao thẳng, môi mỏng, da hơi ngăm. Cả người cậu ấy đều có gì đó cao ngạo nhưng lại thập phần xinh đẹp a

“Tớ không để tâm. Nhưng thắc mắc vì sao cậu lại thích hôn tớ?”

“Vì cậu đáng yêu. Mà chắc là, tớ thích cậu. Sau này chỉ được cho tớ hôn thôi, có được không?”

Mặt đỏ a đỏ mặt. Tiểu Anh không biết đâu. Thế là im lặng thay câu trả lời, ngoan ngoãn theo sau Thiên Minh về lớp

Và cũng thế là sau đó, tiểu bảo bối nhà Khải-Nguyên đã kiếm được một tiểu công gần giống với Khải. Kiểu mặt dày, tính chiếm hữu càng cao. Nhưng mà đặc biệt rất cưng chiều Tiểu Anh, làm bé con lúc nào cũng vui vẻ

Gần đến giờ tan học của các bé, Nguyên và chồng đứng trước trường chờ đón con. Bỗng nhìn thấy Tỉ Hoành từ xa đi đến, ngạc nhiên hỏi

“Tại sao hai người lại ở đây?”

“Bọn tớ đến đón con”-Hoành tươi cười trả lời

“À tớ vẫn chưa biết con cậu. Nó tên là gì ấy nhỉ?”

“Con trai bọn tớ là Thiên Minh!”

~Còn một ngoại truyện nữa thôi là. Jay sẽ hoàn chap. Nhưng mong các rd góp ý cả fic ntn và làm quen nha
Dạo này au còn gặp tai nạn trong vc nhận lầm các bạn fanboy là gợn nữa cơ. Bạn nào là fanboy thì cmt cho au biết nha~ =))

29. Ngoại Truyện(6)-hoàn

Câu chuyện nhỏ số 1...

Vương Nguyên chà chà cọ cọ cái nôi trong tay, rỗng to ra phía ngoài

“Vương Tuấn Khải, chiều nay anh đón con!”

“Hôm nay đến lượt em mà?”

“Chiều nay em có một việc rất gấp! Anh đón thay em đi!”

“Em gấp việc gì? Sao em không đón?”

“Em phải về sớm”

“Làm gì?”

“...Coi anime. Hôm nay ra khúc gây cấn!”

Bé con đứng một bên chu mỏ phồng má nhìn hai người, rốt cuộc đưa ra giải pháp tốt nhất cho cả đôi bên

“Chiều nay Thiên Minh dắt con về nhà bạn ấy. Mai được nghỉ nên con ở đó luôn!! Hai người cứ tự nhiên như nhà của mình đi a~”

Xong xuôi, bé con tung tăn leo lên xe ngồi chờ daddy, mong chờ lại được gặp Thiên Minh, còn ngồi kể bạn ấy. Trong nhà Nguyên buông nôi không chà nữa, đơ mặt ra nhìn chồng

Cuối cùng sự thật chính mình, bé con không hề nói đùa, Thiên Minh thật sự dắt bé về nhà, trước khi về còn lấy lòng bé con bằng một cây kem dâu mà bé thích nhất

Tỉ-Hoành về đến nhà nhìn thấy con trai cùng “con dâu” tình tứ tim bay tứ phía, cả hai cùng một bộ dáng đơ mặt đứng ở đó

Nhìn đi nhìn đi!! Tiểu Minh ngồi trên sô-pha ôm chặt Tiểu Anh còn liên tục hôn vào môi của bé

Trong đầu hai người không ngừng đặt câu hỏi: con nít bây giờ yêu sớm như vậy? Còn hồng hường trước mặt ba “mẹ” chúng nó nữa chứ!! Đây có phải là con trai Thiên Minh không?

Thiên Tỉ móc điện thoại trong túi ra gọi cho Tuấn Khải. Hai ông bố bắt đầu bàn chuyện

“Alô Tuấn Khải, Tiểu Anh đang ở nhà bọn em”

“Anh biết. Có gì không?”

“Em muốn hỏi...vợ chồng hai người làm sao lại cho con trai về nhà chồng sớm như vậy??”

Đầu dây bên kia khẽ cười nhẹ một cái, cố không để cái gian dối ra mà trả lời

“Con trai anh qua đó, hai vợ chồng mới có không gian riêng chứ đúng không?”-thấy chưa? Dù có dấu cách nào cũng lòi gian manh ra cả

“...”Thiên tổng thật sự câm nín. Cái gia đình này không biết rốt cuộc là loại gì? Daddy của nó chiếm không gian ở nhà mà thả con qua nhà của chồng vậy đó

Không ngăn cản được tình yêu “sét đánh không xa lìa” của hai đứa nhỏ, Tỉ và Hoành đành ôm nhiệm vụ chăm cho cả hai bé

Mà thật ra nói hoa mỹ lên thì là chăm, nhưng sự thật là chúng nó cứ dính lấy nhau, nên ba mẹ đây cũng tìm đến nhau thôi

(Cảm giác của con au thiệt tình rất là ba chấm @@)

~Câu chuyện nhỏ số hai

Cuối tuần cuối tuần, hôm nay Vương Nguyên vì găng dành lại con trai từ tay con rể mà hẹn nhà bên kia đi picnic

Sáng sớm cậu đã dậy, lúi lúi kéo kéo tay Tuấn Khải. Người kia chỉ cự mình một cái, vòng tay ôm kéo cậu vào trong lòng

Vương Nguyên dở khóc dở cười, dùng tay chọt chọt má của người kia

“Dậy! Lâu rồi nhà mình chưa đi chơi cùng nhau. Con trai em bị Tiểu Minh bắt cóc về luôn rồi kìa”

“Bọn trẻ có thể giới riêng, anh và em cũng vậy mà”-mắt vẫn nhắm chặt

“Dậy dậy dậy! Không em đi một mình!” Cậu nói rồi đi đến tủ quần áo bắt đầu thay đồ

Vương Tuấn Khải choàng tỉnh lại, ba chân bốn cẳng đánh mất hình tượng mà sửa soạn đi cùng

~Xe vừa lái đến nơi đã thấy bốn người kia đứng chờ ở đó, hai người nhanh chóng xuống xe phụ chuyển đồ đạc lên, cười hìhì nói

“Trông cũng có dáng gia đình quá chứ!”

Chí Hoành trợn mắt nhìn cậu, bất mãn không thôi

“Còn nói, hai chúng nó cứ dính lấy nhau, bọn tớ chia đội không đấy!”

“Thôi, bây giờ chúng ta đi”

Đến nơi, khi đã bày biện đầy đủ, mọi người chia cặp hoạt động tự do trong phạm vi kiểm soát

Hai bé kéo nhau ngồi dưới bóng cây, Tiểu Anh bóc bánh định bỏ vào miệng thì Tiểu Minh ngồi một bên, cương chiều nhìn rồi há miệng “A”- ý bảo bé con dứt

Tiểu Anh hảo ngoan, liền hào phóng dứt cho Tiểu Minh ăn, còn cười với người ta nữa

Không biết chúng nói gì, một hồi đến khi Khải, Nguyên ngồi gần đó mới nghe thấy một cuộc nói chuyện nho nhỏ

Thiên Minh(M): Tiểu Anh, dạo này điểm toán của cậu thật kém. Không ổn đâu nha! Để tớ dạy cho cậu học, có chịu không?

Tiểu Anh(A): Uhm...tớ ghét mấy con số đó lắm, cậu dạy sẽ ngán đó!

M: Không ngán! Dạy Tiểu Anh là điều nên làm. Tiểu Anh phải giỏi chứ, đúng không?

A: Nhưng tớ sợ, thật sự không được đâu, Tiểu Minh à

M: Chụt! Ngoan, tớ sẽ dạy cho cậu. Đến khi nào hiểu thì thôi. Tớ sẽ không bỏ cậu lại một mình

Khải và Nguyên ngồi đó, nghe được toàn bộ câu chuyện của hai đứa trẻ, một mảng kí ức ủa về

Ngày đó, cũng có một người kiên trì vì một người mà dạy học. Một người vì một người mà cố gắng, sau đó là chờ đợi

Trong mắt của đối phương, họ nhìn thấy chính mình. Thấy một thời tuổi trẻ với bao kỉ niệm cùng nhau trải qua

Năm đó, có một tình yêu thời niên thiếu, sâu đậm để rồi kéo dài cho đến khi trưởng thành

Giờ đây không còn là tuổi trẻ non nớt bồng bột như ngày xưa, cả hai đã có một gia đình nhỏ bé cùng nhau chung sống hạnh phúc

Nguyên nhìn anh thật kĩ, thật lâu. Nở một nụ cười, cậu chậm rãi ôm lấy anh, nhẹ nhàng nói

“Thầy, dạy em yêu anh đi!!”

Và cuối cùng...câu chuyện kết thúc bằng một nụ hôn ngọt ngào, hạnh phúc

~Hoàn~

30. Ngoài Lễ (pr)

Hiện tại, sau một thời gian ngâm ủ đầy đủ, jay đã có thể hoàn bộ truyện này rồi. Theo yêu cầu thì Jay đang tiến hành một bộ mới. Là [Fanfic KaiYuan] It's too late to apologize

Fic mới này có lẽ sẽ gây cần và nhiều tình tiết hơn hai fic trước của mình

Mong mọi người tiếp tục ủng hộ và góp ý để mình có thể cải thiện và viết tốt hơn

Cuối cùng là, cảm ơn mọi người rất nhiều vì đã đồng hành cùng bộ truyện này đến cuối cùng. Nhiều lúc jay ra muộn thật muộn hoặc thật lâu mới có chap mới nhưng mọi người vẫn theo dõi

Mình vô cùng cảm động a~. Hẹn gặp lại mọi người ở fic It's too late to apologize. Có gì thắc mắc hoặc ý kiến có thể gửi tn ỉnh nhé =))

Ây ya tôi quên hỏi các cô là có muốn một fic riêng cho hai đứa nhỏ ko? Bảo đảm tim bay tứ phía, ngọt thật ngọt luôn :)

Cmt nhé

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thay-day-toi-yeu-anh-di>